ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Αρ. Φύλλου 131 **Τιμή 150 μιλς** **Ιούνης 83**

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΛΕΜΕΣΟΥ
- ΔΙΕΘΝΗ - ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
- ΣΕΒΕΓΕΠ
- Hitachi - Hellenic
- ΕΡΟΛ ΜΕΧΜΕΤ
- Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε. ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η προσφυγή της Κύπρου στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ έγινε φέτος αρχές Μαΐου μετά από 3 χρόνια συνεχούς αναβολης με τελευταία αυτη του Σεπτέβρη του 1982.

Το σχέδιο ψηφίσματος για το Κυπριακο που κατατέθηκε στη γενική συνέλευση απο ομάδα αδεσμεύτων εγκρίθηκε τελικα με 103 ψήφους υπερ 5 εναντίον και 20 αποχες και χαρακτηρίστηκε κύρια απο την Κυβέρνητικη πλευρα και το ΑΚΕΛ και απο μεγάλη μερίδα του τύπου σαν «μεγάλη νίκη της Κύπρου στα Ηνωμένα Έθνη».

Την άποψη της Κοινοπραξίας υιοθέτησαν και ο Κληρίδης ο οποίος όπως και όλοι οι άλλοι μίλησε για αξιοποίηση του ψηφίσματος με την παραπέρα λήψη σοβαρων πολιτικων αποφάσεων όπως και ο Λυσσαρίδης ο οποίος είπε ότι το νέο ψήφισμα του ΟΗΕ περιέχει νέα θετικα στοιχεία.

Η όλη ευφορία που δημιουργήθηκε στηρίχτηκε:

1. Ότι το νέο ψήφισμα σε σύγκριση με εκείνο του 1979 περιέχει ορισμένα νέα στοιχεία και

2. Ότι το ψήφισμα εγκρίθηκε με αυξημένη πλειοψηφία και κύρια ψηφίστηκε απο χώρες της Δύσης σπάζοντας την ομοφωνία της Δύσης στην αποχη που υπήρχε σε προηγούμενα ψηφίσματα (όπως Ολλανδία, Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία, Φιλανδία, Αυστρία).

Τα νέα στοιχεία που θα μπορούσαμε να πούμε ότι βελτιώνουν το τελευταίο ψήφισμα σε σχέση με τα προηγούμενα είναι: «Κατονομάζεται η ύπαρξη κατοχικών στρατευμάτων και θεωρεί την άμεση αποχώρηση όλων των κατοχικών δυνάμεων από την Κύπρ. Δημοκρατία σαν ουσιώδη βάση για ταχεία και αμοιβαία αποδεκτή λύση του Κυπριακού προβλήματος».

ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΟΗΕ

Αν λάβουμε όμως υπόψη το γεγονός που και ο ίδιος ο Κυπριανού παραδέκτηκε σε συνέντευξη του στην ΕΡΤ στις 20.5.83, λίγες μέρες μετά την έγκριση του ψηφίσματος ότι δηλαδή: **«Οι απόφασεις των Η.Ε. δεν εφαρμόζονται. Αυτή είναι η πραγματικότητα», αν ακόμα ληφθεί υπόψη ότι για τες πιο βασικές παράγραφους του ψηφίσματος όπως «για την παράγραφο 7 που ζητεί την αποχώρηση όλων των κατοχικών δυνάμεων από την Κυπριακή Δημοκρατία και για την παράγραφο 15 που εισηγείται στο Συμβούλιο ασφαλείας να εξετάσει το θέμα της εφαρμογής των σχετικών ψηφισμάτων των Η.Ε. για την Κύπρο», έγινε μέσα στα πλαίσια καθορισμένου χρονοδιαγράμματος και να υιοθετήσει πρακτικά μέτρα για την εφαρμογή των αποφάσεων.**

Εγινε ξεχωριστή ψηφοφορία όπου απείχαν οι χώρες που υποτίθεται ότι έσπασαν την ομοφωνία της Δύσης στην απο-

Συνέχεια στη σελ. 11

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ Η ΒΑΣΗ ΝΑ ΥΨΩΣΕΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ

Η κομματικη γραφειοκρατία απόδειξε γι' ακόμα μια φορα, με αφορμη τις επαρχιακες συνδιασκέψεις του κόμματος και την προετοιμασία για αυτες, πως είναι ανίκανη να προχωρήσει σωστα, πως δεν έχει τη δυνατότητα να δει με κριτικο μάτι τη μέχρι σήμερα πολιτικη της και να διορθώσει τη λαθεμένη πορεία στην οποία έχει βάλει το κόμμα. Για τη γραφειοκρατία, το αποτέλεσμα των προεδρικων εκλογων, οι πολλοι ΕΔΕΚίτες οι οποίοι απογοητευμένοι πέφτουν στην αδράνεια και το γεγονος πως η οργανωτικη κατάσταση του κόμματος πάει από το κακο στο χειρότερο δεν είναι αρκετα σημαντικοι παράγοντες για να την οδηγήσουν σε μια αυτοκριτικη σχετικα με την ορθότητα της πολιτικης που ακολουθει. Επιμένει στες ίδιες πολιτικές επιλογες, στην ίδια πορεία μετατροπης ενός αριστερου κόμματος ταγμένου στην υπόθεση του σοσιαλισμου σ' ένα κόμμα «βιτρίνων» το οποίο να ικανοποιει τις προσωπικες φιλοδοξίες του κάθε καιροσκόπου και καρριερίστα, του κάθε άσχετου με τα προβλήματα και τη ζωη των εργαζομένων, που βλέπει το κόμμα σαν ένα εύκολο τρόπο να ανέβει πιο ψηλά.

Έγιναν οι προεδρικες εκλογες. Το αποτέλεσμα ήταν απλα, μια καταστροφη. Για πρώτη φορα η ηγεσία δεν μπορούσε να καυχηθει ότι πέτυχε κάτι. Με τα γνωστα μισόλογα για ένα αποτέλεσμα κατώτερο των προβλέψεων της κλπ, στην ουσία παραδεχόταν μια σαφη ηττα. Ομως το θέμα των εκλογων και τα συμπεράσματα απο την εκλογικη μάχη, δεν είναι καν στην ατζέντα των επαρχιακων συνδιασκέψεων. Το θέμα το οποίο θάπρεπε ν' απασχολήσει κατα κύριο λόγο τις συνδιασκέψεις, λείπει ολοκληρωτικα. Αναφορα στο αποτέλεσμα των εκλογων μέσα απο τα έγγραφα που κατέβηκαν στις Ε.Σ. γίνεται μόνο παρενθετικα και περιστασιακα σαν ένα απο τα διάφορα σημεία με τα οποία καταπιάνονται οι Εκθέσεις Δράσης και συχνα μέσα στα πλαίσια μιας ανέντιμης επίθεσης απο λασπολογία και ψευτιες ενάντια στην Αριστερη Πτέρυγα.

Ο λόγος είναι απλος: Η κομματικη βάση στην πλειοψηφία της χρειάζεται ένα σπινθήρα, χρειάζεται ορισμένα σημεία τα οποία να της δίνουν προοπτικες, για να

Συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΚΤΥΠΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Μαζικες κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο

Δύο γενικες απεργίες απο δεκαέξι ομοσπονδίες σε μια βδομάδα ήταν η απάντηση των Ελλήνων εργαζομένων στο νομοσχέδιο του Έλληνα Πρωθυπουργου.

Το νομοσχέδιο περί «κοινωνικοποιήσεων» ή των επιχειρήσεων δημόσιου τομέα η κοινής ωφέλειας το οποίο καλύπτει άνω των 500.000 εργαζομένων που κατέθεσε το ΠΑΣΟΚ για ψήφιση στη Βουλή (όπου η συζήτηση του συνεχίζεται την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές) ξεσήκωσε μαζικές διαδηλώσεις και απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων - όχι φυσικά γιατι αντιτίθενται στις κοινωνικοποιήσεις αλλά κύρια εναντίον του άρθου 4 του νομοσχεδίου το οποίο παρεμποδίζει και τέλος καταργεί ουσιαστικά το δικαίωμα της απεργίας στον δημόσιο τομέα.

Ότι το νομοσχέδιο αυτό αποτελεί ακόμη μια περίπτωση ακροβατικής πρωτοτυπίας του Παπανδρέου μπορεί να επισημανθεί μιας εξ' αρχής από το γεγονός ότι το νομοσχέδιο παρουσίασε πανηγυρικά ο ίδιος ο Παπανδρέου πριν απο συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου καλώντας τους δημοσιογράφους και την τηλεόραση, σε μια ακόμη θεαματική χειρονομία για δήθεν άμεση επικοινωνία πρώτα με τον Ελληνικό λαό και μετά με τους υπουργούς του, τη βουλή και άλλα όργανα του πολιτεύματος.

Αυτή η εντυπωσιακή προβολή προφανώς αποσκοπούσε στη διασκέδαση ανησυχιών και διαμαρτυριών που σίγουρα προβλέπονταν ότι θα ξεσήκωνε το νομοσχέδιο.

Τι ανάγκασε την Κυβέρνηση στην προώθηση του νομοσχεδίου; Η

Συνέχεια στη 5

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Hitachi - Hellenic: κάθε υποστήριξη στους απεργούς

Συνεχίζεται από την προπερασμένη Δευτέρα 16.5.1983 η απεργία διαρκείας του προσωπικού της Βιομηχανίας *HITACHI HELLENIC* στη Λάρνακα.

Η βιομηχανία αυτη ασχολείται με ενσυρμάτωση και έλεγχο τηλεπικοινωνιακων εξαρτημάτων.

Η απεργία στην βιομηχανία, στην οποία είναι μέτοχοι η *HITACHI Ltd* της Ιαπωνίας και η Ελληνικη Μεταλλευτικη Εταιρεία (ΕΜΕ), ήταν αναπόφευκτη ύστερα απο το αδιέξοδο που κατέληξαν οι διαπραγματεύσεις λόγω της αρνητικής στάσης της εταιρείας έναντι στα αιτήματα του προσωπικου της που υποβλήθηκαν από τις 2.11.1982.

Τα αιτήματα αφορουν αναθεώρηση των βασικων μισθων και βελτίωση άλλων ωφελημάτων του προσωπικου και τίποτε περισσότερο απο τα αιτήματα και τις συλλογικές συμβάσεις που υπογράφηκαν πρόσφατα για τους εργαζομένους άλλων βιομηχανικων κλάδων.

Η πρόταση της εταιρείας που έκαμε στες 13.5.83 κρίθηκε ως εντελως απαράδεκτη για ένα τεχνικο προσωπικο που αποδεδειγμένα υποαμοίβεται και το Υπουργείο Εργασίας κήρυξε τις πολύχρονες διαπραγματεύσεις σε αδιέξοδο.

Οι απεργοι που μπαίνουν στη τέταρτη βδομάδα της απεργίας τους δηλώνουν ότι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον δίκαιο αγώνα τους μέχρι να ικανοποιηθουν τα αιτήματα τους.

Σχετικη ανακοίνωση των συντεχνιών Μηχανοτεχνιτων ΠΕΟ και ΣΕΚ Λάρνακας αναφέρει ότι «παρα την επίδειξη καλης θέλησης και πνεύματος γενικώτερης ευθύνης απο μέρους της συντεχνιακης πλευρας, όταν και την δωδεκάτη ώρα καταβλήθηκε μεσολαβητική προσπάθεια για να αποφευχθει η διατάραξη της βιομηχανικής ειρήνης, η εργοδοτικη πλευρα δυστυχώς αποφάσισε πιο αδιαλλακτη στάση έναντι των δίκαιων αιτημάτων του προσωπικου, αναλαμβάνοντας έτσι πλήρως την ευθύνη για την εργατικη ανατάραχη».

Τέλος οι Συντεχνίες εκφράζουν την πεποίθηση, ότι «οι εργαζόμενοι και γενικα η κοινη γνώμη θα αντικρύσουν με συμπάθεια τον απεργιακο αγώνα των υπαλλήλων και θα εκφράσουν ποικιλότροπα τη συμπαράσταση τους».

Οι συντεχνίες δηλαδή, παίζοντας μεσολαβητικο ρόλο, έστω και τη δωδεκάτη ώρα όπως λένε κατέβαλαν προσπάθειες για να αποφευχθει η διατάραξη της βιομηχανικης ειρήνης.

Το γεγονος όμως είναι ότι η «βιομηχανικη ειρήνη» διαταράκτηκε και οι διαπραγματεύσεις κατάληξαν σε αδιέξοδο που σίγουρα την ευθύνη θα πρέπει να αναλάβει εργοδοτική πλευρά κάτι που οι συντεχνίες διαπιστώνουν.

Η εργοδότικη πλευρά και κύρια η μητρικη εταιρία ΕΜΕ (που την διαχείρηση της έχει η εκκλησία) αρκετα τώρα χρόνια εκμεταλλεύονται τους εργαζομένους με τα μεροκαματα πείνας που δίνουν, και έχουν συσσωρεύσει αρκετα ώστε να μην τους νοιάζει και τόσο η συνέχιση της απεργίας. Οι εργαζόμενοι που γι' αυτους κάθε μεροκάματο είναι απαραίτητο για να ζήσουν στηρίζονται κύρια στην ενότητα τους στην πίστη για τον δίκαιο αγώνα τους και στην δύναμη που τους δίδει η αλληλεγγύη του γενικότερου εργατικου κινήματος.

Ετσι θα πρέπει να δοθει κάθε ηθικη και πρακτικη βοήθεια προς τους απεργους για να μπορέσουν να συνεχίσουν τον αγώνα τους.

Μέσα στα πλαίσια της αλληλεγγύης προς τους απεργούς θα πρέπει οι συντεχνίες να δουν και το ενδεχόμενο για κήρυξη καθολικης προειδοποιητικης απεργίας όλων των εργαζομένων της Βιομηχανικης περιοχής Λάρνακας.

Η Αλληλεγγύη των εργαζομένων της περιοχης οπλίζει και ανυψώνει το ηθικο των απεργων στην πάλη τους ενάντια στην αδιαλλαξία της εργοδοσίας.

Έτσι η νίκη των απεργων στην *HITACHI HELLENIC* θα είναι ακόμα μια νίκη του εργατικου κινήματος ενάντια στην εκμετάλλευση και την αυθαιρεσία των βιομηχάνων.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ

Συνέχεια από τήν 1η σελίδα

μπει σε μια πορεία πιέσεων προς την ηγεσία και να στρέψει το κόμμα προς μια συνεπη αριστερη κατεύθυνση. Είναι δύσκολο σήμερα, αν όχι αδύνατο, να βρεθει έστω κι ένας ΕΔΕΚίτης ο οποίος να είναι απόλυτα ικανοποιημένος με όλα όσα γίνονται μέσα στο κόμμα. Για να βγει στην επιφάνεια αυτος ο αναβρασμος όμως, χρειάζεται να νοιώσει η βάση πως υπάρχουν τα πρώτα δείγματα μιας τέτοιας πορείας, χρειάζεται να κατανοήσει συγκεκριμμένα μια διαφορετικη κατεύθυνση για το κόμμα και να πιστέψει πως υπάρχουν ελπίδες για την εφαρμογη της.

Η ηγεσία καταλαβαίνει πολυ καλα πως αυτος ο αναβρασμος υπάρχει. Ξέρει πως χρειάζεται να σταθουν μερικα άτομα και μόνο, τα οποία να αμφισβητήσουν τη πολίτικη που ακολουθείται, για να δώσουν διέξοδο και να συσπειρώσουν γύρω απο τις απόψεις τους σημαντικα τμήματα της βάσης μέσα σε μια συνδιασκεψη η ένα συνέδριο.

Για αυτο η αυτοκριτικη μπροστα στη βάση είναι για την ηγεσία μια απαγορευμένη πολυτέλεια. Πρέπει να παρουσιάζεται σαν πάνσοφη, σαν αλάνθαστη, έτσι ώστε τα απλα μέλη της βάσης να μην τολμουν να εκφράσουν τους ενδοιασμους τους. Οσο για τα στελέχη, σ' αυτους η γραφειοκρατία έχει κάνει καθαρο, πως από τη στιγμη που δοκιμάσουν να αμφισβητήσουν σε σοβαρο βαθμο την πολιτικη της, σύντομα θα βρεθουν έξω απο το κόμμα.

Η τρομοκρατία και ο εκφοβισμος είναι τα μόνα μέσα τα οποία απομένουν στη γραφειοκρατία για να μπορέσει να διατηρηθει. Χαρακτηριστικο παράδειγμα αποτελει η Ε.Σ. Λ/σου (μεσαίες στήλες).

Ομως οι αριστεροι μέσα στο κόμμα, και ιδιαίτερα όσοι είναι στελέχη κι έχουν τη δυνατότητα να γνωρίσουν απο κοντα τους γραφειοκράτες, δεν έχουν εκλογη: Πρέπει να σταθουν με τόλμη και να βάλουν τες απόψεις τους. Πρέπει να είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν κάθε είδους λασπολογία και κατηγορίες εναντίον τους, αλλα έχουν υποχρέωση να υψώσουν τη φωνη τους ενάντια στην χρεωκοπημένη πολιτικη που ακολουθείται για να δώσουν διέξοδο κι ελπίδα στην κομματικη βάση, για να διευκολύνουν τη βάση να προχωρήσει στον προβληματισμο και την αμφισβήτηση του αλάνθαστου της ηγεσίας. Η γραφειοκρατία είναι ένας σχηματισμος ιστορικα χρεωκοπημένος. Η γραφειοκρατία είναι σήμερα ο κύριος φραγμος για την ανάπτυξη της ΕΔΕΚ. Μπροστα σε κάθε συνεπη αγωνιστη του κόμματος το δίλημμα το οποίο μπαίνει είναι ανάμεσα στη γραφειοκρατία απο τη μια και την κομματικη βάση απο τη άλλη.

Για να σωθει το κόμμα, μόνο ένας τρόπος υπάρχει: να αποκτίσει η κομματικη βάση τη δυνατότητα να εκτιμα και να καθορίζει πολιτικη.

Κάθε πολιτικη επέμβαση μέσα στις Συνδιασκέψεις, η οποία μεταφέρνει τον προβληματισμο και την αντίληψη της βάσης ένα βήμα μπροστα, αποτελει πρόσφορα στον αγώνα για μια σωστη ΕΔΕΚ. Μια προσφορα της οποίας η σημασία γίνεται όλο και πιο μεγάλη όσο η γραφειοκρατία προχωρα αχαλίνωτη στη φίμωση και τον εκφοβισμο της βάσης.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΑΝΤΡΕΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗ

Μέσα στα πλαίσια της σκανδαλοθηρικης νοοτροπίας των Ελληνικών και των Κυπριακων εφημεριδων βρήκε άδοξο τέλος και η πολιτικη σταδιοδρομία του Αντρέα Χριστοδούλίδη στο ΠΑΣΟΚ.

Ο Χριστοδουλίδης

Ο Α. Χριστοδουλίδης έδρασε την περίοδο της εφταετίας ενάντια στη Χούντα απο τις τάξεις της «Δημοκρατικής Άμυνας» και γνώρισε για τη δράση του τις φυλακες της Αγγλίας. Με την ίδρυση του ΠΑΣΟΚ δούλεψε σκληρά για την οργάνωση του κόμματος και έγινε πολυ σύντομα στενος συνεργάτης του Α. Παπανδρέου.

Η στενη συνεργασία του με τον Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ του επέτρεψε να επιβιώσει στις κατα καιρους εκκαθαρίσεις στελεχων του κόμματος και να διοριστει Διευθυντης του Αθηναϊκού Πραχτορείου Ειδήσεων όταν το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές.

Η σκληρη δουλεια και ίσως η ένταση απο την πολιτικη διαμάχη μέσα στο ΠΑΣΟΚ προκάλεσαν πριν μερικούς μήνες καρδιακό επεισόδιο στον Χριστοδουλίδη που περιόρισε σημαντικά την δραστηριότητά του. Το τελικό βρώμικο χτύπημα ενάντια στο Χριστοδουλίδη φαίνεται να ενορχηστρώθηκε απο ψηλα στελέχη της Γραφειοκρατείας του ΠΑΣΟΚ.

Φυσικά δεν είναι η πρώτη φορα που διώχνονται μέλη του ΠΑΣΟΚ απο το Κόμμα. Η μακρόχρονη δεξια στροφή του Παπανδρέου συνοδεύτηκε απο μια εξ ίσου μακρόχρονη ιστορία διαγραφων αριστερών στελεχων. Αυτο που κάμνει το διώξιμο του Χριστοδουλίδη ιδιαίτερα σημαντικο είναι η μέθοδος της διαγραφής του, η απόπειρα τελειωτικης πολιτικης και προσωπικης εξόντωσης του.

Αυτη η αδίσταχτη σταλινικη πραχτικη προδίδει ταυτόχρονα τη βαθεια κρίση που μαστίζει το ΠΑΣΟΚ τόσο στο οργανωτικο όσο και στο ιδεολογικό επίπεδο. Η αδυναμία να εκπληρωθουν οι προεκλογίκες υποσχέσεις, η αντεργατικη τοποθέτηση του ΠΑΣΟΚ και η γενικότερη απομάκρυνση από τις σοσιαλιστικες αρχες αναπόφευκτα δημιουργούν εκρηχτικες καταστάσεις μέσα στο κόμμα. Ακόμα και η αλλαγη πολιτικης στο Κυπριακο έχει τις επιπτώσεις της.

Φημολογείται ότι το ξεκαθάρισμα του Χριστοδουλίδη ήταν η απάντηση σε κριτικη του ενάντια στην πολιτική και τη στάση στελεχων του ΠΑΣΟΚ. Είτε αυτό είναι αλήθεια είτε όχι η απομάκρυνσή του είναι αναμφισβήτητα αποτέλεσμα εσωτερικής πάλης μέσα στο κόμμα.

Όσο κι αν διαφωνούμε με την πολιτική πραχτική του Χριστοδουλίδη, όσο κι αν τον θεωρούμε υπεύθυνο για την ανοχή του σε προηγούμενες περιπτώσεις διαγραφων από το κόμμα, είναι αδύνατο να μείνουμε απαθεις μπροστά στην προσπάθεια δολοφονίας της προσωπικότητας του με τον χυδαίο κυνισμό που την χαραχτηρίζει.

Καταδικάζουμε ανεπιφύλαχτα τόσο το διώξιμο όσο και τη μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε για να διωχτεί ο Χριστοδουλίδης από το ΠΑΣΟΚ. Καταδικάζουμε τη σιωπή του Παπανδρέου και την αμφίβολη στάση της ΕΔΕΚ πάνω στο θέμα. Πρόκειται για θέμα αρχής και σαν τέτοιο δεν χωρεί συμβιβασμούς.

Η περίπτωση Χριστοδουλίδη είναι μια προειδοποίηση για όσους νομίζουν πως μπορεί να υπάρξει «περιορισμένη» καταπάτηση αρχων: αυτο που αρχίζει σαν μια ανώδυνη πράξη σκοπιμότητας μπορεί να βάζει σε κίνηση την πιο απαίσια δυναμικη. Αν αφήσουμε σήμερα να περάσει απαρατήρητη και αυτη η χυδαιότητα τίποτε δεν μπορει ν' αποκλειστει στο μέλλον. Το φάντασμα από τις Δίκες της Μόσχας αρχίζει να τριγυρίζει επικίνδυνα μέσα στο κίνημα...

ΠΑΣΟΚ: Μια στο καρφι και μια στο πέταλλο

Ο οχτώβρης του 81 μας φαίνεται πια σαν ένα γεγονος χαμένο στα βάθη του χρόνου. Αφτη η εντύπωση ενισχύεται απο τη πραχτικη εφαρμογη και θεωρητικη επικάλυψη της πολιτικης του Πασοκ.

Μ' όλο που υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να χαρακτηριστουμε σχολαστικοι, είμαστε υποχρεωμένοι, για μια ακόμα φορα, ν' αναφερτούμε στις αρχες τις διακηρύξεις και προεκλογικες εξαγγελίες που χαραχτήριζαν το Πασοκ ως τις εκλογες του 81, και τη συνεπεια ή μη που εμφάνιζεται στην εφραμογη τους, έστω και πολυ συνοπτικα.

Είναι πια γνωστος ο αριστερος ρεφορμιστικος προσανατολισμος που χαραχτήριζε το Πασοκ πριν την άνοδο του στην εξουσία, προσανατολισμος που ήταν αποτέλεσμα της ριζοσπαστικοποίησης των μαζων, και της συνακόλουθης πίεσης - τους πάνω στη ρεφορμιστικη εμπειρικη Πασοκικη Ηγεσία. Αφταπόδειχτη και πασίγνωστη είναι και η δεξια στροφη και πορεία που χαραχτηρίζει έντονα όλη τη φιλοσοφία και πραχτικη της πολιτικης του Πασοκ απ' τις εκλογες του 81 ισα με σήμερα. Στις τελεφταίες εκδόσεις της Σ.Ε., η κατάσταση αφτη παρουσιάζονται παραστατικα και γινόταν έφκολα κατανοητή.

Αν στα πρώτα στάδια άσκησης της κυβερνητικης εξουσίας απο το Πασοκ, δίναμε μια σοβαρη πίστωση χρόνου ήταν γιατι η κριτικη στάση μας απέναντι - του ήταν απόλυτα ρεαλιστικη και ήταν τέτοια γιατί όλοι καταλαβαίναμε ότι το Πασοκ πέρνουσε τη νηπιακη του ηλικία, και σα κυβέρνηση, και σαν κομμάτι του πανελλήνιου διεκδικητικου εργατικου κινήματος που για πρώτη φορα ανέβαινε στους κυβερνητικους δόκους: περιμέναμε επίσης ότι θα έκανε λάθη. Ομως τα λάθη διορθόνονται και η πορεία αλλάζει για το καλύτερο. Ομως αντι να ακολουθήσει το πασοκ μια ρεαλιστικη πορεία που θα το έφερνε πιο κοντα στο σοσιαλισμο και το εργατικο κίνημα της χώρας, ακολούθησε μια διαμετρικα αντίθετη πορεία. Η πολιτικη του «έδω και τώρα» μετατράπηκε σε μια πολιτικη του «βλέποντας και κάνοντας» μια πολιτικη που απ' το α ως το ω τη χαραχτηρίζει η λαϊκη φράση «μια στο καρφι και μια στο πέταλλο».

Το Πασοκ τίποτα δε διδάχτηκε απ' τη χρονικά εχτεταμένη κυβερνητικη του ζωη. Μας έδειξε ότι η κύρια επιλογη του ήταν να παλαίψει για να αλλάζει όσο μπορούσε τη κοινωνία μέσα από το σύστημα μέσα απο τον εξωραΐσμο του καπιταλιστικου συστήματος. Έδειξε μια αδυναμία στο να αφαιρέσει τα ερίσματα δύναμης που κάτεχε η αστικη τάξη της χώρας, (οικονομικα, κατασταλτικους μηχανισμους κ.α.) και να τα αντικαταστήσει με θεσμους που το ίδιο το ώριμο εργατικο κίνημα της χώρας θα καθόριζε. Δεν έδειξε καμια διάθεση να χαλιναγωγήσει τουλάχιστο τη δράση των αστων πολιτικων και βιομηχάνων που έχουν ακόμα στα χέρια τους την πραγματικην εξουσία.

Απο την άλλη το Πασοκ έδειξε ότι δεν ήθελε να στηριχτει πάνω στο εργατικο κίνημα που το ανέβασε στη κυβέρνηση· αντιθετα κυρια επιθυμία του είναι να το χρησιμοποιει οποτε αφτο (το Πασοκ) θέλει όσο θέλει κι όταν θέλει και μετα να το τοποθετει στο περιθώριο. Το αντιμετωπίζει δηλαδη εκλεχτικα, αριστοκρατικα. Η πραχτικη αφτη οδήγησε το Πασοκ στον απομονωτισμο.

Δηλαδή, σίγουρα το Πασοκ δε στηρίζεται πάνω στο εργατικο κίνημα. Απο την άλλη όμως έχει πρόβλημα συνεργασίας με τους αστους. Δεν είναι εφκολο για ενα σοσιαλιστικο κίνημα να διαγράψει με μια μονοκοντυλια την ιστορία του όσο σύντομη κι αν είναι και να περάσει στην αντιπερα όχθη. Βέβαια αφτη η κατάσταση δεν είναι δυνατο να συνεχιστει για πολυ ακόμα. Κάποιους θα πρέπει να γελάσει το Πασοκ. Ή τους αστους ή τους εργάτες. Αλλα μέχρι να αποφασίσει, με την πορεια που ακολουθει, σιγουρα κοροϊδέβει το εργατικο κίνημα της χώρας που με την ανταπόκριση που έδειξε στις θέσεις, διακηρύξεις, αρχες και προεκλογικες εξαγγελίες του το εξακόντισε στην εξουσία.

Γιατι έξω απο μερικα, μέτρα ουσιαστικα ανωδυνα για τους αστους, θεσμικα μέτρα δε πήρε.

Παραγωγη

Στον τομέα της παραγωγης τόσο στη βαρια βιομηχανία όσο και στη μεταποίηση παρατηρείται μια υποχώρηση χωρις τέλος. Βέβαια αφτο δε συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα, συμβαίνει στις περισσότερες χώρες του κόσμου. Εκείνο που εντείνει τις κακες επιπτώσεις απο την υποχώρηση στην παραγωγη είναι η αρνητικη αντιμετώπιση - της απο τη πραχτικη που εφαρμόζουν οι αστοι βιομήχανοι. Πρώτο και βασικο είναι η αρνητικη στάση που έχουν όσον αφορα την αναζήτηση κλάδων ανταγωνιστικων ακόμα και σε επίπεδο διεθνες όπου θα επένδυαν κεφάλαια και οπου θα συμβάλλανε στην παραγωγικη δραστηριότητα και το τράβηγμα της οικονομίας απ' τη μόνιμη κατάσταση του πληθωρισμου.

Δεφτερο, οι αστοι βιομήχαμοι δε φαίνονται διατεθημένοι να δουλέψουν πάνω στο οργανωτικο - δομικο επίπεδο της βιομηχανίας και των επιχειρήσεων, και ακομη πιο δύσκολα φαίνονται ότι πρόσκεινται στην ιδέα της τοποθέτησης κεφαλαίων για δομικες βελτιώσεις που σημαίνουν ότι θ' ανέβει η ανταγωνιστικότητα της παραγωγης και θα ελλαττωθουν τα κόστα. Αποτέλεσμα αφτης της αρνητικης αστικης πραχτικης είναι σίγουρα η εισβολη των ξένων γιγάντιων οικονομικων ανταγωνιστων που θα έχει σαν αποτέλεσμα τον έλεγχο της οικονομίας απο τα ξένα μονοπώλια και τες πολυεθνικες.

Πιστωτικο σύστημα

Η χρηματοδοτικη πολιτικη πάει κατα διαβόλου. Οι Τράπεζες δεν έχουν λεφτα για τη κάλυψη των αναγκων της παραγωγης. Αφτο σημαίνει καθυστέρηση στη παραγωγη, σημαίνει επιβάρυνση στις εξαγωγες, πράγμα που με τη σειρα του θα τις κάνει μικρότερες, θα αφξησει τις εισαγωγες και θα αυξήσει το εισαγώμενο συνάλλαγμα. Το αποτέλεσμα είναι ότι το έλλειμμα στο εμπορικο ισοζύγιο άρχισε να αφξάνεται δραματικα σε βάρος της Ελλάδας, που τείνει να καταντήσει όπως οι άλλες χρεοκωπημένες χώρες που έχουν υποθηκέφσει την οικονομία τους στους δανειστες τους.

Χαραχτηριστικο της κατάστασης που επικρατει στην οικονομία είναι ότι «το χρέος έχει ανέβει στα 12 δισεκατομμύρια δολλάρια περίπου, αν συμπεριληφθουν και οι καταθέσεις σε συνάλλαγμα, ενω τα συναλλαγματικα αποθέματα της Τράπεζας της Ελλάδος μαζί με το απόθεμα σε χρυσο (που υπολογίζεται σε 35 δολλάρια την ουγγία και οχι σύμφωνα με τις τρέχουσες τιμες) και τα δικαιώματα - μας στο Διεθνες Νομισματικο Ταμείο, είναι λιγώτερα απο 900 εκατομμύρια δολλάρια. Όταν τα αντιστοιχα αποθέματα της Κύπρου φτάνουν τα 500 εκατομμύρια δολλάρια» («Αντι» τεφχος 230, 29/4/83).

Παρα πέρα είναι γνωστη η πληθωριστικη πορεία της οικονομίας της χώρας. Οι αστοι συσσωρέβουν κέρδη, οι μισθωτοι βλέπουν τα εισοδήματα - τους να εξανεμίζονται παράλληλα με τις απανωτες αφξησεις στις τιμες των διάφορων αγαθων. Η παραγωγη μειώνεται αισθητα και η συνέχεια, η κυβέρνηση βάζει φόρους και γενικα όλος αφτος ο φαβλος κύκλος το μόνο που εβνοει είναι την άφξηση του πληθωρισμου.

Ανεργία

Είναι φυσικο η ανεργία να αφξάνενται όταν η παραγωγη υποχωρει με σταθερο ρυθμο. Ηδη υπολογίζενται ότι εφτασε το 10%. Η κυβέρνηση του Πασοκ μόνο σπασμωδικα μέτρα παίρνει για την αντιμετώπιση - της και αφτα εξαντλουνται στην απορρόφηση ανέργων επιστημόνων κυρίως απο το δημόσιο. Τους διοχετεύβει δηλαδή σε αντιπαραγωγικη δραστηριότητα. Επακολουθο τούτης της πορείας είναι ότι τα κεφάλαια που θα πήγαιναν για τη χρηματοδότηση της παραγωγικης δραστηριότητας, τώρα πηγαίνουν για μισθοδοσίες. Ετσι αφου η παραγωγη μειώνεται, και οι δαπάνες για τις υπηρεσίες αφξάνονται, συνακολουθο είναι οτι η στρατια των ανέργων θα μεγαλώνει και θα μεγαλώνει συνέχεια εντείνοντας το ήδη όξυ αφτο το κοινωνικο πρόβλημα.

Κοινωνικα προβλήματα Εθνικη ομοψυχία και εξωτερικη πολιτικη

Για μια ακόμη φορα είμαστε υποχρεωμένοι να τονίσουμε ότι το γεγονος της ίδιας αφτης της ύπαρξης του Πασοκ στην κυβέρνηση είναι αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης και υποστήριξης που του χάρισαν οι εργαζόμενοι της χώρας με στόχο να τους βγάλει απ' τα δομικα αδιέξοδα με τα συνακόλουθα προβλήματα που τους είχε ρίξει η πολύχρονη αστικη διακυβέρνηση της χώρας: Πίστεψαν οι εργαζόμενοι ότι με το Πασοκ στη κυβέρνηση τα βασικα προβλήματα που δημιούργησε η παγκόσμια βαθεια και δομικη καπιταλιστικη κρίση, όπως η ανεργία, ο πληθωρισμος, η μείωση του βιοτικου και πολιτιστικου τους επιπέδου, θα λύνονταν για δικο τους όφελος, με ταφτόχρονο περιορισμο των δραστηριοτήτων των αστων, πράγμα που θ' άνοιγε το δρόμο για μια σοσιαλιστικη προοπτική.

Όμως τα προβλήματα αφτα όχι μόνο υπάρχουν αλλα εντείνονται μέρα με τη μέρα. Ετσι θάταν αδύνατον να μη παρουσιαστούν μαχητικοι και διεκδικητικοι απεργιακοι αγώνες απ' την πλεβρα των εργαζομένων. Σε αρκετες περιπτώσεις οι απεργιακοι αγώνες λειτούργησαν διπλα: α) για λόγους καθαρα διεκδικητικους ταξικους και β) για λόγους στήριξης της κυβέρνησησης του Πασοκ που τη θεωρούσαν δικη τους.

Τώρα όμως — απ' ότι φαίνεται ο — β) λόγος άρχισε σιγα σιγα να εκλείπει όσο το Πασοκ άρχισε δειλα δειλα να στρέφεται ενάντια στους εργαζομένους (π.χ. άρθρο 4 του νομοσχεδίου για τις κοινωνικοποίησης που ουσιαστικα απαγορεβει το δικαίωμα της απεργίας). Η αρχη έγινε με την απόφαση της πρώτης σοσιαλιστικης κυβέρνησης της χώρας για καθήλωση των αποδοχων και την απαγόρευση στους εργοδότες να δώσουν αφξησεις στους εργαζόμενους. Η πραχτικη αφτη του Πασοκ ουσιαστικα βοηθούσε την επιδρομη των αστων ενάντια στο ήδη μειωμένο βίοτικο επίπεδο των εργαζομένων· παραλληλα τους στερούσε απο το πιο βασικο συνδικαλιστικο τους δικαίωμα, το να διαπραγματέβονται άμεσα με τους εργοτότες τους τα διάφορα προβλήματα που προκύπταν απο τις μεταξυ τους σχέσεις που χαραχτηρίζονται και χαραχτηρίζονται πάντα από τη ταξική παλη μέσα στη κοινωνία. Η συνέχεια απόδειξε ότι το Πασοκ ήθελε το εργατικο κίνημα της χώρας υποδουλωμένο μέσα στις καλένδες της ανώριμης ταξικα πολιτικης του που σίγουρα ζήμιωνε τους εργάτες και βοηθούσε, έστω χωρίς να το επιδιώκει συνειδητα, τους αστους βιομήχανους. Ποια άλλη πορεία μένει για τον σκληρα δοκιμασμένο ελληνα εργαζόμενο παρα αφτη του μαχητικου διεκδικητικου απεργιακου αγώνα; Ιδιαίτερα όταν η κυβέρνηση του Πασόκ παρακολουθει παθητικα και ανήμπορη για στοιχειώδη δράση, τον εκβιασμο των βιομηχάνων που ασκουν πάνω στο σύνολο των εργαζομένων; (Τα 6 σημεία που θέλουν ν' αλλάξει η κυβέρνηση απ' τη πολιτικη της στο τομέα της παραγωγης για να αρχίσουν να συμβάλλουν στη παραγωγικη διαδικασία, με θετικο τρόπο).

Το πρόβλημα τώρα με το Πασοκ είναι ότι ακολουθεί μια πορεία που πρώτα ανατρέπει την ουσία των σοσιαλιστικών διακηρύξεων και οραμοτισμων του και ύστερα χτυπα φανερα πια τους εργαζομενους που το στήριξαν. Η επιμονη του πασοκ σε μια οικονομικη πολιτικη που βασίζεται πάνω στα διάφορα μέτρα αστυνομικης μορφης και που βρίσκονται εξω απο κάθε οικονομικη δεοντολογία, σίγουρα θ' αναγκασει τους εργαζομένους να εντείνουν την κινητοποίηση εναντίον της που ήδη άρχισε και παίρνει μια καθολικη μορφη.

Όπως η δεξια φώναζε πιο παλια ή Καραμανλης ή τα τανκς το πασοκ τώρα φανάζει: Προσοχη! στη γωνια ελλοχεβει εθνικος κίνδυνος.

Ας αποχτήσουμε ομοψυχία για να τον αντιμετωπίσουμε. Ή φωνάζει εργαζόμενοι προσέχετε. Η δεξια καραδοκει.

Ετσι συγκχρατηθείτε, ας κάνουμε (να κάνετε δηλαδη) μερικές ακόμα θυσίες για να μπορέσουμε σ' ενα άλλο κατοπινότερο στάδιο να αρχίσουμε να χτίζουμε το σοσιαλισμο μας. Και βέβαια αφτη η πραχτικη δούλεψε και πιθανον να δουλέψει για λίγο καιρο ακόμη. Αλλα ως πότε οι εργαζόμενοι θα εμπαίζονται με τον τρόπο τούτο; Ως πότε μπροστα στα άλυτα οικονομικα προβλήματα η κυβέρνηση του Πασοκ θα το παίζει «ενθυμούμενη παντοιους» κινδυνους; Ως πότε θα θυμάται την ΕΟΚ ή το θέμα των βάσεων και θα αποχτα ενα σκληρα αντιδυτικο και αντιαμερικάνικο μανδύα; Σίγουρα το εργατικο κίνημα θα υποστηρίξει τον αγώνα για εθνικη ανεξαρτησία. Αλλα εθνικη ανεξαρτησία και αστικη καπιταλιστικη καταπίεση για το εργατικο κίνημα της χώρας δε πάνε πια μαζι.

Η κυβέρνηση του πασοκ αποτυγχάνει. Δεν είναι ανάγκη όμως μέσα στην αποτυχία της να ψάχνει για αποδιοπομπαίους τράγους για να τους φορτώσει τα δικα της σπασμένα. Ακόμη και τώρα δεν είναι αργα για να διώξει απο πάνω της τον αποχαβνωτικο λήθαργο της πολιτικης της διατήρησης του καπιταλιστικου συστήματος και των κοινωνικων αλλαγων μέσα απο το σύστημα. Η εθνικη ομοψυχία που επαγγέλλεται το πασοκ σήμερα είναι μια ιστοριούλα για μικρα παιδια. Εθνικη ομοψυχία με ποιους και για ποιους. Ανάμεσα στους αστους βιομήχανους και πολιτικους απ' τη μια και τους εργαζομένους; Μα οι ταξικες αντιθέσεις έχουν οξυνθει σε ύπερμετρο βαθμο. Δε μπορει κανεις να επαγγέλλεται εθνικη ομοψυχία ανάμεσα σε δυο διαμετρικα αντίθετα περιχαρακωμένα ταξικα στρατόπεδα.

Προοπτικες

Σίγουρα πολλα πράγματα έχουν αλλάξει απ' το καιρο που το πασοκ έγινε κυβέρνηση. Και θα ήταν απαράδεχτο αν κανεις δε δεχόταν αφτο το γεγονος. Εκείνο όμως που έχει σημασία είναι η δειλία που μ' αφτη το Πασοκ προχωρα, όσο προχωρα. Οι αρνητικες διαπιστώσεις που γίνονται πάνω στη πορεία της πολιτικης του πασοκ δεν έχουν άλλο στόχο παρα μόνο να δείξουν τις δυνατότητες που έχει το πασοκ όταν συμπορεφτη ολότελα και ουσιαστικα με το εργατικο κίνημα της χώρας.

Παρα το γεγονος ότι η εξωτερικη πολιτικη του Πασοκ έχει διαφοροποιηθει σε σχέση με την αντίστοιχη των «Δυτικων» μας φίλων και των «Υπερατλαντικων» μας συμμάχων, γίνεται φανερο ότι απέχει πολυ απ' αφτη πού εξάγγειλε πριν γίνει κυβέρνηση π.χ. Αποχώρηση ή απο την ΕΟΚ ή απο το ΝΑΤΟ, το κλεισιμο των βάσεων κτλ.

Ετσι σήμερα συζητα η κυβέρνηση του Πασοκ παραμονη των βάσεων με όρους και χρονοδιάγραμμα. Η πορεία των διαπραγματέφσεων βρίσκεται στο επίκεντρο ολονων μας που τη ζούμε καθημερινα μέσα απο τα διάφορα ανακοινωθέντα, δημοσιέβματα και δηλώσεις που γίνονται αρκετα συχνα. Εντούτοις η παράταση των διαπραγματέφσεων μας δημιουργεί εβλογες ανησυχίες για την εξέλιξη της όλης υπόθεσης. Η περίοδος που οι Αμερικανοι είχαν να κάνουν με μια κυβέρνηση που ουσιαστικα ήταν «υποτελης» και οι διαπραγματέφσεις ήταν ένας περίπατος μονης κατεφθυνσης πέρασε στο περιθωριο της Ιστορίας. Τώρα οι Αμερικανοι έχουν μπροστα τους κάτι το αγνωστο. Εχουν την κυβέρνηση του πασοκ που δεν μπορουν να υπολογίσουν ωσπου θα τραβήξει το πράγμα. Έτσι θα πρέπει να προβληματιστούμε για τη πάρα πέρα πορεία. Οταν οι αμερικανοι αρνούνται σ' όλη τη Εβρώπη το δικαίωμα να καθωρίζει την αμυντικη στρατηγικη και ταχτικη της θα το χαρίσουν στην Ελλάδα; όταν ξέρουν ότι δεν μπορουν να είναι σίγουροι για τίποτα;

Και εδω μέσα σ' αφτη την αλήθεια θα πρέπει να αναζήτησει κανεις την ουσία της πορείας των πραγματων.

Για να μπορέσει να καταγγείλει το πασοκ τη συμφωνία για τις βάσεις θα πρέπει να δημιουργήσει ενα πανίσχυρο εσωτερικο μέτωπο μαζι με τους εργαζόμενους.

Αλλα για να το πετύχει αφτο θα πρέπει πρώτα τα προβλήματα να λυθουν υπερ των εργαζομένων, πράγμα που προϋποθέτει σύγκρουση με τους αστους. Απ' ότι φαίνεται το πασοκ δε φαίνεται διατεθημένο να πράξει κάτι τέτοιο. Συνέπεια τούτου είναι και η πορεία που ακολουθεί και που με αφτη οδηγει σ' ένα «έντιμο συμβιβασμο» με τους Αμερικανους. Είναι όμως αμφίβολο αν οι Αμερικανοί θελήσουν να συμβιβαστουν τη στιγμη που βρίσκονται μπροστα στην εφαρμογη μιας νέας επιθετικης πολιτικης που στοχεύει στο να γίνουν αδιαφιλονικητοι αφέντες της «Δύσης». Έτσι οι αμερικανοι μπορει να χρησιμοποιήσουν ένα απο τα πολλά σενάρια που έχουν γραμμένα. Το πιο πιθανο είναι εκείνο της έντασης ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, που ήδη βρίσκεται σ' εφαρμογη και έξαρση. Έτσι το πρόβλημα για το πασοκ παραμένει. Να δημιουργήσει δηλαδη ένα πανίσχυρο εσωτερικο μέτωπο μαζί με τους εργαζόμενους σε πανελλήνια κλίμακα για να μπορέσει να σταθει και να αντέξει στους δύσκολους καιρους που έρχονται.

Γ. ΖΑΒΡΟΣ

ΔΙΕΘΝΗ

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΕΘΝΗ

Πορτογαλλία

Εννια ακριβως χρόνια μετα την επανάσταση που ανάτρεψε τη στυγνη διχτατορία του Καετάνο η αριστερα στην Πορτογαλλία κέρδισε στις 25 Απρίλη 55% των ψήφων.

Το Σοσιαλιστικο κόμμα του Σοάρες πήρε 36,3% και το φιλοσοβιετικό κομμουνιστικό κόμμα του Κουνιαλ 18.2%. Τα δυο κόμματα μαζί έχουν 143 από τες 250 θέσεις στη βουλη.

Έτσι μετα την Γαλλία, την Ελλάδα και την Ισπανία και στη Πορτογαλλία οι μάζες των εργαζομένων στρέφονται στην αριστερά για να τις βγάλει από τα κοινωνικοοικονομικά αδιέξοδα που προκαλει η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμου.

Η ηγεσία όμως, του Σοσ. Κομματος αρνείται να ακολουθήσει τη Γαλλία σε μια κυβέρνηση της ενωμένης αριστερας προτιμόντας τη σύμπραξη με τους καπιταλιστες του Σοδιαλδημοκρατικου κόμματος.

Η ανικανότητα της αριστερας να προχωρήσει το 1974 στην ανατροπή του καπιταλισμού, παρά την εθνικοποίηση του 60% της οικονομίας και των τεράστιων ωφελημάτων (αυξήσεις, κατανομή της γής κλπ) που κέρδισαν οι εργατο-αγροτικες μάζες, έδωσε την ευκαιρία στους καπιταλιστές να διατηρήσουν το σάπιο του, σύστημα στη ζωή, πράγμα που οδήγησε στην επιστροφή της δεξιας την αποεθνικοποίηση και την κρίση.

Η 15η Μετεπαναστατικη κυβέρνηση έχει ν' αντιμετωπίσει 13 δισ. δολλάρια χρέος 3.2 δισ. έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών 34% πληθωρισμο, 0.5% ανάπτυξη και 25% ανεργία και υποαπασχόληση.

Αυτο είναι ένα σίγουρο εισητήριο για πολιτικη αστάθεια που καμμιά κυβέρνηση συνασπισμου με τη δεξιά δεν μπορεί ν' αποφύγει.

Οι Πορτογάλλοι καπιταλιστες απαιτουν άγρια μονεταριστικη πολιτικη (Θατσερικη), περικοπες στις κοινωνικες δαπάνες κι παραπέρα αποεθνικοποίηση. Στοχεύουν στη χρησιμοποίηση των Σοσιαλιστων για να περάσουν τα αντεργατικά τους μέτρα στις ράχες των εργατών.

Το σκηνικό έχει τεθει για εσωτερικη αντίδραση μέσα στο κόμμα του Σοάρες και για διαμάχη με τους κομμουνιστες που θα μείνουν έξω απο το συνασπισμο.

Μέσα στις ταξικές συγκρούσεις που έρχονται θα φουντώσει η απαίτηση των εργαζομένων για ένα ενιαίο μέτωπο της αριστερας και για μια ηγεσία που θα εφαρμόσει ενα ριζοσπαστικο σοσιαλιστικο πρόγραμμα για να φέρει την ισχυρη εργατικη τάξη της χώρας στην πραγματικη εξουσία.

Αυστρία

Για πολλες δεκαετίες η Σουηδία και το Σοσιαλιστικο της κόμμα προβάλλονταν από τους ηγέτες της διεθνους Σοσιαλδημοκρατίας σαν μοντέλλα ταξικης ειρήνης ευημερίας και «σοσιαλιστικου» παράδεισου.

Μετα το φούντωμα της ταξικης πάλης στη Σουηδία και την επιστροφη της δεξιας πήρε η Αυστρία τα σκήπτρα. Προβλήθηκε μάλιστα έντονα από το ΠΑΣΟΚ και την ηγεσία της ΕΔΕΚ — μέσα από τα «Νεα» — σαν «το μοντέλλο» της επιτυχίας. Μετα τις εκλογες της 24ης του Απρίλη ίσως πολλοι να 'χουν αλλάξει γνώμη.

Σίγουρα η Αυστρία δεν πέρνα την κρίση μιας Βρεττανίας η — τώρα — μιας Γερμανίας. Διατηρει ένα ψηλο επίπεδο κρατικου παρεμβατισμου που εγκατάλειψαν άλλες σοσιαλδημοκρατικες κυβερνήσεις κι έχει ένα από τα πιο ψηλα ποσοστα οικονομικης ανάπτυξης στον κόσμο.

Η οικονομία όμως της χώρας ήταν αναπόφευκτο τελικα, να υποστει τα προβλήματα που προκαλει η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμου. Η ανεργία ανέβηκε στο 4.5% και τα εισοδήματα άρχισαν να υπονομεύονται.

Ο ηγέτης τους Σοσ. κόμματος Μπρούνο Κράϊτσκυ δεν είχε τίποτε νέο να προτείνει για τις εκλογες. Έμμεση παγοποίηση μισθων και φορολογίες. Η δημοτικότητα του κόμματος υπονομεύτηκε κι από την υποστήριξη της δημιουργίας σταθμου ατομικης ενέργειας που έχει ήδη καταψηφιστει απο δημοψήφισμα.

Την απάντηση την πήρε το Σοσιαλιστικο κόμμα με μεγάλη αποχη ψηφοφόρων και 3% πτώση στους ψήφους που στοίχισαν στο κόμμα το χάσιμο της κοινοβουλευτικης πλειοψηφίους μετα από 13 χρόνια διαρκους διακυβέρνησης.

Σαν αποτέλεσμα ο άλλοτε πανίσχυρος Κραϊτσκυ παραιτήθηκε απο το κομμα παρα τις προεκλογικες διακηρύξεις η ηγεσία του Σοσ. κόμματος προχωρει στο συνασπισμο με το «φιλελεύθερο» κόμμα Ελευθερίας (*FP*) που θα οδηγήσει σε νέο νέρωμα του προγράμματος των Σοσιαλιστων.

Λίγες μέρες πριν τις εκλογες ο Κραϊτσκυ παινευτηκε πως ο Μαρξισμος διώχτηκε απο το Αυστριακο εργατικο κίνημα, συμβουλεύοντας έμμεσα τους Βρεττανους εργατικους ηγέτες να μιμηθουν το Αυστριακο παράδειγμα.

Η αδυναμία των Αυστριακων ηγετών των Σοσ. κόμματος να κρατήσουν την πλειοψηφία στη Βουλή δεν μπορει παρα να προκαλέσει μεγάλες εσωκομματικες συζητήσεις κι αναζητήσεις.

Τελικα το Αυστριακο Σοσ. κόμμα θα «πιάσει» την Βρεττανικη «ασθένεια» παρα το αντίστροφο. Οι Μαρξιστικες ιδέες όπως και στο Βρεττανικό Εργατικό κόμμα — θα ριζώσουν και θα ξαπλωθουν μέσα στο κόμμα είτε το θέλουν οι δεξιοι τους ηγέτες είτε όχι.

Βρεττανία

Εκμεταλλευόμενη μιαν αναιμικη οικονομικη ανάκαμψη αμφίβολης χρονικης διάρκειας η Πρωθυπουργος της Βρεττανίας Μ. Θάτσερ έχει προκηρύξει πρόωρες εκλογες για τις 9 του Ιούνη.

Οι Συντηρητικοι ελπίζουν ότι σε μια βραχυχρόνια προεκλογικη καμπάνια (4 βδομάδες), με τη βοήθεια των μέσων μαζικης επικοινωνίας (εφημερίδες, ράδιο, τηλεόραση) που ελέγχουν και με 20 εκατομμύρια λίρες (σε σύγκριση με τα 2 1/2 εκατ. των εργατικων) που θα ρίξουν στην προεκλογικη εκστρατεία θα εμποδίσουν τους εργατικους απο του να εξηγήσουν στις μάζες την καταστροφη που επέφερε η διακυβέρνηση τους στην άλλοτε ευημερούσα Βρεττανία: 3.2 εκατομύρια άνεργους (2 εκατ. επι πλεον αφ' ότου ανάλαβαν την κυβέρνηση) τεράστια ταξικα χάσματα, διάλυση σχεδον των κοινωνικων υπηρεσιών, αύξηση στη χρεοκωπία και 60%, 20% πτώση στη βιομηχανικη παραγωγη, κα.

Εχτος απο την οικονομία το θέμα του αφοπλισμου αποτελει για πρώτη φορα ένα απο τα βασικα θέματα της προεκλογικης εκστρατείας. Το εργατικο κόμμα κάτω απο την πίεση της αριστερης του βάσης, υποστηρίζει σήμερα τον μονομερη ατομικο αφοπλισμο. Στον οικονομικο τομέα το εκλογικο Μανιφέστο του κόμματος είναι απο τα πιο ριζοσπαστικα μέχρι σήμερα. (35 ώρες εργασίας £100 μίνιμουμ μισθο τη βδομάδα, 11 δισεκατ. λίρες κρατικες δαπάνες για αναθέρμανση της οικονομία κα.)

Βέβαια οι εργατικοι έχουν στο παθητικο τους τις τραυματικες εμπειρίες που προκάλεσαν στην εργατικη τάξη κατα τη διακυβέρνηση του 74-79 όταν εισήγαγαν πρώτοι τις περικοπες στις δημόσιες δαπάνες και την παγοποίηση στις αυξήσεις μισθων χωρις να καταφέρουν να ελεγξουν τις τιμες.

Οι πρόσφατες επιθέσεις επίσης, ενάντι στους Μαρξιστες του κόμματος που κλιμακώθηκαν με τις αποβολες της πενταμελους συνταχτικης επιτροπης της Μαρξιστικης εφημερίδας Μίλιταντ, έχουν στοιχίσει πολλα στη δημοτικότητα του κόμματος σε μια εποχη που οι εργάτες αναζητουν σοσιαλιστικες λύσεις στα προβλήματα τους.

Η αποτυχία στις επαναληπτικες εκλογες του Μπέρμαντσυ μια μέρα μετα τις αποβολες και η πρωτοφανης αντίδραση στο κυνηγητο των Μαρξιστων (2,000 ψηφίσματα καταδίκης των αποβολων απο ισάριθμες οργανώσεις του κόμματος, της Νεολαίας και των Συνδικάτων) έχουν συναιτίσει για την ώρα τους δεξιους ηγέτες του κόμματος και οι αποβολες έχουν σταματήσει.

Το επιχείρημα ότι οι Μαρξιστες του Μίλιταντ και η πολίτικη τους «διώχνει» ψήφους κατάρρευσε τελειωτικα μετα τις τοπικες εκλογες στο Λίβερπουλ στις 5 του Μάη, όπου δικαιώθηκαν οι υποψήφιοι υποστήριχτες του Μίλιταντ και οι θέσεις τους, παρα την βρόμικη εκστρατεία εναντίον τους απο τον αστικο τύπο.

Μετα απο μια ισχυρη εκστρατεία εξήγησης των θέσεων τους από σπίτι σε σπίτι όπου πρωτοστάτησαν οι υποστηριχτες του Μίλιταντ οι εργατικοι πέτυχαν στο «άντρο» των Μίλιταντ, 40% αύξηση των ψήφων τους ενώ πολλοι υποστηριχτες του Μίλιταντ κέρδισαν θέσεις στους Δήμους.

Το παράδειγμα του Λίβερπουλ έχει αποδείξει ότι ενα σοσιαλιστικο πρόγραμμα κρατικοποιήσεων και φιλεργατικων μέτρων είναι αυτο που μπορει να ξαναφέρει το εργατικο κόμμα στην εξουσία κι όχι οι ξεπερασμένες θέσεις και οι δέξιοι εργατικοι ηγέτες του 74-79.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η Αργεντινη είναι μια απο τις πιο πλούσιες χώρες της Λατινικης Αμερικης. Με τον πλούτο που διαθέτει θα μπορούσε να θρέψει όχι μόνο τους κατοίκους της αλλά ολόκληρο ίσως τον πληθυσμό της Λατινικής Αμερικης. Στη βάση όμως του καπιταλισμού, κυβερνούμενη από μια στυγνη αιμοσταγη διχτατορία και μέσα στη δίνη μιας απο τις χειρότερες κρίσεις του παγκόσμιου καπιταλισμου η Αργεντινη όπως κι όλες οι υπανάπτυχτες χώρες – έχει οδηγηθει στα πρόθυρα της οικονομικης χρεοκωπίας και της κοινωνικης σήψης.

Απο πολιτικη άποψη η χώρα, όπως κι η υπόλοιπη Λατινικη και κεντρικη Αμερικη, κάθεται πάνω σ' ένα κασόνι απο μπαρούτι έτοιμο να εκραγει απο στιγμη σε στιγμη.

Το εξωτερικο χρέος της χώρας έφτασε το 1982 τα 39 δισεκ. δολλάρια απο τα 11 που ήταν το 79. Στον πληθωρισμο ηΑργεντινη... κατάκτησε το παγκόσμιο ρεκορ ξεπερνώντας τα 200% (πιθανο φέτος να ξεπεράσει τα 400%).

Όπως έγραφε και το «Νιουσγουϊκ» στις 27/9 «αν το κρέας κάνει 300,000 πέσος αυτη τη στιγμη, είναι δύσκολο να προβλέψει κανένας πόσο θα πουλιέται σε δυο ώρες», μέχρι να το φας, δηλαδη ακριβαίνει!

Για να αντιμετωπίσει την κατάσταση η στρατιωτικη κυβέρνηση προσπάθησε πέρσυ να εφαρμόσει αυστηρα μέτρα λιτότητας.

Αποτέλεσμα το Ακαθάριστο Εθνικο προϊον να πέσει κατα 5% και η ανεργία ν' ανέβει απο τα 3% το 1978 στα 13%. Τα προγματικα εισοδήματα μειώθηκαν κατα 20% και η ανεργία ν' ανέβει από τα 3% το 1978 στα 13% Τα πραγματικα εισοδήματα μειώθηκαν κατα 20% (περιοδικο οικόνομικ 30 Απρ. —6 Μαΐου 83)

Για να αντιμετωπίσει το κύμα των απεργιών και διαδηλώσεων που προκάλεσε με την οικονομικη πολιτικη της η Χούντα μπήκε πριν ένα χρόνο στη γνωστη περιπέτεια του πολέμου στα Φώλκλαντ. Το μόνο όμως που κατάφερε ήταν να προσθέσει στους ήδη βαρυφορτωμένους ώμους των εργαζομένων ένα νέο δυσβάσταχτο λογαριασμο.

Την Πανωλεθρία των Φώλκλαντ τη διαδέχτηκε ένας νέος σίφουνας διαδηλώσεων κι απεργιων που κόντεψαν ν' ανατρέψουν τη διχτατορία και μαζί της το καπιταλιστικο σύτημα. Στις 6 του Δεκέβρη του 82 μια γιγαντιαία γενικη απεργία παράλυσε τα πάντα. Ήταν η έλλειψη αποφασιστίκης ηγεσίες της εργατικης τάξης που έσωσε το καθεστως απο την πλήρη κατάρρευση.

Μέσα σ' αυτες τίς συνθήκες η χούντα προηρύσει φέτος τα Φεβράρη Γενικες και τοπικές εκλογές για τον Οχτώβρη κι επιτρέπει τη λειτουργία όλων των κομμάτων, μια καθαρη προσπάθεια μεταρρυθμίσεων εκ των άνω για να προλάβουν την εξέγερση των μαζων.

Μια νέα γενική απεργία στις αρχες του Μάρτη παραλύει τη χώρα παρα τις παραχωρήσεις της κυβέρνησης (12% αύξηση μισθων και αύξηση κατώτερου ημερομισθίου κατα 29%).

Η παραδοχη της χούντας ότι οι 20,000 αγνοούμενοι κατα τη δεκαετία του 70 πρέπει να θεωρούνται νεκροι έφερε νέες διαδηλώσεις που συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Στις 20 του Μάη οι διαδηλωτες έφτασαν τις 50,000 στο Μπουένος Αΐρες.

Μεσα σ' αυτες τις συνθήκες ο άλλοτε πανίσχυρος στρατηγος Γκαλτιέρι βρίσκει το δρόμο της φυλακης κι η χούντα βυθίζεται σε μια βαθεια εσωτερικη διαμάχη.

Γίνεται όλο και πιο φανερο πως ο καπιταλισμος στην Αργεντινη ανεξάρτητα από τον τύπο της κυβέρνησης (στρατιωτικη ή «δημοκρατικη») δεν μπορει να σπρώξει την κοινωνία μπροστα. (Αξίζει να θυμηθουμε ότι ήταν κατα τη διάρκεια της διακυβέρνησης της Ισαμπελίτας Περον που ο πληθωρισμός έφτασε τα 600% και το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμων το 17% του Ακαθ. Εθνικου προϊόντος πράγμα που βοήθησε στην επιβολη της στρατιωτικής χούντας το 1976).

Η τραγωδία όμως, της κατάστασης βρίσκεται στην δισταχτικότητα των ηγετων του εργατικου κινήματος ιδιαίτερα των περονιστων, να χρησιμοποιήσουν την τεράστια δύναμη της εργατικης τάξης ενάντια στον καπιταλισμο και τους στρατιωτικους. Η δύναμη είναι στα χέρια τους: 82% του πληθυσμου της Αργεντινης ζουν στις πόλεις. Η Αργεντινη είναι μια από τις πιο αναπτυγμένες βιομηχανικες χώρες της Λατινικης Αμερικης και το προλεταριάτο είναι πολυπληθες οργανωμένο κι όπως, αποδεικνύεται καθημερινα - οργισμένο κι έτοιμο για κάθε δράση.

Η κρίση ηγεσίας που υπάρχει φαίνεται καθαρα στο περονιστικο κίνημα που γνώρισε στο παρελθον τη μεγαλύτερη υποστήριξη ανάμεσα - στους εργάτες.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1940 ο Περον μπόρεσε να προσφέρει μεταρρυθμίσεις στους Αργεντινους εργάτες εκμεταλλευόμενος τη ροη χρημάτων απο τις εξαγωγες βοδινου στην καταστρεμμένη από τον πόλεμο Ευρώπη. Αυτο το γεγονος και η κρατικοποίηση των Βρεττανικων κεφαλαίων στη χώρα βοήθησε μέ-

Συνέχεια στη 9

ΕΡΟΛ ΜΕΧΜΕΤ Ο σύντροφος που χάσαμε

Από τις 16 του Μάη όλοι οι κύπριοι αριστεροί κλαίνε τον άδικο χαμό του σύντροφου Τουρκοκύπριου Ερρόλ Μεχμέτ. Του σύντροφου ΕΔΕΚίτη που όλοι συνδέσαμε με τον κοινό αγώνα των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για μια κοινή σοσιαλιστική πατρίδα.

Γιατί ο Ερρολ ήταν από τους λίγους Τουρκοκύπριους που έμειναν στο «Νότο» για να μας θυμίζουν το στυγερό έγκλημα του Ιμπεριαλισμού και των κυπρίων αστών να χωρίσουν το λαό - μας με σύνορα. Και γιατί ο Ερρολ ήταν ξεκάθαρα τοποθετημένος ενάντια στον εθνικισμό των αστών - είτε Ελληνοκύπριων είτε Τουρκοκύπριων - ανεξάρτητα αν η θέση του σαν Δημόσιου Υπαλλήλου δεν του επέτρεπε πάντα να εκφράζεται και να δρα φανερά όπως ήθελε.

Για τους αστους ο Ερρολ η μητέρα του Φατμά και πολλοί άλλοι Τ/Κύπριοι του Νότου όπως πολύ πρόσφατα παραπονιόταν σε μένα η ίδια η μητέρα του, - δεν ήταν παρά βιτρίνες για να δείχνουν στον έξω κόσμο πως οι Τ/Κύπριοι «περνούν καλά στο Νότο». Τους θυμόντουσαν πάντα όταν χρειάζονταν «μουσουλμάνους» για να τους μεταφέρουν στο τζαμι της Ουμ Χαράμ στη Λάρνακα για να αποθανατίζει το ΡΙΚ την «άψογη» στάση της κυβέρνησης απέναντι στους Τ/Κύπριους (Βάζω το μουσουλμάνους σε εισαγωγικά γιατί - παρενθετικά- ούτε ο Ερρολ ούτε η Φατμα νοιαζόντουσαν και πολύ για θρησκείες και τέτοια).

. Πόση υποκρισία αλήθεια! Λίγες βδομάδες πριν περιλάβουν τον Ερρόλ στην κριτική επιτροπή της Γιουροβίζιον δεκάδες ένοπλοι αστυνομικοί περικύκλωναν τον φτωχικό του αδελφου - του Σαμίρ κάνοντας το σπίτι - του και την οικογένεια - του άνω κάτω για να βρουν όπλα! Λίγες μέρες πριν τη Γιουροβίζιον επέμεναν να κάνουν έρευνα στο αυτοκίνητο του Ερρόλ χωρίς κανένα λόγο.

Χαρακτηριστικά, η μάνα - του μου δήλωνε μετά τα γεγονότα της παράδοσης στον Ντενκτάς των 3 Τ/Κυπρίων, πως θα ειδοποιήσει όλους τους συγγενείς - της που ζουν στο βορρά να μην τολμήσουν να έρθουν εδώ· Και γιατί όχι - συμπλήρωνε - να μην φύγουμε κι εμεις; Ο ίδιος ο Ερρόλ μου εκμυστηρευόταν πρόσφατα με πικρό χαμόγελο ότι η όλη τρομοκρατία εναντίον των Τουρκοκυπρίων κινδύνευε να στρέψει ακόμα και τον ίδιο που σύνδεσε τη ζωή - του με τον αγώνα των Ελληνοκυπρίων σοσιαλιστων για μια κοινή σοσιαλιστική Κύπρο ενάντια στους Ελληνοκύπριους».

Βέβαια ούτε ο ίδιος πίστευε κάτι τέτοιο. Γιατί οι ρίζες ήταν βαθειές. Ο Ερρολ από τα πρώτα βήματα της ΕΔΕΚ κι ιδιαίτερα μετα το 74 ήταν ένας δραστήριος αγωνιστής στον κοινό αντιϊμπεριαλιστικο - αντικαπιταλιστικό αγώνα. Πάντα παρών στις συγκεντρώσεις, τις κινητοποιήσεις, τις συνελεύσεις, τα Συνέδρια του κόμματος και της νεολαίας. Οι θέσεις του πάντα αριστερές σοσιαλιστικές, οι τοποθετήσεις του ταξικές. Τον εθνικισμό τον μισούσε όπως και την υποκρισία.

Απογοητευμένος μετά το Συνέδριο του 79, τις αποβολές και τη δεξιά στροφή της ηγεσίας του κόμματος που περιέλαβε και την εγκατάλειψη του Κοινού Μετώπου ο Ερρολ αποδραστηριοποιήθηκε σεαρκετο βαθμό τα τελευταία 2-3 χρόνια. Παρέμεινε όμως ΕΔΕΚίτης βοηθώντας το κόμμα στις εκλογικές μάχες και τις κινητοποιήσεις.

Το κόμμα είχε κάθε υποχρέωση να τιμήσει το σύντροφο Ερρολ και πολυ καλά έκαμε να αναλάβει τη διοργάνωση και τα έξοδα της κηδείας - του.

Η καλύτερη όμως τιμή για το σύντροφο Ερρολ είναι η επανατοποθέτηση στη γραμμή του κοινού ταξικού αγώνα για μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική. Στον Ερρόλ δεν άρεσαν τα ωραία λόγια και οι διακηρύξεις. Ήθελε έργα. Και πικραινόταν που η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν έβαζε το θέμα της καταπάτησης των δικαιωμάτων των Τ/κυπρίων στη Βουλή. Που δεν αντιδρούσε πιο δυναμικά στην παράδοση Τ/κύπριων αγωνιστών στα μπουντρουμια και τις αγχόνες του Ντενκτάς και του Εβρέν.

Εμείς υποσχόμαστε μπροστά στον τάφο του αδικοχαμένου σύντροφου πως θα συνεχίσουμε τον αγώνα - του για να σπάσουν τα σύνορα και να ενωθούν ξανά τα αδέλφια - του και τ᾽ αδέλφια μας για να φυτέψουν την κόκκινη σημαία του σοσιαλισμού πάνω σε μια Κύπρο χωρίς σύνορα και φυλετικά μίση.

ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ

Συνέχεια από τήν 1η σελίδα

πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στον εσωτερικό τομέα χαρακτηρίζεται σαφώς από μια έντονη και αγωνιώδη προσπάθεια για καλύτερη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτο, παρα τες προεκλογικές διακηρύξεις του Παπανδρέου ότι το καπιταλιστκό σύστημα περνά βαθειά δομική κρίση και υποσχόταν ριζικές και δομικές αλλαγές για ξεπέρασμα της κρίσης.

ΤΙ σημαίνει αυτό;

«Δομική κρίση δεν σημαίνει απλά ότι οι καπιταλιστές διαχειρίζονται λάθος την οικονομία, αλλά ότι δεν μπορούν πια να την αναπτύξουν και να την διευθύνουν. Η κρίση φανερώνει την ανικανότητα και τον παρασιτικό χαρακτήρα της αστικής τάξης και φέρνει εκρηκτικά στην επιφάνεια όλες τις οργανικές αντιθέσεις που διέπουν τον καπιταλισμό.»

Προσπάθεια επίλυσης των οικονομικών προβλημάτων μέσα στα πλαίσια του συστήματος έφερε αντίθετα αποτελέσματα. Σε σχέση με τον δημόσιο τομέα τα ελλείμματα τρέχουν με ρυθμό που τα ανεβάζει στο 20% του Ακ. Εθνικού εισοδήματος, παρά τον στόχο που έβαζε η Κυβέρνηση για την σημαντική μείωση του ελλείμματος. Ως αιτία των ελλειμμάτων του δημοσίου τομέα η κυβέρνηση θεωρούσε: 1) την τιμόλογιακη πολιτική την οποία ακολουθούσε η Κυβέρνηση (δηλ. στην καθήλωση των τιμών των υπηρεσιών στις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας για καθήλωση του τιμαρίθμου) 2) την χαμηλή παραγωγικότητα των εργαζομένων στον Δημόσιο τομέα.

Εν τω μεταξύ όμως η οικονομική κατάσταση της χώρας επιδεινώθηκε ραγδαία (πληθωρισμός 27%, ανεργία 10%) και το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών έφθασε στα επίπεδα του 2.5 δισ. δολλάρια τον χρόνο.

Όλα αυτά οδηγούν σε μεγαλύτερη αύξηση του εξωτερικού δανεισμού της χώρας η οποία έχει περισσότερο από ποτέ άλλοτε ανάγκη ξένου συναλλάγματος.

Οι ξένοι πιστωτές όμως για να συνεχίσουν τον δανεισμό τους προς την Ελλάδα ζητούν εγγυήσεις.

Έτσι οι προϋποθέσεις που προφανώς τέθηκαν στην Ελλάδα από τις διεθνεις νομισματικές αρχές για παροχή νέων δανείων είναι α) υποτίμηση της δραχμής β) σκληρή εισοδηματική πολιτική γ) μείωση-εξάλειψη των ελλειμμάτων του δημοσίου τομέα.

Οι δύο πρώτοι όροι ικανοποιήθηκαν (υποτίμηση δραχμής την 9.1.1983 και εισοδηματική πολιτική του 1983). Απομένει όμως ανεκπλήρωτος ο τρίτος όρος ο οποίος απαιτεί αύξηση των τιμολογίων, των φόρων και των ανέργων (λόγω πλεονάζοντος προσωπικού ή σταματημα περαιτέρω προσλήψεων.)

Όλα αυτά όμως για να μπορέσουν να γίνουν και που σίγουρα θα έχουν σαν άμεσο αντίκτυπο την περαιτέρω μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων θα πρέπει να κτυπηθεί και να αποδυναμωθεί το εργατικό κίνημα κτυπώντας και καταργώντας το βασικότερο όπλο πάλης που έχει ο εργαζόμενος δηλ: Το δικαιωμα της απεργίας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο θεσμός που εισάγεται «των κοινωνικοποιήσεων» στον δημόσιο τομέα δεν αποτελεί παρά ένα πρόσχημα και άλλοθι στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στην προσπάθεια να αποκρυβει η πραγματική σημασία και σκοποί του νομοσχεδίου που δεν είναι τίποτα άλλο παρά το πέρασμα -από το παράθυρο - του άρθρου 4. Σύμφωνα με την εξήγηση που δίδει η κυβέρνηση γι᾽ αυτές τις κοινωνικοποιήσεις θα συμμετέχουν στην διοίκηση των επιχειρήσεων - η οποία διευρύνεται - ο καταναλωτής, ο εργαζόμενος, η τοπική αυτοδιοίκηση και ότι έτσι μετασχηματίζεται ο κρατικός τομέας σε κοινωνικοποιημένο τομέα.

Εκείνο όμως που θα διερωτάται ο κάθε εργαζόμενος της οποιασδήποτε δημόσιας επιχειρησης είναι ποια σχέση μπορεί να έχει ή σε τι μπορεί να προσφέρει στην καλύτερη οργάνωση και ανάπτυξη της παραγωγής ο καταναλωτής, η τοπική αυτοδιοικηση ή ο οποιοσδήποτε άλλος φορέας.

Εκείνοι που πραγματικά γνωρίζουν την παραγωγική διαδικασία και που σίγουρα θα έπρεπε να έχουν κάθε λόγο στην οργάνωση και διοίκηση είναι οι εργαζόμενοι της επιχείρησης. Οι κοινωνικοποιήσεις μόνο τότε θα έπαιρναν ουσιαστικό περιεχόμενο, αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έχουν στα χέρια τους την διοίκηση και τον έλεγχο της επιχείρησης που δουλεύουν με εκλελεγμένους και ανά πάσα στιγμή ανακλητους αντιπροσώπους, και ακόμο περισσότερο τότε μόνον όταν ο θεσμος αυτος επεκταθει και στον Ιδιωτικό τομέα και καλύψει τα μεγάλα μονοπώλια και πολυεθνικες εταιρείες ούτως ώστε να μπορέσει η οικονομία, να μπει κάτω από ένα κεντρικό σχεδιασμό. Διαφορετικά με τέτοιου είδους κοινωνικοποιήσεις πως θα μπορούσαν οι δημόσιοι οργανισμοί να μπουν στην διάθεση του λαού όταν για παράδειγμα τα μονοπώλια και οι πολυεθνικές πληρώνουν 2 δραχμές το κιλοβάτ και οι εργαζόμενοι δέκα δρ.

ΑΡΘΡΟ 4

Σύμφωνα με το άρθρο αυτό του νομοσχεδίου η απόφαση για κήρυξη οποιασδήποτε μορφής απεργιακής κινητοποίησης των εργαζομένων στις «κοινωνικοποιημένες» επιχειρήσεις του δημοσίου τομέα λαμβάνεται από τη γενική συνέλευση της πρωτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης με απολυτη πλειοψηφία των εγγεγραμμενων σ᾽ αυτήν μελών.

Σε απόφαση της διοίκησης δευτεροβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης για απεργια δικαιούται η διοικηση της πρωτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης, ή μέσα σε πέντε μέρες από την λήψη της απόφασης για την απεργια, το ένα δέκατο (1/10) των μελων της, να ζητήσει να συγκληθει η Γενικη Συνέλευση του σωματείου προκειμένου να αποφασίσει τη συμμετοχή ή όχι στην απεργιακή κινητοποίηση που αποφασίστηκε απο τη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση στην οποία μετέχει. Απο τη λήψη της απόφασης της διοίκησης του σωματείου ή την κατάθεση αίτησης του 1/10 των μελων, μέχρις ότου αποφασίσει σχετικά η Γενική Συνέλευση με την απόλυτη πλειοψηφία των εγγεγραμμένων μελών, η συμμετοχή των εργαζομένων μελών της πρωτοβάθμιας αυτής οργάνωσης στες απεργιακές κινητοποιήσεις είναι παράνομη.

Αν, ας πούμε κηρύξει απεργία η ΟΤΟΕ (δηλαδή η δευτεροβάθμια οργάνωση των τραπεζοϋπαλλήλων) μπορούν οι κυβερνητικοί συνδικαλιστές της Εθνικής Τράπεζας για παράδειγμα (εφ᾽ όσον έχουν το 1/10 των ψήφων, που το έχουν σίγουρα) να αποφασίσουν ότι για να πάρουν μέρος στην απεγία πρέπει να το εγκρίνει η γενική συνέλευση του συλλόγου υπαλλήλων της Εθνικής, διαφορετικά η απεργία θα είναι παράνομη. Γίνεται αντιληπτο ότι μέχρι να συγκληθει η γενική συνέλευση για να αποφασίσει μπορεί να έχει λυθεί η απεργία που θα έχει αποφασίσει η Ο.Τ.Ο.Ε. στες άλλες τράπεζες. Στο συγκεκριμένο μάλιστα παράδειγμα αν η Εθνική τραπεζα δεν απεργήσει, εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς πόσο περιορίζεται το περιθώριο επιτυχίας της απεργίας στες άλλες τράπεζες που καλύπτουν το 40% της αγοράς.

Ακόμα με το άρθρο αυτό εισάγεται ο θεσμός των εγγεγγραμμένων αντί των οικονομικώς εντάξει, που είναι πάγιος θεσμός της εργατικής νομοθεσίας από τον καιρό που έγινε αυτή, οπου για να παρθει η απόφαση για απεργία, σύμφωνα με το άρθρο θεσπιζεται η αναγκαιότητα της απόλυτης πλειοψηφίας (50%+1) των εγγεγραμμένων μελων. Για παράδειγμα αν ένα σωματειο έχει 100 εργάτες και στην συνέλευση παρευρεθούν ή ψηφίσουν μόνον οι 65 θα πρέπει οι 51 από τους 65 να ψηφίσουν για την απεργία διαφορετικά θα είναι παράνομη.

Καταλαμβαίνει εύκολα κανεις σε πόσο μεγάλο βαθμό περιορίζει αυτό το άρθρο, το σημαντικότερο κεκτημένο δικαίωμα της εργατικής τάξης, την απεργία.

Αντιδράσεις κομμάτων και οργανώσεων – Κατάργηση άρθρου 4

Δικαιολογημένα λοιπόν οι εργαζόμενοι εξαντλώντας κάθε υπομονή και πίστωση χρόνου προς το ΠΑΣΟΚ κατεβαίνουν σε δυναμικες απεργιακες κινητοποιήσεις δεκάδων κλάδων σε κάθε γωνιά του Ελληνικού χώρου.

Την πρώτη μέρα συζητησης του άρθρου στη βουλη γύρω στις 100.000 εργαζομένων κατέκλυσαν τον γύρω χώρο της πλατείας συντάγματος διαμαρτυρόμενοι και ζητώντας δυναμικά να αποσυρθει το αντιαπεργιακό νομοσχέδιο, αναγκάζοντας την χωροφυλακή να φυγαδεύσει τον Α. Παπανδρέου από το χώρο της Βουλής.

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις συνεχίστηκαν την δεύτερη μέρα της συζήτησης του νομοσχεδίου και κορυφώνονται την τρίτη μέρα με κύριο αίτημα να αποσυρθεί το άρθρο 4.

Εν τω μεταξύ 15 ομοσπονδίες δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν να απεργούν σύμφωνα με τον παλιό νόμο.

Το ΚΚΕ δηλώνοντας ότι θα καταψηφίσει το νομοσχέδιο προειδοποιήσε ότι αν τελικά ψηφιστει το άρθρο 4 θα καταργηθεί στην πράξη από τους ίδιους τους εργαζομένους.

Ο Γ.Γ. του, Χαρ. Φλωράκης ζητά την προτελευταία μέρα της συζήτησης του νομοσχεδίου στη Βουλή, να διαλύθει τη Βουλή και να γίνουν νέες έκλογές λόγω της κατάφωρης όπως είπε, αντίθεσης της Κυβερνητικής πλειοψηφίας προς τες δεσμεύσεις που ανέλαβε απέναντι στο λαό σε κύρια ζητήματα του τόπου. Η κυβερνητική πλευρά απέρριψε πρόωρες εκλογές και επανέλαβε ότι η προσφυγή στο λαό θα γίνει τον Οκτώβρη του 1985.

Η Ν.Δ. παρά τες κατ᾽ αρχήν αντιδράσεις της εναντια στο νομοσχέδιο τελικά λέει ότι θα πειθαρχήσει στο νομοσχέδιο, καλώντας τους εργάτες να παράγουν για να μην φτωχίνει η Ελλάδα οπως λέει, περισσότερο ικανοποιημένη μάλλον με το νομοσχεδιο σαν το κόμμα της Αστικής τάξης βλέποντας ένα νέο 330 (αντεργατικό νομοσχέδιο επι Ν.Α.) να ξαναζωντανεύει βγαίνοντας αυτή τη φορά από τα συρτάρια από ένα σοσιαλιστικό κόμμα.

Η κυβέρνηση του Πασοκ πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι τα όρια υπομονής των εργαζομένων έχουν πλέον εξαντληθεί. Αρκετη πίστωση χρόνου έδωσαν στην κυβέρνηση για να εφαρμόσει το προγραμμά της. Ακόμα και ο πιο απαισιόδοξος Πασοκίτης εργαζόμενος δεν θα περιμένει ότι 18 μήνες μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, μέσα στο 1983, έτος θεσμικών αλλαγων όπως ανάγγελε η κυβέρνηση, θα βρισκόταν αντιμέτωπος με την δική του κυβέρνηση σε ένα νομοσχέδιο που θίγει και αυτό ακόμα το δικαίωμα του για την απεργία.

Επιβάλλεται άμεσα η κατάργηση του άρθρου 4 μέσα στα πλαίσια μιας ευρύτερης διαφοροποίησης της εισοδηματικης πολιτικής του ΠΑΣΟΚ όπου αντί της μονόπλευρης λιτότητας των εργαζομένων θα πρέπει να κτυπηθεί η ασυδοσία και τα υπερκέρδη του κεφαλαίου μέσα από την επέκταση και τροποποίηση της μορφής που πρέπει να πάρουν οι κοινωνικοποιήσεις για να καλύψουν και τον ιδιωτικό τομέα με πραγματική και ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΛΕΜΕΣΟΥ

Για την κομματικη βάση στη Λ/σο η Επαρχιακη Συνδιάσκεψη που έγινε στις 21 του Μάη ήταν μια καινούργια εμπειρία. Απο την αρχη η Συνδιάσκεψη προκαταλήφθηκε απο αντιδημοκρατικες διαδικασίες και τη συνηθισμένη επίθεση ενάντια στην Αριστερη Πτέρυγα. Στη συνέχεια οι διάφορες φατρίες που αναπτύχθηκαν μετα τις αποβολες στη Λ/σο (το 81) ανάμεσα στα πιο αριστερα στοιχεία της Ε.Ε. τα κεντρώα και τα πιο δεξία, αρχισαν τις αλληλοκατηγορίες — καμμια προσπάθεια να μεταφερθουν οι συγκρούσεις αυτες πάνω σ' ένα πολιτικο επίπεδο, αλλα καθαρη προσπάθεια να φθείρει ο ένας τον άλλο πάνω σε προσωπικο επίπεδο.

Η κατάσταση ήταν τόσο άσκημη που ο ίδιος ο Βάσος Λυσσαρίδης αναγκάστηκε να χαρακτηρίσει σαν απογοητευτικο το επίπεδο της Συνδιάσκεψης. Η κομματικη βάση έφυγε απογοητευμένη: πιο παλια αυτη η επαρχία περισσότερο απο οποιαδήποτε άλλη, ήταν συνηθισμένη σε πραγματικα δημοκρατικες συνδιασκέψεις με ψηλο πολιτικο επίπεδο συζήτησης.

Η Ο.Β. της Λάνιας είναι παραδοσιακα μια απο τις πιο δραστήριες ομάδες της επαρχίας. Στις περασμένες προεδρικες πέτυχαν 25% για το κόμμα. Τα πιο παλια στελέχη της έχουν πάνω απο 10 χρόνια πείρα στους αγώνες του κόμματος. Ενα περίπου μήνα πρίν από τη συνδιάσκεψη ατομα από την Ο.Β. της Λανίας που έλαβαν μέρος στην Συνδιάσκεψη της περιφέρειας τους (περιφέρεια Μονάγρι) έβαλαν θέμα υπέρ της ενότητας του κόμματος και για επιστροφη των αποβλημένων. Η περιφέρειακη συνδιάσκεψη έγκρινε ομόφωνα την εισήγηση.

Λίγες μέρες πριν απο τη Συνδιάσκεψη τα μέλη της Ο.Β. ανακάλυψαν πως η Ε.Ε. λογάριαζε να μην τους επιτρέψει να παρεβρεθουν στη Συνδιάσκεψη. Τελικα η Ε.Ε. άφησε τα μέλη της Ο.Β. να μπουν στη συνδιάσκεψη (εκτος απο ένα) αλλα σαν παρατηρητες μόνο και δίχως δικαίωμα λόγου.

Με το ξεκίνημα της συνδιάσκεψης ο γραμματέας της περιφέρειας έβαλε θέμα διαδικασίας και ζήτησε να μάθει γιατί είχε αφαιρεθει το δικαίωμα του αντιπροσώπου απο τα μέλη της Ο.Β. Λάνιας.

Ο Ε.Γ. Ι. Κατσουνωτος απάντησε πως κατηγορούνταν με αντικομματικη δραστηριότητα και σχέσεις με την Αριστερη πτέρυγα. Ο περιφερειακος γραμματέας Μοναγρίου δήλωσε, πως αν πραγματικα οι κατηγορίες για αντικομματικη δραστηριότητα ήταν αληθινες του θέματος θάπρεπε να επιλειφθει η Ε.Ε.: ότι, όμως, ήταν εξωφρενικο για τους σύντροφους της Λανιας να τους αναγνωρίζεται η κομματικη ταυτότητα μέλους (κι έτσι να παραυρίσκονται στη συνδιάσκεψη) άλλα να μην δικαιούνται να μιλήσουν.

Τον λόγο αναλαβε τότε ο Β.Λυσσαρίδης. Μίλησε για σκουλήκια που έρπουν, για παράσιτα, για πράχτορες, για ξενοκίνητους Τροτσκιστες κλπ., κλπ. Είπε πως δεν θάπρεπε να είναι αν παρατηρητες τα στελέχη της Λάνιας αλλα εξω απο το κόμμα.

Ο ΒΛ κατάφερε να παγώσει η συνδιάσκεψη μ' αυτο τον τρόπο. Κλείνοντας την τοποθέτηση του ζήτησε απο οποιοδήποτε είχε σχέσεις με τη «φράξια των Τροτσκιστων» να σηκωθει και να εγκαταλείψει την αίθουσα εκείνη τη στιγμη.

Ο γραμματέας της Ο.Β. Λάνιας στάθηκε και ζήτησε το λόγο για ν' απαντήσει στις κατηγορίες ενάντια στην ομάδα του. Παρ' όλο που τον ζήτησε επανειλημμένα, ο λόγος δεν του δόθηκε.

Ο περιφερειακος γραμματέας επέμενε να διευκρινιστει το θέμα και να επιτραπει στον γραμματέα Λάνιας να μιλήσει. Ο Β.Λ. αρνήθηκε και έβαλε το θέμα σε ψηφοφορία. Η ψηφοφορία είχε το συνηθισμένο χαρακτήρα: προτου καταλάβει η συνδιάσκεψη τι ψήφιζε και μόλις άρχισαν να σηκώνονται τα πρώτα χέρια, το θέμα είχε κλείσει.

Ο περιφερειακος γραμματέας Μοναγρίου είχε ήδη μπει στο στόχαστρο της γραφειοκρατίας. Οταν αργότερα ζήτησε το λόγο και ρώτησε: «Υπάρχει Ε-ΔΕΝ;» εννοώντας αν λειτουργα (οργανωμένα) ο ΒΛ αρνήθηκε να δεχτει την ερώτηση. Στην συνέχεια του είπε πως «ξέρει που ανήκει» και του αφαίρεσε το λόγο.

Απο κει και πέρα ήταν αφέλεια να περιμένει κανεις, πως θα μπορούσε οποιοδήποτε στέλεχος ή μέλος να σηκωθει και να αμφισβητήσει είτε την πολιτικη του κόμματος είτε τα λεγόμενα του ΒΛ. Το μήνυμα του ΒΛ ήταν καθαρο: όποιος διαφωνα δεν έχει θέση στο κόμμα - είτε αποβάλλεται είτε φιμώνεται.

Συγκρούσεις όμως υπήρξαν όπως αναφέρτηκε στην εισαγωγη. Συγκρούσεις των οποίων η φύση όμως αποτελούσε προσβολη για τη βάση και φανέρωνε τον εξευτελισμο στον οποίο η γραφειοκρατία ρίχνει το επίπεδο της συζήτησης και του κόμματος.

Η συζήτηση περιστράφηκε κατα κύριο λόγο ανάμεσα στους τοπικους γραφειοκράτες. Ερριχναν τις ευθύνες ο ένας στον άλλο, αλληλοκατηγορούνταν για φραξιονιστικη δουλεια για να εκλεγουν σε πόστα, συζητούσαν στο επίπεδο του πόσα λεφτα δόθηκαν στον ένα σύλλογο και πόσα στον άλλο, μίλησαν για άλλες «φράξιες» εκει που δεν φανταζόταν κανένας κλπ. Το μόνο σημείο το οποίο φαινόταν να ενώνει αυτους όλους ήταν το μίσος τους ενάντια στους Μαρξιστες της ΑΠ.

Η γραφειοκρατία μπορει να καμαρώνει τα χάλια της:

Δυο χρόνια μετα απο την τελευταία Επαρχιακη Συνδιάσκεψη η κομματικη βάση μαζευτηκε για να συζητήσει.

Είχε γι αυτο το σκοπο το πολυ 3 ώρες στη διάθεση της. Κατα τη διάρκεια των 3 αυτων ωρων ήταν υποχρεωμένη να ακούει τη γραφειοκρατία να λασπολογει αυτους οι οποίοι ίδρυσαν την επαρχιακη οργάνωση στη Λ/σο, και μετα να παρακολουθει τους γραφειοκράτες να αλληλοτρώγονται.

Είναι ίσως λάθος να πούμε πως η βάση σπατάλησε το χρόνο της μέσα στη Συνδιάσκεψη. Γιατι τέτοιες συνδιασκέψεις βοηθουν τα μέλη να καταλάβουν το χαρακτήρα της γραφειοκρατίας — τη χρεωκοπία της και την πλήρη ανικανότητα της να σπρώξει το κόμμα μπροστα. Για τη γραφειοκρατία το δίλημμα είναι μπροστα γκρεμμος και πίσω ρέμα: αν αφήσει τη συζήτηση να εξελίχτει θα μείνει πολιτικα εκτεθειμένη και αδύναμη να πείσει αν τρομοκρατήσει τη βάση για να αποφύγει τη συζήτηση, αυτο καθ' εαυτο γίνεται μάθημα που αναπτύσσει τον προβληματισμο και την κατανόηση της βάσης.

Η γραφειοκρατία πιθανο να πιστεύει πως στη Λεμεσο πέτυχε μια μεγάλη νίκη ενάντια στην ΑΠ (δες άλλες στήλες για το έγγραφο της ΑΠ προς τα κομματικα μέλη) επειδη κατάφερε να φιμώσει όλους τους αριστερους που βρίσκονταν στο χώρο της συνδιάσκεψης. Πλανάται. Η δύναμη βρίσκεται μ' αυτους οι οποίοι ελέγχουν τους μηχανισμους και έχουν τη δυνατότητα να τρομοκρατουν **μόνο προσωρινα**. Αργα ή γρήγορα η κομματικη βάση θα μιλήσει. Κι όσο πιο αργα μιλήσει τόσος περισσότερος θυμος θα υπάρχει στα λόγια της, γιατι σημαίνει πως τόσο περισσότερο καιρο ήταν αναγκασμένη να ξεροκαταπίνει και να σιωπα.

** Στο τέλος της συνδιάσκεψης ο ΒΛ σπολογήθηκε στον π.γ. Μοναγρίου, λέγοντας πως παράκουσε τα λόγια του και γι' αυτο του αφαίρεσε το λόγο. Επίσης υποσχέθηκε να επισκεφθει τη Λάνια για να λύσει την «παρεξήγηση».*

Στο μεταξύ όμως η τρομοκρατία είχε περάσει.

ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΝΤΗ

Στην επαρχιακη συνδιάσκεψη Λ/σου ο Βάσος Λυσσαρίδης, αναφερόμενος στην Αριστερη Πτέρυγα του Κόμματος, αποκάλεσε τους υποστηριχτες της «σκουλήκια» «πράχτορες», «παράσιτα» και άλλα. Αν είναι να δώσουμε στα «σκουλήκια» τα ονόματα τα οποία ο Β.Λ. είχε υπόψη του, αυτοι θα είναι: Πατρίκιος Παύλου, Νίκος Κόκκινος, Αντώνης Φαντομας, Ιούλιος Θεοδωρίδης, Πάμπος Πότσης, Χρ. Δρουσιώτης και τόσοι άλλοι.

Αυτους τους συντρόφους, τους οποίους όσο κι αν βρίσει ο ΒΛ, στη συνείδηση της πλατιας βάσης παραμένουν σύντροφοι κι αγωνιστες, ο ΒΛ είχε την ευκαιρία να τους αντιμετωπίσει με ανοιγμένα τα χαρτια στην Ε. Συνδιάσκεψη του 81. Μια ανοικτη πολιτικη σύγκρουση μπροστα στη βάση, σε μια Ε.Σ. την οποία διοργάνωσε ΟΧΙ η Ε.Ε. αλλα απευθείας η Κεντρικη Επιτροπη του κόμματος για να μπορέσουν να κατεβάσουν «δικους» τους απ' όπου τους είχαν, μια πολιτικη σύγκρουση στην οποία ο ΒΛ κάλεσε ανοικτα απο το βημα του προέδρου της συνδιάσκεψης να πέσει μαύρο στους Αριστέρους, μια πολιτικη σύγκρουση της οποίας το αποτέλεσμα ήταν καθαρο: η πλειοψηφία διάλεξε τον Πατρίκιο Παύλου και τον Νίκο Κόκκινο ενάντια στο κάλεσμα του ΒΛ εκλέγοντας μια Επαρχιακη Επιτροπη της οποίας η πλειοψηφία ήταν δηλωμένοι Αριστεροι.

Οταν ο ΒΛ πήρε την απάντηση της Βάσης, ξεκίνησε τη διαδικασία των αποβολων.

Ποιοι είναι οι αντικομματικοι;

Οι θέσεις της Αριστερης Πτέρυγας

Το κείμενο που ακολουθεί στάληκε ταχυδρομικως, διανεμήθηκε προσωπικα σ' ένα μεγάλο αριθμο μελων της επαρχιακης οργάνωσης Λ/σου. Αποσκοπούσε στο να προβληματίσει τη βάση και να υποβοηθήσει στη δημιουργία ενος ζωντανου κλίματος κριτικης της πολιτικης που ακολουθει η ηγεσία. Παρόμοιο υλικο χρησιμοποιήθηκε και για δουλεια στις άλλες επαρχίες.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΛΕΜΕΣΟΥ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Την Ανοιξη του '81 έγιναν οι πρώτες αποβολες Λ/σιανων συντρόφων απο την Κ.Ε. του κόμματος. Με τους Μαρξιστες αποβλημένους, η καινούργια Ε.Ε. συνέχισε την πορεία διάσπασης του κόμματος προχωρώντας στις αποβολες μιας σειρας απο συντρόφων οι οποίοι διαφώνησαν με τις αποβολες.

Η κατηγορία με την οποία αποβλήθηκαν οι σύντροφοι ήταν αυτη της αντικομματικης δραστηριότητας. Ο πραγματικός λόγος για τις αποβολες όμως είναι η προσπάθεια μιας μερίδας της τότε ηγεσίας του κόμματος, να επιβάλει με το έτσι-θέλω τις δικες της απόψεις, να στρέψει το κόμμα προς τα δεξία και τη Σοσιαλδημοκρατία, παραγνωρίζοντας τις παραδόσεις του κόμματος και τους πόθους της κομματικης βάσης. Αυτοι που αποβλήθηκαν ήταν αυτοι που με τόλμη διαφώνησαν και ζήτησαν να ενημερωθει η βάση για τες διαφωνίες. Η δεξια παρέκλιση, η οποία είχε πάρει σάρκα και οστα απο το 77-78 και η οποία οργανωμένα μεθόδευε την κυριαρχία - της πάνω στο κόμμα δεν είχε φυσικα το θάρρος ν' αντιμετωπίσει τη συνεπη ταξικη πολιτικη για την οποία πάλευαν οι Μαρξιστες. Η λασπολογία, η απόκρυψη της αλήθειας από τη βάση, ο παραμερισμός και η απομόνωση αγωνιστων, η δικτατόρευση σωμάτων και οι αποβολές είναι οι γνωστες μέθοδοι κάθε γραφειοκρατίας.

Για μας το κόμμα δεν είναι η ηγεσία - είναι η βάση. Επιζητούμε ένα κόμμα το οποίο να επιτρέπει την έκφραση απόψεων και τη δημοκρατία. Οι Μαρξιστες μέσα στο κόμμα δεν αρνήθηκαν ποτε την πειθαρχία σε οποιαδήποτε απόφαση. Σαν απαραίτητο όρο για αυτο όμως έβαζαν την δημοκρατικη λειτουργία του κόμματος και την πραγματικη συμμετοχη της βάσης στο πάρσιμο των αποφάσεων και τον καθορισμο πολιτικης.

Απευθυνόμαστε στη βάση και ζητούμε από τη συνδιάσκεψη να ανατρέψει τις αποβολες και να απαιτήσει την επιστροφη των αποβλημένων. Τις θέσεις μας τις παραθέτουμε στο βαθμο που είναι δυνατον στη συνέχεια. Αυτες οι θέσεις αναπτύχθηκαν μέσα στο χρο της ΕΔΕΚ κι εκει είναι που ανήκουν. Είτε μέσα, είτε έξω απο το κόμμα, θα συνεχίσουμε τον αγώνα για αυτες τις θέσεις. Αυτο που δεν θα κάνουμε ποτε είναι να εγκαταλείψουμε το κόμμα και τις επαναστατικες τους παραδόσεις, επειδη έτσι θέλει η σημερινη ηγεσία.

Λ/σος, 16-5-83

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Η επαρχιακη συνδιάσκεψη της 21ης του Μάη αποτελεί ένα σημαντικο γεγονος για την επαρχιακη οργάνωση. Η κομματικη βάση παρακολουθει με ανησυχία και έντονο προβληματισμο την γενικη πορεία του κόμματος. Η μάχη των προεδρικων εκλογων και τα αποτελέσματα της αποτελουν μια τεράστια εμπειρία για τα μέλη του κόμματος. Οι συνθήκες μέσα στις οποίες διεξήχθησαν οι προεδρικες ήταν απο τις πιο ευνοϊκες τις οποίες μπορούσε το κόμμα να περιμένει ποτε. Αυτο το ξέρει κάθε ΕΔΕΚίτης και κάθε Κύπριος. Το κόμμα όμως απότυχε να αξιοποιήσει αυτες τις συνθήκες και να αναπτυχθει. Αυτη η αντίφαση αποτελει τη βάση για τον προβληματισμο και τα ερωτηματικα που απασχολουν σήμερα τα κομματικα μέλη.

Μια σωστη επαρχιακη συδιάσκεψη δεν μπορει να σημαίνει την πανηγυρικη εκφάνηση λόγων και την δίχως διεξοδικη συζήτηση για να εντοπιστουν τα λάθη και για να διορθωθει η πορεία που ακολουθείται.

Η ερμηνεία την οποία η σημερινη ηγεσία του κόμματος δίνει για την εκλογικη αποτυχία, δεν μπορει να θεωρηθει ικανοποιητικη. Σύμφωνα με την ηγεσία, αν το κόμμα δεν μπόρεσε να αξιοποιήσει τις ευνοϊκες γι αυτο συνθήκες, φταιν όλοι οι άλλοι (ΑΚΕΛ, ΔΗΣΥ, κρατικος μηχανισμος, ανοργανωσια, κ.λ.π) αλλα όχι η ίδια. Μ' αυτο τον τρόπο αποφεύγει να αγγίξει καν το θέμα της πολιτικης γραμμης και των επιλογων που ακολουθήθηκαν για τις εκλογες.

Όμως η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται ακριβως εκεί: στες πολιτικες επιλογες της ηγεσίας. Στην προσπάθεια της γραφειοκρατίας να μετρατρέψει τον Β. Λυσαρίδη στον υπερκομματικο, υπερταξικο «προέδρο όλων των Κυπρίων». Στην μ' αυτο τον τρόπο εγκατάλειψη ενος ταξικου προγράμματος το οποίο να εξυπηρετει τα συμφέροντα και να αγγίζει τις καρδιες των εργατικων μαζων. Στην προσπάθεια να περάσει το κόμμα και μαζί τα σύμφολα του σε δεύτερη μοίρα μπροστα στην εμφάνιση του Μετώπου Εθνικης Σωτηρίας. Στην στροφη προς μια εθνικιστικη, παρα ταξικηδιεθνιστικη αντιμετώπιση του Κυπριακου. Στην πίστη πως τα εκλογικα κέρδη για την ΕΔΕΚ θα προέρχονται απο τα δεξία και στο γι αυτο τον λόγο νέρωμα του σοσιαλιστικου προγράμματος. Στην εξομάλυνση των σχέσεων της ηγεσίας με την ηγεσία του Συναγερμου, με την αυταπάτη πως έτσι θα προσελκύονται οι Συναγερμικοι ψηφοφόροι. Στην σεχταριστικη επιλογη, τελικα, του «λευκου», που σήμαινε άρνηση να πάρει η ηγεσία θέση πάνω σ' ένα ζωτικο για τις μάζες ζήτημα και παραγνώριση των αισθημάτων της μεγάλης πλειοψηφίας του Κυπριακού λαου.

Ασφαλως μεγάλο ρόλο για την εκλογικη αποτυχία έπαιξε και η διάλυση η οποία επικρατει στον κομματικο μηχανισμο παγκύπρια. Γι αυτη την διάλυση όμως δεν υπάρχει άλλος υπεύθυνος απο την κομματικη γραφειοκρατία. Θα ήταν λάθος να γυρέψουμε τις ευθύνες για αυτη την διάλυση στο οργανωτικο επίπεδο και στους κατα τόπους έμμισθους του κομματος - το πρόβλημα είναι και πάλι πολιτικο και πηγάζει απο την κεντρικη καθοδήγηση. Η ηγεσία του κόμματος δεν πιστεύει στον αποτελεσματικο (δηλ. ζωντανο, πειθαρχημένο που ν' αποτελείται απο μορφωμένα και δραστήρια μέλη) κομματικο μηχανισμο. Πιστεύει στες προσωπικότητες, τες βιτρίνες τους χαρισματικους ηγέτες και την καλη διαφήμιση, για να πάει μπροστα. Ο τρόπος με τον οποίο διεξήχθηκε η καμπάνια για τες προεδρικες αποτελει τρανη απόδειξη των παραπάνω. Η σημερινη ηγεσία δεν κατάλαβε ποτε τη σημασία του αποτελεσματικου μηχανισμου για ένα αριστερο κόμμα - δεν κατάλαβε ποτε πως αν οι σοσιαλιστές δεν στηριχτουν στον κομματικο μηχανισμο και την οργάνωση της εργατικης τάξης, δεν θα μπορέσουν ποτε να φτάσουν στο σοσιαλισμο.

Η σημερινη κατάσταση του κόμματος και όσον αφορα εκλογικη δύναμη και όσον αφορα οργάνωση, δεν είναι κάτι το ξαφνικο αλλα το αποτέλεσμα μιας πορείας η οποία προωθείται απο την σημερινη ηγεσία εδω και χρόνια: μια πορεία που έσπρωχνε το κόμμα μακρια απο τις Μαρξιστικες - Λενινιστικες παραδόσεις και στις αγκάλες της σοσιαλδημοκρατίας. Οι αριστεροι μέσα στο κόμμα προσπάθησαν να εμποδίσουν αυτη τη πορεία. Αυτος ήταν και ο λόγος για τον οποίο αποβλήθηκαν. Αυτος είναι και ο λόγος για τον οποίο οι αποβολες συνεχίζονται και θα συνεχίσουν στο μέλλον: η δεξια παρέκκλιση μέσα στο κόμμα δεν μπορει παρα να προκαλει την αντίδραση των αγνων συντρόφων της βάσης.

Η ελπίδα της γραφειοκρατίας πως με τις πρώτες αποβολες (καλοκαίρι του 80) θα αποκεφάλιζε την αντίδραση εσωτερικα αποδείχτηκε απάτη: οι αποβολες συνεχίστηκαν το 81 και 82 και συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Στους πρώτους 4 μήνες αυτου του χρόνου ανακοινώθηκαν 7 νέες αποβολές!

Απατη αποδείχτηκε και η προπαγάνδα της γραφειοκρατίας πως με την αποβολη των «φραξιονιστων» θα επιτυγχανόταν η ενότητα του κόμματος: το κόμμα είναι σήμερα γεμάτο φατρίες απο τους διάφορους καιροσκόπους και γραφειοκράτες που ο καθένας αγωνίζεται για τα δικα του προσωπικα συμφέροντα.

Το κόμμα πρέπει να μπει στο σωστο δρόμο. Να επιστρέψει στες παραδόσεις του. Χρειάζεται ένα νέο ξεκίνημα: με το κόμμα ενωμένο και με μια συνεπη πολιτικη για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργατικων μαζων. Μαζί με την εσωτερικη πειθαρχία χρειάζεται και εσωτερικη δημοκρατία. Το κόμμα πρέπει να ζωντανέψει να ανδρωθει, να δημιουργα στελέχη, να βάζει τις βάσεις για το αύριο. Στο δημοκρατικο συγκεντρωτισμο που κατοχυρώνει το καταστατικο πρέπει να δώθει η πραγματικη έννοια όπως την ανάλυσε ο Λένιν. Συγκεντρωτισμος δίχως δημοκρατία σημαίνει αναπόφευκτα τον πολιτικο τάφο του κόμματος σε κάποιο στάδιο.

Η θέση των αποβλημέων Μαρξιστων είναι μέσα στο κομμα. Η γραφειοκρατία αρνείται καν να συζητήσει την επιστροφη τους. Η κομματικη βάση όμως έχει κάθε συμφέρο να δει το κόμμα ενωμένο και μπορει να επιβάλει την επανένταξη των αποβλημένων.

Η Επαρχιακη Συνδιάσκεψη Λεμεσου μπορει να παίξει σημαντικο ρόλο σ' αυτη την προσπάθεια. Μπορει να δώσει το παράδειγμα για τις υπόλοιπες επαρχίες, μπορει να βάλει τις βάσεις για την επιστροφη του κόμματος στη σωστη πορεία, εγκρίνοντας:

1. απόφαση υπερ της ενότητας του κόμματος και ενάντια σε νέες αποβολες,

2. καταδίκη των αποβολων που έγιναν μέχρι σήμερα και ακύρωση των αποβολων για τις οποίες την απόφαση πήρε η ε.ε. Λ/σου την Ανοιξη του 81.

3. ψήφισμα προς το 4ο συνέδριο του κόμματος το οποίο να ακυρώνει όλες τις αποβολες που έγιναν μέχρι σήμερα.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το πρόγραμμα του κόμματος αδυνατει να λάβει υπόψει τον ταξικο χαρακτήρα της Κυπριακης κοινωνίας, την ταξικη φύση του Κυπρίακου προβλήματος και το απο μαρξιστικη σκοπια ισοζύγιο δυνάμεων πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο. Το γεγονος της αποβολης μας απο τα μητρώα μελων του κόμματος δεν μας εμπορίζει να προτείνουμε στη συνδιάσκεψη για έγκριση το πρόγραμμα το οποίο ανταποκρίνεται στα πραγματικα συμφέροντα των Κυπρίων εργαζομένων. τα βασικα σημεία ενος Μαρξιστικου προγράμματος είναι:

1. Ο παγκόσμιος καπιταλισμος βρίσκεται στα πρόθυρα της πιο καταστροφικης οικονομικης κρίσης απο την οποία πέρασε ποτε η ανθρωπότητα. Η τεράστια ανάπτυξη η οποία σημειώθηκε μετα τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, έφτασε στο τέλος της με την δεκαετία του '70. Η οικονομικη κρίση αγκαλιάζει ακόμα και τα πιο σταθερα κέντρα του παγκόσμιου καπιταλισμου - Αμερικη, Γερμανία, Σουηδία κ.ο.κ. ι αστοι οικονομολόγοι της δύσης αδυνατουν να προσφέρουν οποιαδήποτε λύση και παραδέχονται πως βρίσκονται σε απελπιστικα αδιέξοδα. Η παγκόσμια κεφαλαιοκρατία έχει χάσει την εμπιστοσύνη στο ίδιο της το σύστημα.

2. Όσοι βιάστηκαν να απορίψουν τον Μαρξισμο στηριγμένι στη μεταπολεμικη περίοδο ξεγελάστηκαν οικτρα. Η τεράστια οικονομικη ανάπτυξη της περιόδου 1950-70 σήμαινε ταυτόχρονα την συσσώρευση τεράστιων αντιθέσεων μέσα στα πλαίσια του παγκόσμιου καπιταλισμου.

Οι εκρήξεις που σημειώνονται σήμερα είναι αποτέλεσμα αυτων των αντιθέσεων και δεν αποτελουν παρα την αρχη ακόμα πιο έντονων κλονισμων που δεν θα αφήσουν άθιχτο κανένα μέρος της υφηλίου. Ο μαρξισμος, ο οποίος μιλα για την καταδίκη του καπιταλιστικου συστήματος λόγω των εσωτερικων του αντιθέσεων και αντιφάσεων, αποδεικνύεται για πολλοστη φορα η μοναδικη μέθοδος ανάλυσης η οποία μπορει να δώσει σωστη ερμηνεία στα γεγονότα και να προχωρήσει σε επιστημονικες προβλέψεις. Βρισκόμαστε στην περίοδο της θανάσιμης αγωνίας του παγκόσμιου καπιταλισμου και της αντικατάστασης του απο το σοσιαλισμο.

3. Οι μάζες στρέφονται σε ριζοσπαστικες διεξόδους πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο. Στον τρίτο κόσμο, ο αντιμπεριαλιστικος - αντικαπιταλιστικος αγώνας των μαζων που συνεχίστηκε καθ' ολη την διάρκεια της μεταπολεμικης ανάπτυξης παίρνει ένα ακόμη πιο έντονο χαρακτήρα μετα απο μια σειρα απο σημαντικες επιτυχίες και την όξυνση της παγκόσμιας κρίσης. Στες ανεπτυγμένες χώρες οι μάζες ξυπνουν απο το λήθαργο στον οποίο τις έρριξε η μεταπολεμικη ανάπτυξη: επαναστασεις στην Πορτογαλλία και Ισπανία, ένταση της ταξικης πάλης με γενικες απεργίες και μαζικες κινητοποιήσεις, ανάπτυξη του αντιπολεμικου κινήματος, νίκη των Σοσιαλιστικων Κομμάτων σε μια σειρα απο Ευρωπαϊκες χώρες. στες χώρες της Ανατολικης Ευρώπης, οι μάζες αρχίζουν να κινούνται ενάντια στις γραφειοκρατίες που τις καταπιέζουν, επιδιώκοντας ένα υγιη, δημοκρατικο σοσιαλισμο.

4. Απ' αυτη την πορεία η Κύπρος δεν μπορει να αποτελέσει εξαίρεση. Παρ' όλο που δεν μπορούμε να μιλούμε ακόμα για οικονομικη κρίση στο νησί (σε μεγάλο βαθμο γιατι έχουμε τη δυνατότητα να εξάγουμε την ανεργία) τα πρώτα σημάδια της είναι αδιαμφισβήτητα. Τα επόμενα χρόνια θα δουν μια όξυνση των οικονομικων προβλημάτων, την πιο ανοικτη επίθεση των αστων ενάντια στο βιοτικο επίπεδο των μαζων, και την όξυνση της ταξικης πάλης.

5. Η μοναδικη διέξοδος στα προβλήματα των εργαζομένων είναι η σοσιαλιστικη προοπτικη. Οι Κυπριακες μάζες μέσα απο τα αδιέξοδα του καπιταλισμου είναι αναγκασμένες να κινηθουν επαναστατικα. Την κίνηση αυτη των μαζων που θα δούμε ν' αναπτύσσεται στα επόμενα χρόνια, η ΑΚΕΛικη γραφειοκρατία θα παρακολουθει με τρόμο, κάνοντας ότι περνα απο το χέρι της για να τη συγκρατήσει. Αυτο θα σημαίνει και την απαρχη του τέλους της ΑΚΕΛικης γραφειοκρατίας - η ταξικη πάλη θα ανταναχλαστει στο ΑΚΕΛ, δημιουργώντας για το κόμμα αυτο της εργατικης τάξης τα συστατικα εσωτερικης κρίσης.

6. Μέσα σ' αυτες τες συνθήκες η ΕΔΕΚ θα έχει τη δυνατότητα να μετατραπει στην υπαλλαχτικη ηγεσία της εργατικης τάξης, στο μαζικο εργατικο κόμμα το οποίο θα αποτελέσει την εμπροσθοφυλακη για το σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της Κυπριακης κοινωνίας. Αν θα τα καταφέρει ή όχι, αυτο εξαρτάται αποκλειστικα απο τις πολιτικες επιλογες του κόμματος, απο την ταξικη του συνέπεια. Μπροστα στην ένταση της ταξικης πάλης μόνο ένα ταξικο πρόγραμμα μπορει να ελκύσει τες εργατικες μάζες.

7. Ένα πρόγραμμα το οποίο προνοει για αυξημενα κοινωνικα ωφελήματα (παιδεία, υγεία, συντάξεις, κ.λ.π.) για ανάπτυξη του βιοτικου επιπέδου, για μείωση των ωρων εργασίας, για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, για βοήθεια προς τη φτωχη αγροτια, για λύση των οικονομικων προβλημάτων, πρέπει να συνοδεύεται απο την ανάλυση ότι ο καπιταλισμος δεν μπορει να προσφέρει αυτα τα ωφελήματα, κι από την προοπτικη της ανατροπης του κεφαλαίου. Μόνο έτσι μπορει να είναι πειστικο και ελκυστικο για τις μάζες των εργαζομένων.

8. Η εθνικοποίηση των μονοπολίων και των στρατηγικων βιομηχανιων, του εξαγωγικου-εισαγωγικου εμπορίου και του τραπεζιτικου κεφαλαίου κάτω απο τον έλεγχο και την διαχείρηση των εργαζομένων αποτελουν τα θεμέλια για τη λύση στα προβλήματα των μαζων. Μόνο μ' αυτο τον τρόπο, εξαλείφοντας το κέρδος και την αναρχία του καπιταλισμου, και προγραμματίζοντας την οικονομία για τις ανάγκες του συνόλου στη βάση του κεντρικου σχεδιασμου και του δημοκρατικου ελέγχου απο τους εργαζόμενους, μπορει να έχει νόημα και ουσία ο αγώνας για ένα καλύτερο αύριο.

9. Μέσα σε συνθήκες έντασης της ταξικης πάλης, οποιαδήποτε προσπάθεια να κρατηθούμε ουδέτεροι και να παρουσιαστούμε σαν υπερταξικοι, θα μας καταδικάσει στην αφάνεια και τον σκουπιδοτενεχε της ιστορίας. Αυτο η ηγεσία του κόμματος δυστυχως δεν μπόρεσε να το καταλάβει. Έτσι το πρόγραμμα του κόμματος για τις προεδρικες νερώθηκε - αντι για ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα προτάθηκε ένα εθνικοδημοκρατικο. Εδω βρίσκεται η ρίζα για την εξήγηση της εκλογικης αποτυχίας του περασμένου Φεβράρη.

10. Φυσιολογικη συνέπεια του προγράμματος ήταν οι διάφορες καιροσποπικες μανούβρες που παρατηρήθηκαν στην προεκλογικη περίοδο: Στελέχωση της υποψηφιότητας Λυσσαρίδη απο αστους και φιλελέφθερους τεχνοκράτες, εξίσωση του Συναγερμου με τη συμμαχία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, εγκάρδιες συναντήσεις με βιομήχανους, εξομάλυνση των σχέσεων με τη Διεθνη Σοσιαλδημοκρατία, είναι μόνο μερικα δείγματα χαρακτηριστικα της δεξιας παρέκκλισης.

11. Η κομματικη γραφειοκρατία δεν κατάλαβε ποτε πως η υποστήριξη στον Κυπριανου απο το ΑΚΕΛ δεν ικανοποίησε τη βάση του ΑΚΕΛ και ιδιαίτερα τη νεολαία αυτου του κόμματος. Αν η ΕΔΕΚ παρουσίαζε μπροστα στον Κυπριακο λαο ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα και καλούσε το ΑΚΕΛ σ' ένα Ενιαίο Μέτωπο της Αριστερας για την διεκδίκηση της εξουσίας και την εφαρμογη του προγράμματος, θα έριχνε την ΑΚΕΛικη ηγεσία σε τρομαχτικα αδιέξοδα. Το κάλεσμα απο την ΕΔΕΚ για ενωμένη αριστερα, εμπεριέχει μια τεράστια δυναμικη η οποία θα δημιουργούσε κύματα προβληματισμου μέσα στη βάση του ΑΚΕΛ και την εργατικη τάξη γενικα. Η ΑΚΕΛικη γραφειοκρατία θα ήταν αναγκασμένη να εξηγήσει στις μάζες που την υποστηρίζουν γιατι προτιμα την υποστήριξη προς ένα αστο υποψήφιο παρα την ενότητα της Αριστερας! Απο την επίθεση, η ΑΚΕΛικη γραφειοκρατία θα περνούσε στην απεγνωσμένη άμυνα. Η κομματικη ηγεσία αγκατέλειψε την πλειοψηφεία την εργατικης τάξης που ανήκει στο ΑΚΕΛ και στράφηκε μ' έν αφελη και καιροσκοπικο τρόπο στους δεξίους ψηφοφόρους: Έχασε μια ιστορικη εφκαιρεία να βάλει τα πρώτα καρφια στο φέρετρο της μονοκρατορίας της ΑΚΕΛικης γραφειοκρατίας.

12. Η άποψη πως επειδη έχουμε εθνικο πρόβλημα δεν μπορούμε να μιλουμε για ταξικους αγώνες, βρίσκεται σε αντίφαση με την όλη φιλοσοφία του Μαρξισμου και τη Λενινιστικη παράδοση. Οι θέσεις της ΕΔΕΚ πάνω στο θέμα αποτελούν παράλλαγη της «Θεωρίας των σταδίων» που αναπτύχθηκε στην διάρκεια της Σταλινικης περιόδου και που υιοθετείται από το ΑΚΕΛ. Η άποψη αυτή, ότι ο ταξικος αγώνας αναβάλλεται για μετα απο την «εθνική ολοκλήρωση» σκοντάφτει πρώτα απ' όλα στο γεγονος πως το σημερινο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμου παγκόσμια, οι αστοι αδυνατουν να εκπληρώσουν ακόμα και τα στοιχειώδη αστικοδημοκρατικα καθήκοντα που βάζει μπροστά τους η ιστορία.

13. Η Κύπρος αποτελει κλασσικο παράδειγμα της αδυναμίας των αστων να δώσουν λύση στο εθνικο πρόβλημα. Η Αστικη τάξη βρίσκεται στην εξουσία απο το 1960. Το Κυπριακο πρόβλημα όχι μόνο δεν λύθηκε αλλα οδήγηθηκε απο το κακο στο χειρότερο. Η περίοδος 1960—74 χαραχτηρίζεται απο την ένταση στις σχέσεις των δυο κοινοτήτων στο νησι, τον όλο και πιο έντονο πολιτικο και γεωγραφικο διαχωρισμο, και την τελικη κλιμάκωση αυτης της πορείας στην εισβολη του '74 και την μεταφορα των πληθυσμων. Ο διαχωρισμος ανάμεσα σε πατριωτικη και μη αστικη τάξη είναι το ελάχιστο ατυχης: όλη αυτη την περίοδο, απο το '60 ως το '83, στην εξουσία βρίσκονται αυτοι που θεωρούνται «πατριώτες αστοι».

14. Οι αστοι δεν μπορουν να ενοποιήσουν το νησι και να διώξουν τα στρατεύματα κατοχής. Η σύγκρουση οικονομικων συμφερόντων ανάμεσα στην Ε/Κ και Τ/Κ αστικη τάξη είναι αγεφύρωτη και αποκλείει μιας εξαρχης την τελικη συμφωνία. Απο την άλλη η Ε/Κ αστικη τάξη δεν μπορεί να επιβάλει τις θέσεις της, γιατι πάνω σε εθνικο επίπεδο το ισοζύγιο δυνάμεων βαρύνει με τη μερια της Τουρκίας. Οι ενδοκυπριακές συνομιλίες, σαν συνομιλίες ανάμεσα στους εκπροσώπους της Ε/Κ και Τ/Κ αστικης τάξης, δεν είναι τίποτε άλλο και δεν μπορουν να είναι τίποτε άλλο, απο ένα παζάρεμα πάνω σε ποσοστα και συνταγματικες παραχωρήσεις.

15. Απο την άλλη, οι προσπάθειες που γίνονται πάνω στο διπλωματικο επίπεδο για πιέσεις ενάντια στην Τουρκία (κατα κύριο λόγο στον Ο.Η.Ε.) είναι εξίσου καταδικασμένες να μην οδηγήσουν πουθενά. Η διεθνης διπλωματία είναι εντελως ανίσχυρη όπου υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων. Όσα ψηφίσματα και να εγκρίνει ο ΟΗΕ, όσες αποφάσεις και να παρθουν απο Διεθνεις Οργανισμους, η Τουρκία απλως θα τα αγνοήσει. Η αγωνιστικη τοποθέτηση του Α. Παπαντρέου πάνω στο Κυπριακό, θα αποδειχτει ανίκανη να αποδώσει, ακριβως επειδη προσανατολίζεται προς τη διεθνη διπλωματία και τις πιέσεις ενάντια στην Τουρκία.

16. Μια συμφωνία μέσα απο τις εδνοκυπριακες συνομιλίες δεν μπορει να αποκλείεται μεσοπρόθεσμα, αν και αυτο είναι ενα απίθανο ενδεχόμενο. Μια τέτοια συμφωνία όμως δεν θα έχει τίποτε το κοινο με την λύση του Κυπριακου: Θ καταρρεύσει την επομένη της υπογραφης-της. μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμου η ομοσπονδιακη λύση (η μόνη στην οποία μπορουν να φτάσουν οι αστοι μέσα απο τις διαπραγματεύσεις) δεν είναι τίποτε άλλο απο το επόμενο βήμα προς την επίσημη διχοτόμηση του νησιου και τη διπλη ένωση.

17. Η ιστορικη ευθύνη για την απελεφθέρωση του νησιου βαρύνει την Κυπριακη εργατικη τάξη. Μόνο στη βάση των κοινων ταξικων συμφερόντων ανάμεσα στην Ε/Κ και Τ/Κ εργατικη τάξη μπορει να δοθει λύση στο εθνικο ζήτημα. Μόνο στη βάση του κοινου αγώνα Ε/Κ—Τ/Κ εργαζομένων μπορουν να διωχτουν τα στρατεύματα κατοχης. Ότι χρειάζεται κάποια συνεργασία ανάμεσα στις δυο κοινότητες για να φτάσουμε σε λύση, το καταλαβαίνουν και οι πιο στενοχέφαλοι αναλυτεξ Το συμπέρασμα στο οποίο δεν μπορουν να φτάσουν, το οποίο είναι η λογική προέκταση του παραπάνω συλλογισμου, είναι ότι ο χαραχτήρας το εθνικου ζητήματος είναι καθαρα ταξικος.

18. Το κάλεσμα των Τ/Κ μαζων σε κοινο αγώνα δεν έχει κανένα νόημα αν δεν γίνει στη βάση ενος σοσιαλιστικου προγράμματος. Οι Τ/Κ δεν έχουν κανένα λόγο να υποστηρίζουν την ενοποίηση της Κύπρου κάτω απο τον καπιταλισμο - όσο καιρο ζούσαν μαζι με τους Ε/Κ ήταν πολίτες δεύτερης κατηγορίας και συχνα θύματα του κάθε φασίστα και εθνικιστη. Η μόνη προοπτικη που μπορει να τους ελκύσει είναι η προοπτικη μιας σοσιαλιστικης Κύπρου, και μόνο πάνω σ' αυτη τη βάση θα μπορούσαν να αγωνιστουν ενάντια στον Ντεκτας και τα Τούρκικα στρατεύματα.

19. Η εγκατάλειψη της θέσης του Κοινου Μετώπου Ε/Κ—Τ/Κ εργαζομένων απο την ηγεσία του κόμματος, είναι μια απο τις τραγικες συνέπειες της δεξίας παρέκκλισης του κόμματος. Το Κοινο Μέτωπο αποτελει τον άξονα για την λύση του Κυπριακου. Οποιαδήποτε εθνικιστικη αντιμετώπιση είναι ιστορικα χρεωκοπημένη.

Συνέχεια στη σελ. 10

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΣΕΒΕΓΕΠ: ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

«Η κρίση στο Συνεργατισμο που ξέσπασε τα τελευταία χρόνια είναι μια κρίση βαθεια και δομικη που ξεκίνησε να θρέφεται εδω και χρόνια απο την ίδια την λειτουργία του κι έρχεται να συμπληρώσει ή μάλλον αντανακλα την κρίση του σάπιου καπιταλιστικου καθεστώτος και της αστικης κοινωνίας μας γενικότερα.

Έκφραση φυλ. 122»

Η ΣΕΒΕΓΕΠ μετα την ΒΙΑΓΡΑΞ (έχασαν την δουλεια τους 161 εργαζόμενοι) βγαίνει και αυτη στο σφυρι σύμφωνα με κατηγορηματικη δήλωση των αξιωματούχων του Συνεργατισμου, ενώπιον των αρμοδίων κοινοβουλευτικων επιτροπων ότι «η ΣΕΒΕΓΕΠ πάει προς εκκαθάριση».

Οι απολύσεις των 130 εργατοϋπαλλήλων θα ακολουθήσουν μετα το διορισμο του εκκαθαριστη.

Οι εργαζόμενοι βγάζουν την βρωμια στη φόρα

Εκθεση καταπέλτη για την κατάσταση στη ΣΕΒΕΓΕΠ και τες ευθύνες των αρμοδίων κατάθεσε χθες στις αρμόδιες επιτροπες, Εμπορίου Εργασίας και Γεωργίας, της βουλης, η Επιτροπη Υπαλλήλων (απολυμένων και μη της εταιρείας).

Η έκθεση: αποδεικνύει με στοιχεία ότι στη σημερινη τραγικη οικονομικη κατάσταση της εταιρείας οδήγησαν η Διευθυντικη ανεπάρκεια η έλλειψη προγραμματισμου, η ασυλλόγιστη σπατάλη χρημάτων.

— Καταγγέλλεται επίσης ότι ασκήθηκαν πιέσεις προς τους υπαλλήλους απο διάφορες πλευρες για να μην παρουσιαστουν στην Βουλή και ότι η διεύθυνση της εταιρείας απόκρυψε απο τους υπαλλήλους στοιχεία για την οικονομικη κατάσταση, ενω υποσχέθηκε στην αρχη να τους δώσει ότι στοιχεία ζητούσαν.

— Χαρακτηρίζει τετελεσμένα γεγονότα το κλείσιμο της ΒΙΑΓΡΕΞ και την απόλυση των 41 υπαλλήλων και 121 εργατριων.

— Επικρίνεται ο Διοικητης Συνεργατικης Ανάπτυξης κ. Χλωρακιώτης για την άρνηση του να δεχθει τη συμμετοχη των υπαλλήλων στην αναδιοργάνωση της εταιρείας με το επιχείρημα πως «είναι για τον ίδιο θέμα αρχης».

Η έκθεση συνεχίζει και αποκαλύπτει ότι τα τρία τελευταία χρόνια α) η ζημια αυξήθηκε κατά £3.000.000 β) συνεχίστηκε το οργανώτικο χάος γ) Οριστηκε εσωτερικος ελεκτης, ο λογιστης της εταιρείας ο οποίος δεν διαθέτει τα απαραίτητα προσόντα και είχε στηρίξει το προηγούμενο καθεστως.

Καλειται τέλος η Βουλη να βρει τις σωστες μεθόδους πίεσης για την ουσιαστικη οργάνωση της εταιρείας.

Εν τω μεταξυ δεν υπάρχει καμια κατοχύρωση για το προσωπικο το οποίο θα μείνει χωρις δουλεια παρα την άποψη της ηγεσίας του Συνεργατισμου ότι μετά τη διάλυση της ΣΕΒΕΓΕΠ το προσωπικο της θα απασχοληθει απο την εταιρεία που θα αγοράσει τα μηχανήματα.

Εξάλλου σύμφωνα με πληροφορίες απο την συζήτηση του θέματος στες αρμόδιες επιτροπες στη Βουλη προκύπτει ότι:

Η απόφαση για διάλυση της ΒΙΑΓΡΕΞ συνδέεται με πρόθεση οικοπεδοποίησης του χώρου των εγκαταστάσεων της.

Η ΣΕΒΕΓΕΠ δεν θα παραλάβει καμια ποσότητα ντομάτας απο τους παραγωγους γιατι ο συμπυκνωτήρας με τον οποίο γίνεται η μεταποίησης της σε πολτο βρίσκεται στο εργοστάσιο της ΒΙΑΓΡΕΞ που έκλεισε.

ΜΠΟΥΚΟΤΑΡΟΥΝ ΤΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ

Εν τω μεταξυ ο Γ.Γ. της ΔΕΟΚ παρέθεσε στη Βουλή ωρισμένα εντυπωσιακα στοιχεία για τη λειτουργία της ΣΕΒΕΓΕΠ.

Συγκεκριμένα:

- Η ΣΕΒΕΓΕΠ έχει δυναμικότητα παραγωγης κατεψυγμένων λαχανικων 6 χιλ. τόνων και παράγει μόνο 100 τόνους.
- Μπορεί να χυμοποιεί φρούτα 14-21 τόνους την ώρα ανάλογα με το είδος του φρούτου.
- Κατα την παραγωγικη περίοδο 1982-1983 η ΣΕΒΕΓΕΠ χυμοποίησε μόνο 660 τόνους, που αντιστοιχουν προς 32 εργάσιμες ώρες.
- Αγόρασε 500 τόνους φρούτα και την ίδια περίοδο η ΚΕΑΝ αγόρασε γύρω στις 20 χιλ. τόννους.
- Η μονάδα μαρμελάδας της ΣΕΒΕΓΕΠ αδρανει.
- Στην Κυπριακη αγορα πωλούνται αναψυκτικα σκουός αξίας 1 εκ. Σ' αυτη το μερίδιο της ΣΕΒΕΓΕΠ είναι εντελως ασήμαντο.

Τα συμπεράσματα στα οποία μας οδηγούν αυτά τα στοιχεία δεν διαφέρουν από τες διαπιστώσεις της Επιτροπης των εργαζομένων που είναι 1. Διευθυντικη ανεπάρκεια 2. Ελλειψη προγραμματισμου 3. Ελλειψη οργάνωσης.

Διαφορετικα πως εξηγείται όταν αυτη η Βιομηχανία που έχει δυναμικότητα παραγωγης 6000 τόνων τον χρόνο να παράγει μόνο 100!!

— Οταν έχει δυνατότητες χυμοποίησης 14-21 τόνους την ώρα να παράγει μόνο 660! ολόκληρο χρόνο, ποσότητα πού αντιστοιχε με 32 ώρες εργάσιμες.

— Όταν η ΚΕΑΝ αγόρασε 20000 τόννους φρούτα και η ΣΕΒΕΓΕΠ την ίδια περίοδο μόνο 500 τόννους.!!

Αυτοί οι εξωφρενικοί αριθμοί όχι μόνο δικαιολογουν κάθε συμπέρασμα, στο οποίο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έφθασαν, αλλα ακόμα δίδουν βάση σε κάθε εύλογη υποψία ότι κάποιοι βάλθηκαν να υποσκάψουν το κύρος και τη λειτουργία αυτων των βιομηχανιων και του Συνεργατικου κινήματος προς δόξα του Ιδιωτικου τομέα και τα συμφέροντα γενικα των αστων.

Και η Κυβέρνηση δεν είναι άμοιρη ευθυνων αυτης της κατάστασης γιατι παρα το σκάνδαλο που ξέσπασε για τον συνεργατισμο πριν τρία χρόνια, παρα τα 100 και πλέον εκατομμύρια που χάθηκαν μέχρι σήμερα απο ατασθαλίες και κακοδιαχείρηση και παρά τες τότε υποσχέσεις για εξυγίανση στο Συνεργατικο κίνημα και εκδημοκρατικοποίηση του Νόμου που διέπει τον συνεργατισμο, τίποτα απο όλα αυτα δεν έχει γίνει μέχρι σήμερα.

Προειδοποιούσαμε τότε στην Εκφραση φύλλο 122 ότι:

«Η προσπάθεια απο την Αστικη τάξη να συντηρήσει την σημερινη μορφη λειτουργίας και καθεστώτος που διέπει το Συνεργατισμό είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

» Τα εκατομμύρια που δίδονται μέχρι σήμερα θα αποβουν ανίκανα να βελτιώσουν την κατάσταση αφού δεν έχουν ληφθει τα κατάλληλα μέτρα και η κάθαρση από τα διαβρωμένα στοιχεία που συνθέτουν τον συνεργατισμο και κύρια την Κ.Σ.Τ. και δεν έχουν γίνει οι απαραίτητες δομικες αλλαγες και εκδημοκρατικοποίηση του νόμου που διέπει το Συνεργατισμο, με κίνδυνο την χρεωκοπία-του και το ξεύτισμα του θεσμου στα μάτια των πλατειων λαϊκων στρωμάτων, πράγμα που επιδιώκει το ιδιωτικό κεφάλαιο και η οικονομικη ολιγαρχία γενικώτερα».

Εν τούτοις τίποτα απ' όλα αυτα δεν έχουν γίνει μέχρι σήμερα με αποτέλεσμα η μια βιομηχανία μετα την άλλη να οδηγείται σε χρεωκοπία πετάγοντας στους δρόμους εκατοντάδες εργαζομένους με υπηρεσία χρόνων, αντιμετωπίζοντας το φάσμα της πείνας αυτοι και οι οικογένειες-τους.

ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΣ Ο ΧΛΩΡΑΚΙΩΤΗΣ

Στο δίκαιο αίτημα των εργαζομένων (που είναι οι μόνοι που γνωρίζουν την παραγωγικη διαδικασία και τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας του εργοστασίου - όπως και οι μόνοι που θα κτυπηθουν άμεσα απο το κλείσιμο του) για συμμετοχη σε οποιαδήποτε οργανωτικά πλάνα της εταιρείας για ξεπέρασμα της κρίσης (δικαίωμα που και αυτος ο ίδιος ο Πρόεδρος Κυπριανου τους υποσχέθηκε το Μάρτη του 1981 ως επίσης και ο τότε Υπουργος Εμπορίου & Βιομηχανίας), ο διοικητης Συνεργατικης Ανάπτυξης απάντησε πως είναι θέμα αρχης για τον ίδιο να μη συμμετέχουν οι υπάλληλοι.

Δηλαδη ο κ. Χλωρακιώτης κάνοντας χρήση των υπερεξουσιων και των αυταρχικων μεθόδων που του κατοχυρώνουν ο απηρχαιομένος και με φεουδαρχικες αντιλήψεις νόμος περί Συνεργατισμου συμπεριφέρεται σαν μονάρχης όπου αυτος διατάσσει και οι σκλάβοι εκτελουν.

Ετσι χειρίζεται «με τόσο μεγάλη αίσθηση των ευθυνών του» τες υποθέσεις του Συνεργατισμου ο κ. Χλωρακιώτης τόσο σε βάρος των εργαζομένων γενικα που πληρώνουν τα σπασμένα, απο την κακοδιαχείρηση ανοργανοσια και σπατάλη χρημάτων όσο και σε βάρος, όλων αυτων των ανθρώπων που χάνουν τες δουλειές-τους.

Ειδικά για τες συνέπειες που θα έχει η μη παραλαβή ντομάτας δήλωσε προκλητικά και προκαλώντας τα αισθήματα των παραγωγών: «**Δεν θα καει η Κύπρος αν δεν παράξουμε φέτος ντοματόπαστα**» προκαλώντας αναβρασμο στους παραγωγους που βλέπουν την παραγωγη τους να μένει στα χωράφια και να σαπίζει, παρα τα συμβόλαια που υπέγραψαν ότι θα γίνει η παραλαβη τους.

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ ΠΕΟ — ΣΕΚ

Οι δυο συντεχνίες ενεργώντας αυθαίρετα και χωρις να έχουν εντολή απο την Γενικη Συνέλευση των υπαλλήλων δέχτηκαν την διαπίστωση της εταιρείας και του διοικητη Συν/τικης Ανάπτυξης περί ύπαρξης πλεονάζοντος προσωπικού πράγμα που παραδέχθηκε ο εκπρόσωπος της ΣΕΚ λέγοντας ότι οι υπάλληλοι δεν είχαν την ευκαιρία να πουν τες απόψεις τους.

Το εκτελεστικο γραφείο της ΠΕΟ προσπαθει, να παρουσιάσει αυτο το γεγονος σαν δήθεν κατασκευάσματα για εξυπηρέτηση κομματικων επιδιώξεων λέγοντας πως «η ΠΕΟ και η ΣΕΚ αφου έλαβαν υπ' όψη τόσο τη συγκεκριμένη κατάσταση της ΣΕΒΕΓΕΠ όσο και τον αριθμό των απασχολουμένων σε άλλες ομοειδεις επιχειρήσεις κατέληξαν στο συμπέρασμα πως η διαπίστωση της εταιρείας και του διοικητη Συνεργατισμου, περι ύπαρξης πλεονάζοντος προσωπικού, ήταν δυστυχως ορθη» (Φιλελευθ. 2.6.83). Ακόμα και στην ίδια όμως αυτή ανακοίνωση βλέπουμε ότι η ΠΕΟ-ΣΕΚ έλαβαν υπ' οψη την διαπίστωση του διοικητή Συν/τικης ανάπτυξης αλλά δεν λέει να έλαβε υπ' όψη και τες διαπιστώσεις των εργαζομένων. Ξεχνά μήπως η ΠΕΟ ότι εκπροσωπει τους εργαζομένους και όχι την εργοδοσία και έχει καθήκον να λαμβάνει υπόψη-της τες διαπιστώσεις των εργαζομένων και να εξυπηρετει τα συμφέροντα τους και όχι τες διαπιστώσεις του κάθε Χλωρακιώτη;

Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι λένε ότι η ΠΕΟ σκόπιμα αποκρύβει το γεγονός ότι η συνέλευση των υπαλλήλων διαφώνησε με τες απόψεις των δυο συντεχνιών. Ώφειλαν οι δυο συντεχνίες να καταγγείλουν στον υπουργό εργασίας την εργατικη διαφορα όπως απαιτουν οι εργατικοί θεσμοί, να κηρυχτει εργατικη διαφορα και να παρεμβει το Υπουργείο εργασίας και όχι να διαπραγματεύονται τη στιγμη που οι υπάλληλοι δεν ενέκριναν τες ενέργειες τους.

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΣΕΒΕΓΕΠ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το δρόμο για το ξεπέρασμα της κρίσης και τα αδιέξοδα, στα οποία οδήγησε τη βιομηχανία της ΣΕΒΕΓΕΠ η διεύθυνση της και η Κεντρικη ηγεσία του Συνεργατισμού, δείχνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της βιομηχανίας.

«Ζητουν οι εργαζόμενοι συμμετοχή τους σε οποιαδήποτε οργανωτικα πλάνα της εταιρείας γιατι οι άνθρωποι που δημιούργησαν το οικονομικό χάος στην εταιρεία και που ήταν οι μόνοι τους οποίους συμβουλεύονταν δεν είναι δυνατό να βγάλουν την εταιρεία απο το αδιέξοδο».

Στο αίτημα αυτό των εργαζομένων πέραν της διεύθυνσης της εταιρείας αντέδρασε ήδη βίαια ο διοικητής του Συνεργατισμού Χλωρακιώτης ο οποίος βλέπει ότι η υλοποίηση ενος τέτοιου αιτήματος θα του περιορίσει την ηγεμονία του στο κίνημα και την ελευθερία κινήσεων να δρα ανεξέλεγκτα και χωρις να δίδει λόγο σε κανένα. Το ίδιο και οι αστοι κυβερνώντες μας που μάλλον θα πρέπει να ικανοποιούνται βλέποντας το συνεργατικο κίνημα να φθείρεται προς όφελος της ιδιωτικης πρωτοβουλίας.

Στην εκφραση Φύλλο 122 λέγαμε: «Η έλλειψη συμμετοχης των μελων του Συνεργατικου Κινήματος στον έλεγχο και διοίκηση του έφεραν στο σημερινο αδιέξοδο με χαρακτηριστικο παράδειγμα την κρίση στις βιομηχανίες Πάφου».

Αυτά λέγαμε τότε, αλλα η ίδια κατάσταση συνεχίζει να υφίσταται, με αποτέλεσμα σειρα σήμερα να παίρνουν οι βιομηχανίες ΒΙΑΓΡΕΞ και ΣΕΒΕΓΕΠ.

Αυτοι που πρέπει να υποστηρίξουν αυτο το αίτημα των εργαζομένων, που ανοίγει νέους δρόμους και νέες προοπτικές τόσο για το συνεργατικο κίνημα όσο και για το εργατικο κίνημα γενικότερα, είναι οι συντεχνίες που πρέπει να αναθεωρήσουν τη στάση τους και το ρόλο που είναι ταγμένες να παίζουν, για την εξυπηρέτηση και προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Παράλληλα είναι καιρος πια (το ποτήρι έχει ξεχειλίσει) να προωθηθει νομοσχέδιο στη βουλη για εκδημοκρατικοποίηση του νόμου περί Συνεργατικων Εταιρειων και για το πέρασμα του ελέγχου της διοίκησης και λήψης των αποφάσεων στους εργαζομένους και στα μέλη του συνεργατικου κινήματος.

Μόνο έτσι θα μπορέσει το συνεργατικο κίνημα να βγει από την κρίση στην οποία έχει μπει.

Αυτα όμως είναι καθήκοντα που πέφτουν στους ώμους των αριστερων κομμάτων ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ.

ΜΑΖΟΣ

Αιτίες: «κακοδιαχείρηση, ανοργανωσία, αυταρχισμός και σπατάλες των διοικούντων»

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΕΒΕ: Εμποροβιομήχανοι, κυβέρνηση και... τι γίνεται με μας

Απο καιρο εχει αρχίσει μια εντονη συζητηση σε επίπεδο κυβέρνησις και εμποροβιομηχάνων πάνω στο θέμα του ποια μέτρα και ποίες μέθοδες ενδεικνύονται για αποτελεσματικη λύση των προβλημάτων, που αρχισαν ήδη να παρουσιάζονται στον ορίζοντα της κυπριακης οικονομίας. Η κυβέρνηση άρχισε δειλαδειλα να μιλα για ανάγκη επέκτασης του κρατικου παρεμβατισμου την ίδια ώρα που οι εμποροβιομήχανοι ζητουν περισσότερα κίνητρα για ανάπτυξη των επενδύσεων στον βιομηχανικο τομέα.

Αν και έχουν γραφτει παρα πολλα σε καθημερινες εφημερίδες, με αποτέλεσμα να γίνουν πλατεια γνωστες οι απόψεις των δυο πλευρων θα ήταν ενδιαφέρον αν γινόταν μια ανασκόπηση ωρισμένων τουλάχιστον σημείων της «λογομαχίας» κυβέρνησης και εμποροβιομηχανων.

Σε ομιλία - του που έγινε στην μπουατ «Ανατολη» Αγλαντζιας με θεμα «κοινωνικοποιηση, ιδιωτικοποίηση και μεικτο σύστημα οικονομίας» ο Γενικος λογιστης της Δημοκρατίας κ. Ρογήρος Κύρρης είχε πει: «Το ερώτημα είναι κατα πόσο το μεικτο σύστημα οικονομίας που εφαρμόζεται στην Κύπρο πρέπει να επεκταθεί ή πρέπει να περιοριστει. Μια προσεκτικη μελέτη του νέου σχεδίου αναπτύξεως της οικονομίας υποδηλώνει πως η κυβέρνηση θα επεκτείνει μάλλον παρα να περιορισει το ρόλο - της ειδικα στην δημιουργία έργων υποδομης».

ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ.

Κύκλοι του εμπορικου και βιομηχανικου κόσμου υπόψει των οποίων τέθηκε η ομιλία του Γενικου λογιστη και ειδικα η αναφορα - του στην επέκταση του κρατικου παρεμβατισμου στην οικονομία δήλωσαν ότι: «Αν η κυπριακη οικονομία κατόρθωσε να επιβιώσει και να αναγεννηθει μετα το κτύπημα της εισβολης και κατοχης αυτο οφείλεται στο σύστημα της ελεύθερης οικονομίας και στη δραστηριοποίηση της ιδιωτικης πρωτοβουλίας. Αντι λοιπον ο λογιστης και η κυβέρνηση να υποστηρίζουν την επέκταση του κρατικου παρεμβατισμου, θα ήταν προτιμότερο να παράσχουν κίνητρα στην ιδιωτική πρωτοβουλία για να δραστηριοποιηθει ξανα, μετα τις επιπτώσεις της οικονομικης ύφεσης που επληξε και την Κύπρο.

Εξάλλου οι ίδιοι κύκλοι παρατηρούσαν ότι παρα τις υποσχέσεις και διαβεβαιώσεις του υπουργείου οικονομικων δεν έχουν ακόμα εξαγγελθει κίνητρα για την αναζωογόνηση της οικονομίας.

Πραγματικα τα πιο πάνω δεν είναι τίποτα αλλο παρα η πρώτη προσπάθεια άμυνας του εμποροβιομηχανικου κόσμου στην οικονομικη κρίση που και οι ίδιοι νιωθουν ότι άρχισε να κτυπα και την πόρτα -μας. Είναι τόσο χοντροκομένα διατυπωμένες αυτες οι θέσεις που ακόμα και τα λόγια του γενικου λογιστη είναι αρκετα, για να τις ανατρέψουν.

«Το σύστημα αυτο» λέει ο Γενικος λογιστης, εννοωντας το μεικτο σύστημα οικονομίας «δοκιμαστηκε μετα την εισβολη και πέτυχε. Αλλοίμονο αν η κυβέρνηση δεν βοηθούσε και άφηνε τους εκτοπισθέντες να βασιστουν στις δικες - τους δυνάμεις ή να περιμένουν βοήθεια μόνον απο τους μη πρόσφυγες. Η κυβέρνηση στην προσπάθεια - της να αυξήσει τους πόρους της οικονομιας δανείστηκε πέραν απο 100 εκατ. λίρες απο το εξωτερικο για να αντεπεξέλθει και να χρηματοδοτήσει τις δημόσιες υπηρεσίες».

Να λοιπον το μυστικο της επιτυχίας της ιδιωτικης πρωτοβουλίας στην επιβίωση και αναγέννηση της κυπριακης οικονομίας, μετα την Τουρκικη εισβολη. Η επιτυχία - τους βασίζεται πάνω στην χρηματοδότηση που έτυχαν απο τα εξωτερικα δανεια της κυβέρνησης, τα οποία θα εξοφλουνταν απο την φορολογία των εργαζομένων και μόνον, μια και οι ίδιοι με προσφατες δηλώσεις - τους υποστηρίζουν την πλήρη απαλλαγη τους απο την φορολογία.

Πραγματικα η τάξη των εμποροβιομηχανων φαίνεται να είναι πεποισμένη ότι ακρατη αφέλεια διακατέχει όλα τα υπόλοιπα στρώματα του πληθυσμου.

Είναι βέβαιη πως κανείς δεν θα μπορέσει με απλους συλλογισμους να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο ρόλος τους ήταν και είναι καθαρα παρασιτικος. Πέραν των 100 εκατομμυρίων λιρων δανείστηκε απο το εξωτερικο το κυπριακο κράτος για να δώσει χαμηλότοκα δάνεια σε εμπορους και βιομηχανους απαλλασσοντας τους πολλες φορες απο την φορολογία.

Απο την στιγμη λοιπόν που είχαν τα τεράστια ποσα στην διάθεση τους, ποια ήταν η δυσκολία και ποιο το κατόρθωμα. Μπορούσαν εύκολα πια να επεκτείνουν τις βιομηχανικες τους μονάδες ή να δημιουργήσουν νέες.

Αμέσως μετα, αυτοι που αναλάμβαναν την εξόφληση των δανείων στο κράτος, ήταν οι ίδιοι οι εργάτες βάζοντας σε κίνηση τις μηχανες. Μετα την εξόφληση των δανείων αυτοι που απολάμβαναν τα τεράστια κέρδη ήταν οι ιδιοκτητες, με ελάχιστη σίγουρα συνεισφρα για την στήριξη της οικονομίας και της κοινωνίας μια και συμπεριλαμβάνωνται ακόμα και από τον ίδιο τον Γενικο λογιστη (που σίγουρα δεν έχει λόγους να είναι εναντίον τους) στους κατ᾽ εξοχην ενόχους της φοροδιαφυγης.

Ποια λοιπον η συνεισφορα, αυτων σαν ατόμων στην αναζωογόνηση της κυπριακης οικονομίας την στιγμη που τα λεφτα ήταν δανεικα και η δουλεια στα εργοστάσια σίγουρα δεν γινόταν απ᾽ αυτους; Καμια.

Ποια η συνεισφορα τους στην σημερινη οικονομικη κρίση που άρχισε να μαστίζει το υπόλοιπο κοινωνικο σύνολο; χωρίς αμφιβολία μεγάλη. Διότι αν τα τεράστια κέρδη απο τις βιομηχανικες μονάδες δεν πήγαιναν στα θησαυροφυλάκια ορισμένων οικογενειων αλλα κατέληγαν στο κράτος τότε θα υπήρχαν λεφτα για ουσιαστικα αναπτυξιακα έργα, για ιατροφαρμακευτικη περίθαλψη για μεγάλα ανεργειακα επιδόματα, ακόμα και για πολυ πιο ψηλους μισθους στις βιομηχανίες.

Αυτο λοιπον που πρέπει να μπαίνει σαν στόχους μεσα απο τις ίδιες τις εργατικες διεκδικίσεις, είναι η κρατικοποίηση των βασικων βιομηχανικων μονάδων και πόρων της οικονομίας. Δεν πρέπει να υπάρχει κάμια αμφιβολία ότι συνέχιση της ιδιοποιησης των κερδων απο τεράστια βιομηχανικα συγκροτήματα και οργανισμους (τραπέζες κλπ) όχι μόνο δεν βοηθα την οικονομία αλλα σίγουρα συντίνει στη κατρακύλα της κυπριακης οικονομίας που αδιαμφισβήτητα θα αρχίσει να ακολουθει πιστα την πορεία της Παγκόσμιας Οικονομίας.

Αρκει μόνο αυτο;

Η κρατικοποίηση, η αντικατάσταση δηλαδη αυτων που νέμωνται την παραγωγη, απο το ίδιο το κράτος είναι σίγουρα ένα μέτρο που θα φέρει μεγάλες και ουσιαστικες αλλαγες στην πορεία της οικονομίας.

Το ερώτημα όμως που μπαίνει είναι αν αυτο αποτελει το τελευταίο στάδιο των μέτρων που μπορουν να προταθουν για καλύτερη λειτουργία της οικονομίας.

Χωρις καμια αμφιβολία απαντούμε όχι. Η ιδια η διαδικασία παραγωγης στα μεγάλα εργοστάσια, έχει αποδείξει πως ο τελευταίος που μπορει να έχει γνώμη και να ασκει έλεγχο πάνω σ᾽ αυτην είναι ο ιδιοκτήτης. Ο έλεγχος και η διευθυνση του εργοστασίου, γίνεται απο τους διευθυντες η τους υπευθυνους των διαφόρων τμημάτων, ανθρώπους με γνωσεις και πείρα στον συγκεκριμένο τομέα.

Αν λοιπον παραμερίζοντας τον ιδιοκτήτη - που είναι ξεκάθαρο πως βρίσκεται εντελως εκτος της διαδικασίας παραγωγης και ο ρόλος του είναι άχρηστος και παρασιτικος — δημιουργησουμε εργοστασιακες επιτροπες που θα ασκουν έλεγχο στους υπευθυνους των τμημάτων, τότε σίγουρα θα υπάρχει ποιοτικα πολυ πιο ανεβασμένη διαδικασία παραγωγης. Δενθα υπάρχουν άνεργοι διότι δεν θα υπάρχει ο ιδιοκτήτης που για διατήρηση των κερδών σε περίπτωση πτώσης της ζήτησης, θα απολύει. Θα αυξομειώνονται αναλόγως οι ώρες δουλειας των εργατών ώστε να μην υπάρχει ανάγκη για απολύσεις. Δεν θα υπάρχουν αtασθαλίες και καταχρήσεις μια και θα ελέγχουν αυτοι που συμμετάσχουν στην παραγωγη και είναι σε θέση να την γνωρίζουν καλύτερα απο οποιανδήποτε άλλο.

Οι εμποροβιομηχανοι ζητουν κίνητρα

Κυμα αναζήτησεις νέων κινήτρων έχει δημιουργηθει τον τελευταίο καιρο όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω από τον εμποροβιομηχανικο κύκλο. Αυτο το κύμα συνισταται απο τρεις βασικες θέσεις. Την παροχη ακόμα περισσοτέρων ευκολιων στις εξαγωγες, την δημιουργία φορέα για προώθηση κατάλληλων επενδυτικων σχεδίων, και το βασικώτερο, την απαλλαγη απο την φορολογία των κερδων, τουλάχιστον απο νέους τομεις βιομηχανικων δραστηριοτήτων.

Την ίδια ώρα που ο Γενικος λογιστης της Δημοκρατίας, Ρογήρος Κύρρης, μιλούσε για ανάγκη επέκτασης του κρατικου παρεμβατισμου, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας υποσχόταν στην συνέλευση των εμποροβιομηχάνων, ότι η πολιτικη της κυβέρνησης θα στραφει προς την ικανοποίηση των κινήτρων που αυτοι ζητουν σήμερα.

Εκείνο που φαίνεται να συμβαίνει είναι η απαρχη καποιων συζητήσεων μέσα στους κόλπους της κυβέρνησης και των ανωτέρων κρατικων λειτουργων.

Αρχισαν να εμφανίζονται οι ωρισμένοι οι οποίοι βάζουν θέσεις όπως την ακόλουθη: «Εκείνο που θα μας σώσει σήμερα, μπροστα στις εμφανιζόμενες οικονομικες δυσκολίες, είναι η επέκταση των δραστηριοτήτων και του ρόλου του κράτους, παρα η παροχη περισσοτέρων κινητρων στους εμποροβιομηχανους». Καταληγουν σ᾽ αυτες τις απόψεις, σίγουρα όχι γιατι είναι υπέρμαχοι των δικαιωμάτων της εργατικης τάξης και γενικώτερα του εργαζομένου πληθυσμου, αλλα γιατι άρχισε να τους πιάνει πανικος βλέποντας να κτυπα η οικονομικη κρίση και την πόρτα μας.

Είναι σημαντικο να σταθουμε έστω και για λίγο σ᾽ αυτες τις απόψεις. Αυτοι οι κύκλοι - που ένας απο τους εκπροσώπους τους φαίνεται να είναι ο γενικος λογιστης της δημοκρατίας — άρχισαν να κάνουν πλατεια γνωστες, απόψεις όπως την πιο πάνω, όταν πια δεν θα μπορούσαν να πείσουν ούτε τους εαυτους τους για το αντίθετο. Χωρις αμφιβολία αυτοι οι ανθρώποι δεν πρόκειται να συνεχίσουν να λένε «τέτοια πράγματα» απο την στιγμη που κάποιος τους τρίξει λίγο τα δόντια. Αυτο όμως δεν έχει σημασία για μας διότι δεν θα περιμέναμε κάτι το διαφορετικο. Εκείνο που έχει σημασία είναι το ποσο οι κρατικοποιήσεις των μεγάλων βιομηχανικων μοναδων και πόρων της οικονομίας, θα αποτελουν την μόνη λύση μπροστα στα εμφανιζώμενα προβλήματα όταν ανώτεροι λειτουργοι του κράτους, καταλείγουν σε τέτοιες θέσεις - που δεν θα θελαν σίγουρα ποτε να καταλήξουν - μπροστα στην νέα πραγματικότητα.

Τώρα ξέρουμε περισσότερα. Ο ίδιος ο γενικος λογιστης της δημοκρατίας — χωρις να το θέλει— μας έδωσε ακόμα περισσότερα επιχειρήματα. Με τς δηλώσεις - του που αναφέρονται στην αρχη του άρθρου, μας έκαμε ορισμένα πράγματα ακόμα πιο ξεκάθαρα.

Γι᾽ αυτο όταν θα μιλα για ανάγκη επεκτασις του κρατικου παρεμβατισμου θα προσθέτουμε: Το τελικο στάδιο του κρατικου παρεμβατισμου, για να είναι αυτος ουσιαστικος, πρέπει να είναι οι κρατικοποιήσεις.

Σαν τελικη απάντηση λοιπόν, που απορέει απο όλο τα πιο πάνω και έρχεται σε διαμετρικη αντίθεση με τις απαιτήσεις των εμποροβιομηχάνων για δημιουργία νέων κινήτρων, που να ενθαρρύνουν την ιδιωτικη πρωτοβουλία λέμε: Τα μεγάλα εργοστάσια και οι μεγάλοι οργανισμοι δουλεύουν και χωρις τους ιδιοκτήτες. Δεν τους έχουν καμια ανάγκη. Και όταν αυτοι βγουν απο την μέση, τότε σίγουρα ολόκληρο το κοινωνικο σύνολο θα έχει πολυ περισσότερα ωφέλη απο τα κέρδη αυτων των μονάδων. Κρατικοποίηση και εργατικος έλεγχος της παραγωγης είναι λοιπον η απάντηση μας.

ΣΩΤΗΡΗΣ

Υ.Γ. Οι εμποροβιομηχανοι εκφράζουν την εκπληξη - τους, γιατι το ΡΙΚ αποφάσισε την αύξηση των διαφημιστικων τελων παραγνωρίζωντας την σωστη διαδικασια που έπρεπε να ακολουθηθει. Η παροχη δηλαδη του δικαιωμάτος σε όλα τα επηρεαζόμενα στρώματα να διατυπώσουν απόψεις.

Εκφράζουν την εκπληξη - τους για την λαθεμένη διαδικασία που ακολουθηθηκε, την ίδια στιγμη που ο πρόεδρος τους επιμελητηρίου των εμποροβιομηχανων κ. Αβραμίδης θεωρεί απαράδεκτο τον θόρυβο που γίνεται για κρατικοποίησεις. Γι᾽ αυτο τουλάχιστον δεν είχαμε καμια αμφιβολία. Αλλα συνεχίζει ο κ. Αβραμίδης και λέει ότι θεωρει απαράδεκτο επίσης, τον θόρυβο που γίνεται για ελεγχο των τιμων, για άνοδο του κόστους παραγωγης ακομα και τον θόρυβο που γίνεται για φορολογία των επιχειρηματικων κερδων. Διότι για τον κ. Αβραμίδη τα μόνα επηρεαζώμενα στρώματα απο τους πιο πάνω «θορύβους» φαίνεται να είναι οι εμποροβιομήχανοι. Να λοιπον τι ζητουν οι βιομηχανοι. Ολοκληρες δέσμες κινήτρων, απο την μια μερια, για να αποφασίσουν να επενδύουν και πλήρη απαλλαγη απο κάθε έλεγχο στα κέρδη τους.

Συνέχεια από τη σελίδα 4

ρος της καπιταλιστικης ταξης της Αργεντινης. Ισορροπώντας ανάμεσα στις τάξεις ο Πέρον κατάφερε, για μια περίοδο να κερδίζει την υποστήριξη αντιτιθέμενων τάξων. Για πολλους Αργεντινους η περονικη διακυβέρνηση που κράτησε μέχρι την ανατροπή του σε στρατιωτικο πραξικόπημα στα μέσα της δεκαετίας του 1950 θεωρείται η χρυση εποχη της Αργεντινης. Όταν όμως ο Πέρον επέστρεφε το 1973 στη χώρα μετα μια νέα κατάρρευση της στρατιωτικης χούντας η Αργεντινη είχε αλλάξει. Η κρίση της οικονομίας είχε οδηγήσει σε αγεφύρωτη ταξικη πόλωση την κοινωνία και το ίδιο το περονιστικο κίνημα.

Ένα εκατομμύριο άτομα μαζεύτηκαν για να καλωσορίσουν τον Περον στην επιστροφη του. Δεν πρόφτασε να τους δει αφου ξέσπασαν ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ αριστερων και δεξιων περονιστων.

ο ίδιος ο Πέρον πέθανε ένα χρόνο αργότερα και το άδοξο τέλος της διακυβέρνησης της γυναίκας του Ισαμπελίτας είδε την σχεδον διάλυση του κινήματος.

Στις 18 του Οχτώβρη του 82 στην πρώτη πολιτικη συγκέντρωση που επέτρεψε το καθεστως, μετα το 76, οι περονιστες μάζεψαν 30,000 άτομα. Πάλι όμως προκλήθηκαν συγκρούσεις μεταξυ αριστερων /νεολαίας και δεξιων Περονιστων, μετα την επίθεση ενος ομιλητη ενάντια στην αριστερα.

Στους αριστερους Περονιστες τη νεολαία του κινήματος και την αριστερη συντεχνία *CGT*-Μπρασιλ. βρίσκεται το κλειδι για το σπάσιμο του αδιεξόδου στο οποίο βρίσκεται η Αργεντινη κοινωνία.

Στο παρελθον, αγαναχτισμένο απο τη δεξια, πολλοι αριστεροι βρήκαν «διέξοδο» στις βομβιστικες ενέργειες το σαμποταζ και τις πολιτικες δολοφονίες. Αν όμως το Αντάρτικο είναι η λανθασμένη διέξοδος σε άλλες αγροτικες χώρες — για την αναπτυγμένη αστικοποιημένη Αργεντινη είναι καθαρη τρέλλα.

Οι τελευταίες γενικες απεργίες και μαζικες διαδηλώσεις έχουν αποδείξει πως είνα αρκετη μια αποφασιστικη σοσιαλιστικη πολιτικη για την ανατροπη της διχτατορίας και του καπιταλισμου για να αλλάζει θεαματικα η κατάσταση.

Η δύναμη του εργατικου κινήματος δεν πρέπει να ξοδεύεται σε περιορισμένες ενέργειες αντίδρασης.

Αν η αριστερα κατορθώσει να ενώσει και να συντονίσει αυτη τη δύναμη δεν υπάρχει πραγματικα τίποτε να σταθει στο διάβα της.

Αλλοιωτικα οι μανάδες της Αργεντινης θα κλάψουν κι άλλες δεκάδες χιλιάδες αγνοουμένων, γιατι η επόμενη στρατιωτικη Χούντα μπορει να ᾽ναι ακόμα πιο βάρβαρη κι απο τη σημερινη.

Δώρος Μ.

Μαρξ ο Επαναστάτης

ΜΕΡΟΣ Β'

Δημοκρατικό κίνημα

Ο Μάρξ μόχθησε για να αναπτύξει και να μετατρέψει την Διεθνη σ' ένα πραγματικο μαζικο κίνημα. Οποιαδήποτε οργάνωση και οποιοσδήποτε άνθρωπος που αποδεχόταν την ανάγκη για αγώνα ώστε να δοθει ένα τέλος στο ζυγο της καπιταλιστικης εκμετάλλευσης, ήταν ελεύθερος να ενταχθει στην Διεθνη. Μα ο Μαρξ δεν προσπάθησε ποτε να επιβάλλει γραφειοκρατικα τις δικες του θεωρητικες απόψεις ή τακτικη σε οποιοσδήποτε παράρτημά πίστευε πως μόνο μέσω μιας κοινης δράσης και συζήτησης θα μπορούσε ν επιτευχθεί μια πραγματικη συμφωνία και ενότητα.

Στην ετοιμασία της Εναρκτήριας του Προσφώνησης, ο Μαρξ είχε λάβει υπόψη τα διάφορα στάδια της θεωρητικης ανάπτυξης του εργατικου κινήματος σε κάθε χώρα. Γι' αυτό τον λόγο, καθώς επαναλάμβανε τις βασικες αρχες που είχαν εκφραστει και στο Κομμουνιστικο Μανιφέστο, ο τόνος ήταν διαφορετικος.

«Ο χρόνος είναι απαραίτητος έγραφε στον 'Εγκελς, «μέχρι που το κίνημα να αποδεκτει την παληα σκληρότητα στην έκφραση. Η ανάγκη της στιγμης είναι νάμαστε τολμηροι στην ουσία αλλα ήπιοι στο ύφος.

Τα πρακτικα επιτεύγματα της Διεθνους συμπεριλαμβάνουν και την κινητοποίηση για αλληλεγγύη κατα την διάρκεια διαφόρων εργατικων αγώνων, μεταξυ αυτων η απεργία των μηχανικων του Ταϊνσάϊτ το 1871 και η απεργία των Κατασκευαστων καλαθιων του Λονδίνου το 1867. Τόση ήταν η δύναμη της διεθνους ανάμεσα στους Βρεττανους συντεχνιακους που το ετήσιο συνέδριο του Κογκρέσσου των Συντεχνιων το 1869, επειγόντως κάλεσε όλους τους οργανισμους των εργατων στην Βρεττανία να ενταχθουν στην Διεθνη. Η δύναμη της Διεθνους στην Αγγλία υποβοηθήθηκε από την δουλεια—της μέσα στην 'Ενωση των Μεταρρυθμιστων το σώμα που δημιουργήθηκε για να παλαίψει για παλιο αίτημα των χαρτιστων: «Πανανθρώπινο, Δικαίωμα ψήφου».

Οι μισοι απο την εκτελεστικη επιτροπη της 'Ενωσης των Μεταρρυθμίστων ήταν μέλη του Κεντρικου Συμβουλίου.

Ο Μαρξ, δούλεψε ακούραστα στο παρασκήνιο για να βοηθήσει στην δημιουργία της 'Ενωσης των Μεταρρυθμίστων που ραγδαία εξελίκτηκε σε μια μαζικη δύναμη, που την φοβόταν η αστικη τάξη και έβλεπε μέσα σ' αυτη το όραμα της επανάστασης.

Η συνεχης μαζικη πίεση απο την 'Ενωση, προς την άρχουσα τάξη είχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν νέες εκλογικες νομοθετικες μεταρρυθμίσεις.

'Ηταν μια περιορισμένη μεταρρύθμιση, που είχε επεκτείνει το δικαίωμα της ψήφου μόνο στην μεσαία τάξη και τους ειδικευμένους εργάτες, μα ήταν αρκετο για να εξευμενίσει τους κύριους συντεχνιακους ηγέτες και να διασπάσει το κίνημα.

Μετα απο αυτο, οι περισσότεροι απο τους συντεχνιακους ηγέτες που ήταν ενεργα μέλη της Διεθνους, άρχισαν σιγα—σιγα να εντάσσονται στους Φιλελεύθερους, μερικοι ελπίζοντας ότι μ' αυτο τον τρόπο, θα έμπαιναν στη βουλη.

Η κομμούνα «καταιγίδα στις πύλες του παράδεισου»

Ο τελικος διαχωρισμος μ' αυτους τους οπορτουνιστες ηγέτες έγινε μετα την Παρισινη Κομμούνα, την πιο λαμπρη σελίδα της εργατικης τάξης καθ' όλη την ζωη της Διεθνους.

Το 1871, μετα την ήττα της Γαλλίας, στο πόλεμο με την Πρωσία, οι παριζιάνοι εργάτες κατέλαβαν την εξουσία στο Παρίσι, ιδρύοντας το πρώτο εργατικο κράτος στην ιστορία. Από μακρυα - και μέσω άλλων -ο Μαρξ έκανε κάθε προσπάθεια να κατευθύνει την Κομμούνα στο μονοπάτι της νίκης.

Η Κομμούνα αποδείχτηκε ένα ένδοξο μα βραχυχρόνιο επεισόδιο. Τραγικα, η Κομμούνα πνίγηκε στο αίμα.

«Η κομμούνα» έγραψε ο Μαρξ «έδωσε χρόνο στον Τιερς (αρχηγός της Γαλλικης Κυβέρνησης) για να αναδιοργανώσει τις εχθρικες δυνάμεις προς την Επανάσταση.

...«Θα έπρεπε συνέχισε αμέσως να είχαν προχωρήσει προς τις Βερσαλλίες», με άλλα λόγια, να εξαπλώθει η Επανάσταση με το να καταληφθουν η Τράπεζα της Γαλλίας, τα κυβερνητικα κτίρια και με την επέκταση σε άλλες πόλεις.

Μετα την ήττα της Κομμούνας, η Διεθνης δέχθηκε μια άγρια επίθεση απ' όλες τις Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις που είδαν την Κομμούνα να καθοδηγείται απο τον Μαρξ και την Διεθνη.

Η αντίδραση πολλων δειλων μέσα στην Διεθνη — συμπεριλαμβανομένων μερικων συντεχνιακων ηγετων που είχαν σχέσεις με την Διεθνη — ήταν να αποκηρύξουν την Κομμούνα και να απομακρυνθουν οι ίδιοι από τους ηρωϊκους Γάλλους εργάτες.

Παρ' όλο που ο Μαρξ δεν υποστήριξε την δημιουργία της Κομμούνας δεν ήταν δυνατο ποτε να διανοηθει μια τέτοια τοποθέτηση. 'Υστερα απο την πτώση της Κομμούνας, δημοσίευσε την τολμηρη υπεράσπιση της Κομμούνας, «Τον εμφύλιο πόλεμο στην Γαλλία», που μέχρι σήμερα παραμένει μια έμπνευση και μια ανεκτίμητη πηγή για καθοδήγηση του εργατικού κινήματος.

Ο Μαρξ και ο 'Εγκελς αμέσως κατανόησαν την τρομακτικη ιστορικη σημασία που είχε η Κομμούνα. Μελέτησαν προσεκτικα για να εξετάσουν πως η εμπειρία της Κομμούνας μπορούσε να εμπλουτήσει παραπέρα το κίνημα της εργατικης τάξης και να το βοηθήσει να προετοιμαστει καλύτερα στο μέλλον.

'Εχοντας αυτά υπ' όψη, έγραψαν στον Πρόλογο της Γερμανικης έκδοσης του Κομμουνιστικου Μανιφέστου του 1872, την ακόλουθη σημαντικη παράγραφο: «'Ενα πράγμα είχε ιδιαίτερα αποδείξει η Κομμούνα» πως η εργατικη τάξη δεν μπορει απλα και μόνο να κάνει χρήση της ηδη υπάρχουσας κρατικης μηχανης και να την χειριστει για τους δικους της σκοπους.

Καθόλη την διάρκεια της ζωης της Διεθνους, ο Μαρξ και ο 'Εγκελς είχαν να παλαίψουν ενάντια στους διάφορους πολιτικους τους αντιπάλους, που έδιναν τις πολιτικες τους μάχες όχι προβάλλοντας τις απόψεις τους και τις ιδέες τους αλλα με μανούβρες και ραδιουργίες. Μετα την αποτυχία της κομμούνας είχαν ενταθεί αυτές οι ραδιουργίες ιδιαίτερα απο την πλευρα των οπαδων του αναρχικου, Μπακούνιν.

Ενω η Διεθνης δεχόταν σοβαρα κτυπήματα απο τις κρατικες αρχες σ' όλη την Ευρώπη, υπήρχε ο κίνδυνος, οι οπαδοι του Μπακούνιν να πάρουν τον έλεγχο της Διεθνους στα χέρια τους. Ο Μαρξ και ο 'Εγκελς, έδρασαν αποφασιστικα για να εμποδίσουν αυτη την κίνηση και να διατηρήσουν ανέπαφο το ιστορικο γόητρο της Διεθνους στα μάτια της παγκόσμιας εργατικης τάξης.

Στο συνέδριο που έγινε στην Χάγη το 1872, εξασφάλισαν την μεταφορα του Κεντρικου Συμβουλίου στην Νέα Υόρκη, και μ' αυτο τον τρόπο έδωσαν αποτελεσματικα ένα τέλος σ' αυτο το σημαντικο κεφάλαιο της ιστορίας του εργατικου κινήματος.

Τέλος της Πρώτης Διεθνούς

Ο 'Εγκελς, εξηγώντας αργότερα την δράση του Μαρξ και του ίδιου έγραφε: «Υπάρχουν περιστάσεις στις οποίες ο καθ' ένας πρέπει να έχει το θάρρος να θυσιάσει στιγμιαίες επιτυχίες για πιο σοβαρα πράγματα. Ιδιαίτερα για ένα κόμμα, όπως είναι το δικό μας, για το οποίο η τελικη νίκη είναι τόσο σίγουρη...

«...Γνωρίζαμε πολυ καλα πως το μπαλόνι (της Διεθνους) έπρεπε να σπάσει.

'Ολα τα παράσιτα είχαν συνδέσει τον εαυτο τους με τη Διεθνη.

Οι σεκταριστες που υπάρχουν σ' αυτη, έγιναν αλαζονικοι και κακομεταχειρίζονταν την Διεθνη με την ελπίδα πως θα τους επιτρέπονταν να κάνουν τις πιο μικροπρεπεις και ηλίθιες πράξεις. 'Ομως εμεις δεν τα επιτρέψαμε. Ξέροντας, πολυ καλα πως το μπαλόνι θα έπρεπε να σπάσει κάποια στιγμη η κύρια μας έγνοια ήταν όχι πως να καθυστερήσουμε την στιγμη της καταστροφης αλλα να φροντίσουμε ούτως ώστε η Διεθνης να ξεπεπηδήσει ξανα μετα απ' όλα αυτα αγνη και ανόθευτη.»

Με το τέλος της Διεθνους, ο Μαρξ για ακόμα μια φορα άρχισε να δίνει σημασία στην θεωρητικη του δουλεια, παρ' όλο που καθόλη την διάρκεια της ζωης του παρέμεινε ενεργα αναμεμειγμένος στην ζωη του εργατικου κινήματος, προσπαθώντας να το καθοδηγήσει προς την πιο εποικοδομητικη πορεία.

Το 1881, ο 'Εγκελς σχολίαζε: «Με τις θεωρητικές και πρακτικες του επιτυχίες, ο Μαρξ, κατείχε τέτοια θέση, ώστε οι καλύτεροι άνθρωποι σ' όλα τα κινήματα της εργατικης τάξης παγκόσμια, του είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη. Σε κρίσιμες στιγμες, στρέφονταν σ' αυτον για συμβουλες και συνήθως ανακάλυπταν πως οι συμβουλες του ήταν οι καλύτερες».

Τελικα το 1883, έπεσε θύμα της χρόνιας αρρώστιας του. Καθ' όλη την διάρκεια της ζωης—του είχε δεχθεί αλλεπάλληλα κτυπήματα απ' αυτην την αρρώστια. Επίσης, υπέφερε απο τρομακτικη φτώχεια και τρομερες προσωπικες τραγωδίες. Αλλα επειδη πίστευε ακλόνητα,

«Οι φιλόσοφοι εξήγησαν τον κόσμο με διάφορους τρόπους. Το σημαντικό όμως είναι να τον αλλάξεις».

στο σοσιαλιστικο χμέλλον για την ανθρωπότητα, μπορούσε πάντα να συγκεντρώθει στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμο.

Ο Μαρξισμος σήμερα

Οι ιδέες και το παράδειγμα της προσωπικης επαναστατικης δουλειας του Μαρξ, διατηρουν τη ζωντάνια τους μέχρι σήμερα.

Το 1917, όταν η Ρωσσικη εργατικη τάξη έδιωξε την Τσαρικη αυτοκρατορία και πήρε την εξουσία στα δικα της χέρια, η καθοδήγηση είχε προέλθει απο συνειδητοποιημένους οπαδους του Μαρξ.

Η σταλινικη γραφειοκρατία που σφετερίστηκε την Ρωσσικη επανάσταση, τώρα δημοσιεύει τα έργα του Μαρξ, και χωρις αμφιβολία, θα γιορτάσει «Επετείους» αυτο τον χρόνο, προς τιμη του. Αν ήταν στη ζωη ο Μαρξ δεν θα ήταν πολυ ευτυχης με το σύστημα τους.

Το ολοκληρωτικο τους καθεστως είναι μια τερατώδης παραμόρφωση του σοσιαλισμου για τον οποίο και αφιέρωσε όλα του τα χρόνια.

Στις διάφορες καπιταλιστικες χώρες, υπάρχουν πολλοί που υπερηφανεύονται πως πιστεύουν στον Μαρξ παρ' όλο που αρνούνται την κληρονομια—του δουλεύοντας συνεχως για να συμφιλιώσουν τα αντίθετα και αγεφύρωτα συμφέροντα της εργατικης τάξης μ' αυτα της καπιταλιστικης τάξης. Ευτυχως στα έργα του ο Μαρξ, απάντησε απο τότε σ' αυτους τους ούτω καλούμενους «Μαρξιστες».

Εαν ήταν στην ζωη, σήμερα, ο Μαρξ θα ήταν ακόμα πιο σίγουρος για το μέλλον. Η εργατικη τάξη σ' ολόκληρο το κόσμο, κατέχει μια ασυναγώνιστη δύναμη, που απέχει πολυ απο αυτη που κατείχε τον καιρο του Μαρξ. 'Ολες οι κοινωνικες αρρώστιες του καπιταλισμου, για τις οποίες πάλεψε, επιστρέφουν πάλι απειλητικες. Δεν υπήρξαν ποτε άλλοτε τόσο ευνοϊκες αντικειμενικες πιθανότητες για τον σοσιαλισμο. Ας δόσει λοιπον η γενια μας ένα τέλος, μια για πάντα, στον εφιάλτη του καπιταλισμου και του σταλινισμου. Ας κτίσουμε το είδος της κοινωνίας για την οποία έγραψε ο Μαρξ και για την οποία αφιέρωσε την ζωη—του.

Κοντα στον τάφο του Μαρξ, το 1883, ο 'Εγκελς τέλειωνε την προσφώνηση του μ' αυτα τα λόγια: «Ο Μαρξ ήταν ο πιο μισητος και συκοφαντημένος άνθρωπος της εποχης του. Κυβερνήσεις, απολυταρχικές και φιλελεύθερες, τον εδιωξαν απο τα εδάφη τους καθως οι μπουρζουάδες απο τους πιο συντηρητικους στους πιο δημοκρατικους συναγωνιζόταν ο ένας τον άλλο ποιος θα του δυσφημίσει περισσοτερο. «Τα παραμέρισε όλα αυτα σαν τους «ταραχνοΐστους, τους αγνόησε και τους απάντησε μόνο όταν υποχρεώθηκε να το κάμει. Και πέθανε τιμημένος, αφου αγαπήθηκε και κλάφτηκε απο εκατομμύρια επαναστάτες εργάτες απο τα ορυχεία της Σιβηρίας μέχρι την Ευρώπη και τις ακτες της Καλιφόρνιας, στην Αμερικη και μπορώ να πω ότι παρόλο που είχε πολλους αντιπάλους ωστόσο δεν είχε σχεδον κανένα προσωπικο εχθρο.

Το όνομα του μα και το έργο του, θα ζει διαμέσου των αιώνων.

Β.Ι.

Συνέχεια απο τη σελ. 7

20. Η άποψη πως οι Μαρξιστες παραβλέπουν το εθνικο ζήτημα και βάζουν το σοσιαλισμο σε πρώτο πλάνο, αποτελει παραποίηση της θέσης - τους. Δεν μπορει να υπάξει σοσιαλισμος σε μια κατεχόμενη Κύπρο. Ούτε όμως μπορει να υπάρξει ελέφθερη Κύπρος στα πλαίσια του καπιταλισμου. Ο αγώνας ενάντια στου αστους δεν μπορει να διαχωριστει από τον αγώνα ενάντια στο στρατο κατοχης. Ούτε όμως κι ο αγώνας ενάντια στα ξένα στρατεύματα μπορει να διαχωριστει απο τον αγώνα ενάντια στους αστους. ο αγώνας για το σοσιαλισμο και ο αγώνας για την ελεφθερία της Κύπρου είναι ένας και αυτος.

21. Αυτος ο αγώνας είναι απαραίτητο να ειδωθει απο μια διεθνιστικη σκοπια. Η Κύπρος δεν μπορει να προχωρήσει απομονωμένη απο τις εξελίξεις στη γύρω περιοχη, κι ιδιαίτερα απο τις εξελίξεις στην Τουρχία και την Ελλάδα. Οι συμμάχοι μας βρίσκονται γύρω μας - και δεν είναι άλλοι απο τα εργατικά κινήματα στις γύρω χώρες τα οποία αγωνίζονται για το σοσιαλισμο. Αυτες οι συμμαχίες πρέπει να επιδιωχθουν και σφυρηλατηθούν. Η μοναδικη διέξοδος για το εργατικο κίνημα της Κύπρου είναι η ελέφθερη σοσιαλιστικη Κύπρος μέσα στα πλαίσια της σοσιαλιστικης ομοσπονδίας των χωρων της περίοχης - μας.

Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ

Συνέχεια **από την 1η σελίδα**

χή, τότε διερωτάται κανείς κατά πόσο δικαιολογείται όλη αυτή η ευφορία και οι τυμπανοκρούσιες από τα πολιτικά κόμματα και τον τύπο.

Κανένας δεν αμφισβητεί την «ηθική» σημασία που έχουν για την Κύπρο αυτά τα ψηφίσματα αλλά και κανένας δεν αμφισβητεί ότι αυτό δεν είναι αρκετό για την λύση του προβλήματος.

Ο οργανισμός των Η.Ε. αδυνατεί να πάρει οποιαδήποτε πρακτικά μέτρα για εφαρμογή των ψηφισμάτων του.

Ακόμα και η προσφυγή στο συμβούλιο Ασφαλείας όπου θα ζητείται η λήψη πρακτικών μέτρων θα αντιμετωπίσει το ΒΕΤΟ των χωρών του ΝΑΤΟ που μετέχουν στο Συμβούλιο, λόγω των δικών τους συμφερόντων στην περιοχή.

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Η Τουρκία και η Τ/κυπριακή ηγεσία δεν θα ήταν κανένας αφελής να πιστεύει ότι από μόνοι τους θα υποθετήσουν στην πράξη αυτά τα ψηφίσματα. Ο Ντενκτάς με την έγκριση του τελευταίου ψηφίσματος από την γενική συνέλευση σε μια έκρηξη διαμαρτυρίας και αντίδρασης του κατάγγειλε τις παλιές συμφωνίες κορυφής μεταξύ Μακαρίου -Ντενκτάς και Κυπριανού - Ντενκτάς απειλώντας για ανακήρυξη ανεξάρτητου Τ/κυπριακού κράτους και διακοπή των συνομιλιών.

Στις αποφάσεις αυτές του Ντενκτάς αντέδρασαν τόσο η Τουρκία όσο και τα Τ/Κυπριακά Αριστερά κόμματα της αντιπολίτευσης και αρκετές οργανώσεις εργαζομένων θεωρόντας ότι ο μόνος τρόπος λύσης του προβλήματος είναι οι διακοινοτικές συνομιλίες.

Η μεν Τουρκία από το φόβο, της ακόμα περισσότερο διεθνούς απομόνωσης της τα δε Αριστερά κόμματα και μας οι συνδικαλιστικές οργανώσεις βλέποντας ότι μια τέτοια λύση δεν θα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των εργαζομένων παρά μόνο τα συμφέροντα της ολιγαρχίας του Ντενκτάς που θα νέμεται τον πλούτο του Βορρά και θα εκμεταλλεύεται την εργατική δύναμη των Τ/κυπρίων ανενόχλητη από τον συναγωνισμό των Ελ/κυπρίων.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ Ε/ΚΥΠΡΙΑΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Η Κυβερνητική πλευρά μη έχοντας να προτείνει τίποτα περισσότερο, περιορίζεται απλά στην όσο το δυνατότερο πιο μεγάλη προβολή της «νίκης» που πέτυχε στην έδρα των Η.Ε. αδυνατώντας να δόσει οποιαδήποτε εναλλακτική προοπτική λύσης του προβλήματος, πιστεύει δηλαδή ότι η όσο το δυνατό μεγαλύτερη προβολή του ψηφίσματος (στα πλαίσια της αξιοποίησης του) θα δημιουργήσει ακόμη περισσότερο ευνοϊκό κλίμα διεθνώς, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι τούτο θα υποχρεώσει την Τουρκία να μεταβάλει την στάση της.

Εύχεται δε όπως η Τουρκία και η Τ/κυπριακή ηγεσία να λογικευτούν και τερματίσουν την πάγια και αντιδραστική τακτική τους στο Κυπριακό πρόβλημα.

Δηλαδή δεν έχει καταλάβει η Κυβέρνηση ή κάνει πως δεν καταλαβαίνει ότι η στάση της Τουρκίας και της Τ/κυπριακής ηγεσίας υπαγορεύεται από τα δικά τους ιδαίτερα συμφέροντα και ότι ούτε οι ευχές ούτε οι αναφορές περί δικαιοσύνης και ηθικής δεν πρόκειται να μεταβάλουν την στάση τους.

Την ίδια περίπου τοποθέτηση έχει και το ΑΚΕΛ ΄Οπως είπε ο Γ.Γ. του, Παπαϊωάννου εκείνο που έχει σημασία τώρα είναι η εφαρμογή του ψηφίσματος χωρίς όμως να μας λέει πως θα γίνει αυτό πραγματικότητα. Ο Γ.Γ. χαιρέτισε την επικείμενη πρωτοβουλία του Γ.Γ. των Η.Ε. (βλέποντας βοηθητικό το ρόλο του) «χωρίς να πρέπει όμως αυτή η πρωτοβουλία να αντικαταστήσει τις διακοινοτικές συνομιλίες που θα πρέπει να συνεχιστούν.»

Ο Ζιαρτίδης επενδύει όλες του τις ελπίδες στην πρωτοβουλία του Γ.Γ. των Η.Ε., ζητώντας να αφεθεί απερίσπαστος στο έργο του, και στον εδώ και χρόνια χρεωκοπημένο διακοινοτικό διάλογο.

Η «Χαραυγή», προσκολλημένη στα πλαίσια υποστήριξης της κυβέρνησης και στες επιλογές του μίνιμουμ προσπαθεί να μας πείσει με πηχιαίους τίτλους και πομπώδεις εκφράσεις ότι πετύχαμε μια μεγάλη νίκη, κι ότι ξανοίγονται νέες δυνατότητες, κ.λ.π. κ.λ.π.αντιφάσκοντας σε άρθρο της 15 του Μάη παραδέχεται ότι «**κανένας εδώ στην Κύπρο - ούτε στην Ελλάδα - δεν είχε την ψευδαίσθηση ότι η Τουρκία θα αλλάξει στάση μετά την προχθεσινή απόφαση της Γενικής Συνέλευσης. Αλλωστε εδώ και εννιά χρόνια δεν κάμνει τίποτε άλλο παρά να περιφρονεί σκαιότατα τα ψηφίσματα του ΟΗΕ ακόμα και εκείνο που η ίδια ψήφισε»**.

Ο Συναγερμός, μέσω του Αρηγού του Γλ. Κληρίδη, εκφράζει και αυτός την ικανοποίηση του για το ψήφισμα τονίζοντας ιδιαίτερα ότι αυτό που απομένει τώρα είναι η λήψη σημαντικών και τολμηρών πολιτικών αποφάσεων υπονοώντας σαφώς νέα τολμηρά βήματα και υποχωρήσεις.

Η ΕΔΕΚ, η μόνη πολιτική δύναμη που παλιά πρόβαλλε μια άλλη πολιτική επισημαίνοντας σωστά ότι ο μόνος δρόμος για σωστή λύση του κυπριακού περνά μέσα από το κτίσιμο ενός κοινού αντικατοχικού μετώπου μεταξύ Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων εργαζομένων για ελεύθερη Σοσιαλιστική Κύπρο, σήμερα, στα πλαίσια της δεξιάς σύρεται και αυτή στο αρμα της κοινοπραξίας λαμβάνοντας μέρος στην διακομματική αποστολή και αφήνοντας να δημιουργηθεί η ψευδαίσθηση ότι οι Αστοί μπορούν να δώσουν λύση στο πρόβλημα.

Προτείνει δε σήμερα σαν μόνη ενδεδειγμένη τακτική την συνεχη διεθνοποίηση, όπου διακομματικές αντιπροσωπείες, θα πρέπει να φύγουν για όλες τις χώρες για να πεισθούν οι Κυβερνήσεις τους ότι πρέπει να ασκήσουν πιέσεις στην Τουρκία για να συμμορφωθεί προς τα ψηφίσματα του ΟΗΕ ξεχνώντας παλιές τοποθετήσεις της περί προλεταριακής διεθνιστικής αλληλεγγύης.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΣΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Σήμερα διαγράφονται στον πολιτικό χώρο δυό πολιτικές κατευθύνσεις. Η πρώτη: «Υιοθέτηση ομοσπονδιακής λύσης στο συνταγματικό και διζωνικής στο εδαφικό με δυο τοπικές διοικήσεις» (πρόταση Ζιαρτίδη) θέση που υιοθετείται και από τον Συναγερμό και η δεύτερη «Εγκατάλειψη των διακοινοτικών συνομιλιών - έστω κι αν ανακηρύξουν κράτος - και συνέχιση της περαιτέρω διεθνοποίησης μέσα στα πλαίσια των Η.Ε. ίσως κάποτε πιεστεί και πεισθεί η Τουρκία και η Τ/κυπριακή διοίκηση να αλλαξουν στάση και να συμμορφωθούν προς τις αποφάσεις και τα ψηφίσματα των Η.Ε.» (Πρόταση Λυσσαρίδη).

Αναλύοντας τες δυο αυτές βασικές τοποθετήσεις - κατευθύνσεις που δίδονται σήμερα μπορούμε να πούμε ότι ούτε η μια ούτε η άλλη πρόταση μας βγάζει από το αδιέξοδο στο οποιο βρίσκεται σήμερα το πρόβλημα. Η μεν πρώτη πρόταση γιατί: **μια τέτοια συμφωνία λόγω των συγκρουομένων συμφερόντων ανάμεσα στες δυό εθνικές αστικές τάξεις θα κατέρρεε αμέσως όπως κατέρρευσαν το 63 οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου με συνεπακόλουθο την επίσημη διχοτόμηση του νησιού με τελική κατάληξη την διπλή ένωση.**

Η δεύτερη πρόταση της «συνεχούς διεθνοποίησης» το ίδιο δεν οδηγεί πουθενά γιατί: **η πείρα δέκα χρόνων έχει αποδείξει πως η Τουρκία δεν πρόκειται ποτε να συμμορφωθεί προς το «διεθνές δίκαιο» λόγω του ότι διεθνής παράγοντας αδυνατεί να πιέσει πρακτικά την Τουρκία είτε λόγω αδυναμίας είτε λόγω ιδιαίτερων συμφερόντων.**

Το ΝΑΤΟ, με ηγέτιδα χώρα την Αμερική δεν πρόκειται να πιέσει ποτε την Τουρκία εφόσον συνεχίζει να εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους στην περιοχή. **Χαρακτηριστικό πρόσφατο παράδειγμα έχουμε το περιστατικό της Αμερικανικής βουλής (τες ημέρες που συζητείτο η προσφυγή μας στον ΟΗΕ) όπου πάρθηκε απόφαση για εμπάρκο αποστολής όπλων στην Τουρκία, αν τα στρατεύματα της παραμένουν στα τέλη του 1987!! στην Κύπρο, και ανατράπηκε με νέα τροπολογία της Επιτροπής Εξωτερικών υποθέσεων της Βουλής που ανακαλει την προηγούμενη και προβλέπει συνέχιση της αποστολής αμερικανικων όπλων στο καθεστως της ΄Αγκυρας ακόμη και αν τον Σεπτέμβριο του 1987!! τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής παραμένουν στην Κύπρο επικαλούμενη σαν λόγο τες στρατιωτικές ανάγκες του ΝΑΤΟ.**

Καλύτερη απόδειξη, από το πιο πάνω παράδειγμα, του ποιές είναι οι προθέσεις της Αμερικής και των συμμάχων της δεν θα μπορούσε να υπάρξει για όλους εκείνους που στηρίζουν ελπίδες σε πιέσεις προς την Τουρκία από τον Αμερικανικό παράγοντα και το ΝΑΤΟ.

Σταλινικές χώρες

Το ίδιο δεν θα έπρεπε να περιμένει κανείς οποιαδήποτε ουσιαστική πίεση προς την Τουρκία από τις «σοσιαλιστικές χώρες» μια και οι χώρες αυτές πέραν από τις κατά καιρούς διακηρύξεις - καταδίκης της [illegible]τοχής δεν προχωρούν σε ο[illegible]σιαστικά μέτρα πίεσης ενώ πρ[illegible] χωρουν ακόμα και σε περαιτέρω ανάπτυξη της οικονομικής συνεργασίας τους (παρα το ότι σήμερα η Τουρκία κυβερνιέται απο μια αιμοσταγή χούντα και μ΄ αυτό τον τρόπο βοηθούν στην σταθεροποίηση και διαιώνιση της στην εξουσία σε βάρος των εργατικών μαζών).

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η Αστική τάξη της Κύπρου απέδειξε την χρεωκοπία και αδυναμία της - για 24 χρόνια τώρα - να λύσει το Κυπριακό. Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να βγάλει το Κυπριακό από το αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει είναι η εργατική τάξη της Κύπρου - Τ/κυπριακή και Ε/Κυπριακή - στη βάση των κοινών ταξικων τους συμφερντων. **Μόνο στη βάση του κοινού αγώνα Ε/Κυπρίων και Τ/κυπρίων εργαζομένων μπορούν να διωχτούν τα στρατεύματα κατοχής.**

Οι Τ/κύπριοι δεν έχουν κανένα συμφέρον να παλέψουν για μια ενωμένη καπιταλιστική Κύπρο όπου οι Ελληνοκύπριοι αστοί θα έχουν το απάνω χέρι.

Μόνο, όμως στη βάση της προοπτικής για μια Σοσιαλιστική Κύπρο μπορεί να επιτευχθεί αυτό το μέτωπο πάλης τόσο ενάντια στους αστους όσο και στα στρατεύματα κατοχής.

Οι ευθύνες γι΄ αυτά τα καθήκοντα πέφτουν στους ώμους των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Πρέπει τα δυο αυτά κόμματα της εργατικής τάξης. — **Το μεν ΑΚΕΛ σπάζοντας την συνεργασία του με τους αστους, η δε ΕΔΕΚ σταματώντας την κατρακύλα της προς τα δεξιά - να εφεύρουν τρόπους συνεργασίας με τα αριστερά κόμματα των Τ/κυπρίων για το κτίσιμο ενός κοινού προγράμματος αγώνα βασισμένο πάνω σε μια επαναστατική ταξική πολιτική. Αυτός ο αγώνας επιβάλλεται να συνδεθεί με τον αγώνα των εργατικών μαζών των χωρών της περιοχής - και κύρια της Ελλάδας και Τουρκίας - που παλεύουν κι΄ αυτές για την κατάργηση της δικής τους εκμετάλλευσης από τες δικές τους αστικές τάξεις, και να ΄χει σαν βασικό σύνθημα μιαν Κύπρο Λεύτερη - Σοσιαλιστική μέσα στα πλαίσια της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας Ελλάδας - Κύπρου - Τουρκίας.**

ΜΑΖΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Οι θησαυροι της πριγκίπισσας και τα ναρκωτικα του αυλάρχη

Καμμιά φορά σκέπτομαι αυτό τον όμορφο κι αγγελικόν πλασμένο κόσμο όπου μ΄ έταξε η μοίρα να ζω, που δεν υπάρχουν ούτε πλούσιοι και φτωχοί, γιατί είμαστε όλοι πλούσιοι, και που σε τελευταία ανάλυση μας θαυμάζει ακόμα και ο παππούς μας ο Μάρξ που καταφέραμε νάχουμε την δική — του γνώση και την προκοπή των βιομηχάνων μας.

Νύκτες ολόκληρες καθόμουν ξάγρυπνος και διερωτώμουν πως πετύχαμε αυτό το θαύμα, ώσπου μια μέρα μου εμπιστεύτηκε το μεγάλο μυστικό ο σύντροφος Ανδρέας. Οι βιομήχανοι — μας, μου είπε, και καλοί άνθρωποι είναι και καλοί Χριστιανοί. ΄Ετσι μια μέρα κάθησαν και σκέφτηκαν γιατί να εκμεταλεύονται τόσο κόσμο και νάχουν και προβλήματα μετά στην Δευτέρα Παρουσία; ΄Ετσι μοίρασαν ότι είχαν και δεν είχαν και από τότε ζούμεν όλοι βιομηχανικά. Μάλιστα ωρίσαμε και μια μέρα κάθε 4 χρόνια να γιορτάζουμε την επέτειο της μεγάλης — νίκης μας, κάνοντας παρελάσεις και βάζοντας μπρος στο φακό κάποιο ντεμοντέ βιομήχανο να σιδερώνει ρούχα και να κόβει ξύλα.

Και καθώς σκέπτομαι αυτόν τον όμορφο κι αγγελικά πλασμένο κόσμο — μας είναι στιγμές που μούρχονται οπτασίες εφιαλτικές, πως δήθεν ζω σε χρόνους μεσαιωνικούς, με βασιλιάδες και πρίγκιπες, που τους χαίρεται κι η ψυχή του κόντε Θεοτόκη. Και με πιάνει κρυός ιδρώτας καθώς κοιτάζω κάτω, λόγω του ότι είμαι πολύ ψηλά πάνω στα τείχη έτσι που βλέπω και μέσα στο παλάτι τι γίνεται και απ΄ έξω τους δούλους που βρίσκονται.

Κι΄ ενώ κοιτάζω πέρα τον πράσινο κάμπο όπου δειλά δειλά άρχισαν να ξεφυτρώνουν κάτι κόκκινες παπαρούνες, ακούω φωνές μέσ΄ απ΄ το παλάτι. Είναι η πριγκίπισσα που βρίζει γιατί όπως λέει της κλέψαν τους θησαυρούς — της που κληρονόμησε απ΄ τους ένδοξους προγόνους —της.

Και ουρλιάζει ότι είναι αυτοί οι δούλοι που τους κλέψανε γιατί βαριούνται να δουλέψουν για να φτιάξουν κι αυτοί κάτι στην ζωή τους, κι ότι πολύ της ζηλέψανε τα πλούτη - της. Κι απορώ κι εγώ πότε δούλεψε Αυτή, ή πως ξέρει πως δουλεύουνε οι δούλοι.

΄Οπως και νάχουν τα πράγματα, ορμήσαν έξω σταυροφόροι πολλοί για να ψάξουνε, και βρήκαν την δούλα που τάκλεψε. Και φώναξε πολύ πως μια ζωή δούλευε σκλάβα και τίποτα δεν κατάφερε και τώρα που πάντρευε το παιδί της είπε να κάνει κάτι γι΄ αυτό, έστω κι απελπισμένα, μην έχει την ιδία τύχη μ΄ αυτήν. Στο κάτω-κάτω όλα αυτά δεν είναι απ΄ τον δικό μου ιδρώτα που έχουν γίνει; Μα όσο κι΄ αν φώναξε την λαιμητόμο την στήσανε.

Κι΄ ενώ όλα αυτά συμβαίνουν στο παλάτι, κατεβαίνω κάτω προς τον κάμπο όπου ακούω παλιές ιστορίες για σημεία και τέρατα. Παιδιά που τα μαζεύουν νεκρά απ΄ την πείνα και την αρρώστια, δουλειά που δεν τελειώνει ποτε για το τίποτα, μια ζωή εξαθλίωση με πολλά βάσανα και λίγες ελπίδες.

Κάποτε λέν, ήταν κάποιος Σπάρτακος που τον σταύρωσαν γιατί ήταν αλήτης και δεν ήθελε να δουλεύει για τους αφεντάδες του, και μαζί μ΄ αυτό σταύρωσαν και πολλούς άλλους, κι όσους δεν συμμορφώθηκαν, γι΄ αυτούς φρόντισε ο Αυλάρχης του Βασιλιά μας. Κι ότι δεν κατάφεραν οι άλλοι με τους σταυρούς, τα κατάφερε αυτός με τα ναρκωτικά που έφερε απ΄ την Σιδερα Λιονταρόνε και τα έβαλε απ΄ την πίσω πόρτα, την Κερκόπορτα που λένε, και που σήμερα μπαίνοντας στην ΕΟΚ την μεταφράσαμε *VIP'S*.

Τον έστειλε λένε ο Βασιλιάς για κάτι μικροϋποθέσεις, στην Σιδέρα Λιονταρόνε, τόσο μικρές, όσο και η χώρα αυτή. Μικρή στην έκταση αλλά μεγάλη στην χάρη, τόσο μεγάλη που την χαίρετε ο Αυλάρχης - μας κι΄ αυτήν και τον μισθό που παίρνει για χάρη κάποιων εξυπηρετήσεων στους παραθαλάσσιους ξενώνες, δόξα νάχει ο Ποσειδώνας.

Αυτά που λέτε συνέβαιναν τα χρόνια εκείνα τα παλιά, τα μεσαιωνικά. ΄Ετσι που σήμερα στον όμορφο κι αγγελικά πλασμένο κόσμο - μας, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οπτασίες εφιαλτικές γι΄ αλαφροΐσκιωτους όπως κι εμένα.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Οι ξέφρενοι ρυθμοι διάδοσης των πυρηνικων όπλων στις μέρες μας κι οι εφιάλτης ενός πυρηνικου πολέμου - που έχει τη δύναμη να εξαφανίσει τον ανθρώπινο πολιτισμο απο τη γη - έχουν ρίξει εκατομμύρια εργαζομένων σ' ολόκληρο τον κόσμο, ιδιαίτερα στις μητροπόλεις του καπιταλισμου, στον αγώνα για την ειρήνη και τον αφοπλισμο. Στη μικρη Κύπρο που φιλοξενει όλων των ειδων τους στρατους και τα όπλα και που ο λαος της υπόφερε και υποφέρει τα πάνδηνα απο τον πόλεμο είναι φυσικο ο λαος να συγκινείται σε μαζικη κλίμακα απο τα συνθήματα της ειρήνης.

Μπορει όμως να υπάρξει ειρήνη στον τόπο μας και παγκόσια χωρις την ανατροπη του καπιταλισμου που γεννα και θρέφει τους πολέμους;

Αυτο τον αιώνα υπήρξαν 2 παγκόσμιοι πόλεμοι. Ο Δευτερος πήρε τη ζωη απο 50 περίπου εκατομμύρια άτομα. Απο το 1945 μέχρι σήμερα δεν πέρασε ούτε ένας χρόνος χωρίς να ξεσπάσει πόλεμος σε μια γωνια του πλανήτη· έχουν ξεσπάσει απο τότε 130 τέτιοι πόλεμοι που στοίχισαν τη ζωη σε 25 εκατ. άτομα. Αυτοι οι μικροι, μα τερατώδεις, πόλεμοι συνεχίζονται μέχρι τις μέρες μας από την Κεντρικη Αμερικη μέχρι το Λίβανο και από τη Σαχάρα μέχρι τη Νοτιανατολικη Ασία, το Ιρακ και το Ιραν.

Τα Ηνωμένα Εθνη, το υποτιθέμενο «ειρηνευτικο περιστέρι», δεν κατάφεραν ποτε να εμποδίσουν έστω και ένα πόλεμο οπουδήποτε πάνω στη γη. Γιατι, απλως, οι πόλεμοι δεν γίνονται για «πλάκα» ούτε τυχαία, ούτε άκόμα για την «δόξα». Οι πόλεμοι γίνονταν και γίνονται για σφαίρες επιρροής, για πρώτες ύλες για τον έλεγχο των αγορων, για το εμπόριο των όπλων. Όσο καιρό υπάρχει οικονομικη άνοδος αρκετη για να κρατιούνται γεμάτα τα θησαυροφυλάκια των καπιταλιστων της γης επικρατει η «ειρήνη» και η διπλωματία. Όταν όμως οι ίδιες οι αντιθέσεις που ενυπάρχουν στο σύστημα προκαλούν οικονομικες κρίσεις τότε εντείνονται οι ανταγωνισμοι κι ο καπιταλισμος ανακαλύπτει ξανα τον πόλεμο.

ΟΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΝΗΜΑ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Οι πρόσφατες πολεμικες κραυγες των Ρήγκαν και Θάτσερ της γης κι οι ξέφρενοι εξοπλισμοι δεν είναι τυχαίο γιατί εμφανίζονται τώρα. Ο καπιταλισμος βρίσκεται εδω και 10 περίπου χρόνια σε μια βαθεια κρίση που έχει - για πρώτη φορα μετα τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο - χτυπήσει την καρδια του συστήματος διαβρώνοντας τη τις άλλοτε ισχυρες και «αθάνατες» οικονομίες μιας Αμερικης, μιας Γερμανίας, μιας Βρεττανίας.

Η διόγκωση των Αμερικανικων εξοπλισμων έχει στη ρίζα της τη διάβρωση της κυριαρχίας της στον κόσμο από τις διεθνείς αναταραχες και επαναστατικα κινήματα που δημιούργησε η κρίση αυτή, ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία. Η υποχρεωτικη αποχώρηση απο το Βιετναμ το 1973 μείωσε δραστικα την ικανότητα του Αμερ. Ιμπεριαλισμου να αστυνομεύει τον πλανήτη για χάρη των καπιταλιστικων συμφερόντων. Ακολούθησε η ανατροπη δορυφόρων τους όπως ο Σάχης του Ιραν κι ο Σομόζα, ενω χώρες όπως η Αγκόλα, η Μοζαμβίκη, η Αθιοπεία, το Αφχανισταν - ανεξάρτητα απο τον τύπο των καθεστώτων που επιβλήθηκαν τέλικα σ' αυτες τις χώρες - βγήκαν από τη σφαίρα επιρροης του διεθνους καπιταλισμου ξοφλώντας με τη φεουδαρχία και τον καπιταλισμο.

Η νέα φάση της κούρσας των εξοπλισμων που ξεκίνησε ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμος δεν είναι τίποτα άλλο παρα η απεγνωσμένη του προσπάθεια να ξαναχτήσει τη δύναμη και το κύρος του σε παγκόσμια κλίμακα.

Κι αν έχει αποφευχθεί μέχρι σήμερα ο 3ος παγκόσμιος πόλεμος δεν είναι λόγω της «Υφεσης» αλλα πρώτα και κύρια γιατι οι καπιταλίστες καταλαβαίνουν πως ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος θα σήμαινε την καταστροφη όχι μόνο του «εχθρου», όχι μόνο των πηγων του πλούτού τους — των εργοστασίων και της εργατικης τάξης που τα κάνει να δουλεύουν - αλλα και των ίδιων των τομαριων τους. Η χρήση των πυρηνικων όπλων που υπάρχουν σήμερα σ' ένα νέο πόλεμο δεν θα εξαφάνιζε απλως την ανθρωπότητα αλλα θα δηλητηρίαζε μόνιμα τον πλανήτη μας.

Παρα το γεγονος αυτο οι καπιταλιστες προσπαθουν συνεχως να αλλοιώσουν το ισοζύγιο δυνάμεων με το μέρος τους. Κι αυτο ακριβως είναι που προσπαθει να κάμεί ο Ρήγκαν με το τελευταίο πρόγραμμα εξοπλισμων που υιόθέτησε.

Είναι αλήθεια πως η Σοβιετικη Ενωση έχει καταφέρει να μειώσει κάπως τα τελευταία χρόνια την υπεροχη της Αμερικης. Τα περι ξεπεράσματος αυτης της υπεροχης είναι γελοία προπαγάνδα που πολυ λίγοι πιστεύουν. Στην πραγματικότητα τα Σοβιετικα SS-20, τα οποία όπως ισχυρίζεται ο Ρήγκαν απειλουν το στρατηγικο ισοζύγιο στην Ευρώπη, είναι τοποθετημένα εκεί απο τις αρχες της δεκαετίας του 70. Κι αν οι Αμερικάνοι απόσυραν τα δικα τους παλια βλήμματα μέσου βεληνεκους είναι γιατι είχαν μια τεράστια υπεροχη στρατηγικων πυρηνικών όπλων τοποθετημένων είτε στην Αμερικη είτε στα υποβρύχια τους.

Ενας δεύτερος σημαντικος λόγος για την «ειρήνη» από το 1945 μέχρι σήμερα είναι η γιγαντιαία δύναμη της οργανωμένης εργατικης τάξης. Είναι τα δημοκρατικα δικαιώματα κι η δύναμη της εργατικης τάξης στις καπιταλιστικες χώρες που έχουν κρατήσει τα δάχτυλα των διαφόρων «τρελλων» μακρυα απο τα κουμπια της πυροδότησης των πυρηνικων βομβων.

Ας μη ξεχνόυμε πως τόσο ο πρώτος όσο κι ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος έγιναν μετα απο οιχτρες ήττες της εργατικης τάξης. Ο 2ος Παγκ. Πόλεμος έγινε αφου προηγουμένως είχε επικρατήσει ο φασισμος στην Ιταλία, τη Γερμανία και την Ισπανία κι αφου είχαν διαλυθει οι οργανώσεις της εργατικης τάξης και καταπατηθει όλα τα δικαιώματα της - απεργίας, οργάνωσης, ψήφου, ελευθερίας λγου.

Αν το εργατικο κίνημα παγκόσμια αποτύχει να καταλάβει την εξουσία τα επόμενα 10 με 15 χρόνια είναι πιθανο οι καπιταλιστες - αντιμετωποι με μια ακόμα βαθύτερη οικονομικη και κοινωνικη κρίση — να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Πινοσετ τής Χιλης δοκιμάζοντας καί τη λύση της στρατιωτικης διχτατορίας. Με τα δάχτυλα ενος Πινοσετ, ενος Παττακου, ενός Μποκάσσα ή ενος Αμιν στα κουμπια των πυρηνικων όπλων σε μια ή περισσότερες αναπτυγμένες καπιταλιστικες χώρες ποιος μπορει τότε στ' αλήθεια να εγγυηθει την αποφυγη ενος πυρηνικου ολέθρου;

Το ερώτημα που μπαίνει, όμως, μπροστα σε κάθε σκεφτόμενο εργάτη της γης είναι: ποιος θα εμποδίσει τους Πινοσετ να βγουν στην εξουσία στην Αμερικη, τη Βρεττανία η τη Γαλλία;

Δεν μπορει λοιπον κανένας να κρύψει την αλήθεια πως με την εξέλιξη που έχουν πάρει σήμερα τα πράγματα χρειάζεται επειγόντως μια εντελως νέα διεθνης τάξη πραγμάτων η οποία θα εξαφανίσει τις διαμάχες και τις τερατώδεις σπατάλες που λέγονται εξοπλισμοι, για να προσφέρει τη βάση για μια συνεχη αρμονικη και ειρηνικη ανάπτυξη.

Μια νέα τέτοια τάξη όμως θα μπορούσε να επιτευχθει μόνο μέσα από το σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας στις Ηνωμένες Πολιτείες κι όλες τις βασικες καπιταλιστικες χώρες. Ταυτόχρονα θα χρειαζόταν η ανατροπη των γραφειοκρατων στις Σταλινικες χώρες της Σοβ. Ενωσης και Ανατολικης Ευρώπης κι η τοποθέτηση του ελέγχου και της διοίκησης της οικονομίας και της κοινωνίας στα χέρια της εργατικης τάξης.

Αυτος είναι ο μόνος δρόμος για την εξαφάνιση των διαφορων μεταξυ των συμφερότων της καπιταλιστικης ιδιοκτησίας από τη μια και των συμφερόντων των μη καπιταλιστικων οικονομιων απο την άλλη που σήμερα κυβερνιούνται απο προνομιούχες άρχουσες κάστες.

Με την εξαφάνιση αυτων των αντιθέσεων ο πλούτος της γης, οι εγκέφαλοι της ανθρωπότητας, η παραγωγη, η τεχνολογία, οι εφευρέσεις θα μπορούσαν να σχεδιαστουν πάνω σε παγκόσμια πια κλίμακα και να χρησιμοποιηθουν για την βελτίωση της ζωης ολόκληρου του πληθυσμου του πλανήτη.

Χωρις αμφιβολία το εργατικο κίνημα της Κύπρου έχει καθήκο να προπαγανδίζει ενεργα υπερ της παγκόσμιας ειρήνης και του αφοπλισμου και να ζητά την αποχώρηση όλων των στρατων και βάσεων από το νησι.

Οι «Πορείες Ειρήνης» όμως που αρνιούνται να συνδέσουν τον αγώνα για την ειρήνη με τον αγώνα για το σοσιαλισμο μένουν στα μέσα του δρόμου.

Γιατι το ζήτημα πόλεμος ή ειρήνη είναι αδιαχώριστο απο τις αντιθέσεις της καπιταλιστικης κοινωνίας. Το θέμα του πυρηνικου ολέθρου είναι σίγουρα πρωταρχικο. Γιατ εξ άλλου τι να τον κάμω το σοσιαλισμο νεκρός;

ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ, Ο ΑΠΩΤΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΙ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ, ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΝΑ ΕΠΕΙΓΕΙ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ.

- ***Υπάρχουν σήμερα 50,000 πυρηνικα όπλα***
- ***Η Εκρηκτικη τους δύναμη είναι ίση με 16,000 εκατομμύρια τόνους TNT (Στον 2ο παγκ. πόλεμο πυροδοτήθηκε το ισάριθμο 3 εκατ. τόνων TNT που σκότωσαν 50 εκατομμύρια άτομα).***
- ***Παγκόσμιες Αμυντικες Δαπάνες | 600,000 εκατομ. δολλάρια ή ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΚΑΘΕ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ.***
- ***500,000 εγκέφαλοι | επιστήμονες και μηχανικοι - ασχολούνται με την πολεμικη έρευνα και παραγωγή.***

ΕΝΩ...

- **Κάθε 2 δευτερόλεπτα ένα μωρο στον τρίτο κόσμο πεθαίνει απο την πείνα ή απο αρρώστιες.**
- **Τα 2/3 του κόσμου υποσιτίζονται**
- **Υπάρχουν 100,000 εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν στις πιο βάρβαρες συνθήκες πείνας.**
- **Υπάρχουν 600 εκατομμύρια άνεργοι.**

ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...	ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ...
– 19,300 δολλάρια για κάθε στρατιωτη	– 380 δολλάρια για κάθε παιδι (εκπαίδευση)
– 556 στρατιώτες για κάθε 100,000 άτομα	– 85 γιατροι για κάθε 100,000 άτομα
– 45 δολλάρια κατα κεφαλή για πολεμικες έρευνες (ΗΠΑ + ΕΟΚ)	– 11 δολλάρια κατα κεφαλη για ιατρικες έρευνες (ΗΠΑ + ΕΟΚ)

αγοραζετε τη σοσιαλιστικη εκφραση

σοσιαλιστικη εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικο: £2.500
Εξωτερικο:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερικη: £4.500